

INLEIDING

Geestelijke wetenschappen, is een begrip, waarvan wij geen volledige en juiste omschrijving kunnen geven. Het gebied van de geest omvat zoveel dat menselijk niet geheel kenbaar en omschrijfbaar is, dat alleen om deze reden volledigheid onbereikbaar blijft. Daarnaast moeten wij rekening houden met het feit, dat er zeer vele systemen, filosofieën en denkwijzen op aarde bestaan, die onder geestelijke wetenschappen worden gerangschikt, zonder dat zich een onfeilbaar of een geheel gesloten systeem kan vormen.

In hetgeen wij u in het komende jaar gaan brengen, zullen wij zowel de zuiver geestelijke waarde als de in de materie bestaande systemen aanstippen. Daar wij het echter belangrijker voor u vinden, dat u zelf kunt komen tot een verdere ontwikkeling in de richting van geestelijke wetenschappen en van beter begrip t.a.v. geestelijke waarden, zullen wij trachten om het geheel een enigszins praktisch karakter te geven. Dat wil zeggen, dat u misschien minder schone en dichterlijke beschrijvingen te horen krijgt, maar daarvoor in de plaats vaak eenvoudige vuistregels, eenvoudige ezelsbruggetjes voor uw gedachten (waarmee ik niet wil zeggen, dat u tot de soort viervoeter behoort, die over deze brug gaat), en ten laatste en zeker niet als minste onderwerpen, die aanvullend werken.

Wij zullen trachten elke avond de vorm en gestalte van een geheel te geven. Voor deze avond krijgt u als hoofdonderwerp een inleiding tot het magisch denken. Na de pauze door een vriend van mij, die eveneens als expert op dit terrein mag gelden een overzicht van de oude magie en wat daar aan moeilijkheden en mogelijkheden in liggen.

Geestelijke wetenschap is driekwart geloof en een kwart feiten, samengevoegd op een zodanige wijze, dat daarmee praktische resultaten te behalen zijn. Dit impliceert, dat de gegeven feiten en regels voor de wetenschap slechts in zoverre belangrijk zijn, als de gehele persoonlijkheid zich daarmee één kan gevoelen en op grond daarvan uit een zekere geloofswaarde kan werken.

Als ik denk aan de systemen van wichelarij, die er over de gehele wereld bestaan, dan valt mij op dat hierin het toeval een zeer grote rol speelt. Uitgezonderd misschien de astrologie, waar de toevalsfactor het geboortemoment is van degenen, wiens horoscoop wordt getrokken. In al deze gevallen blijkt verder, dat er een groot aantal regels en verklaringen bestaat. Maar om een juist gebruik van deze systemen te maken is een selectief begrip en grote gevoeligheid, ja, een zekere geestelijke wetenschap van degenen noodzakelijk, die de middelen tot wichelarij hanteert. Dit zal gelden voor magie, voor kabbala, voor begrip en werken met de krachten, die de innerlijke weg met zich brengen. Kortom, er is geen enkel denkbeeld of systeem te vinden in de geestelijke wetenschappen, dat los kan worden gedacht van degenen, die het hanteert. Het is belangrijk, dat u daarmee rekening houdt. Niet wat wij zeggen alleen, maar vooral datgene, wat u gelooft, denkt en voelt, speelt de hoofdrol.

De formuleringen, die u krijgt zijn uit de aard der zaak bruikbaar, anders zou u ze niet krijgen. Maar ze zijn alleen dan bruikbaar, indien u ze op een voor u passende en aanvaardbare wijze met voldoende vertrouwen in praktijk brengt. Ik meen, dat deze algemene inleiding voldoende kan zijn en zou daarom willen overgaan tot het eerste onderwerp:

LES 1 - MAGISCH DENKEN (1)

Als ik denk, voeg ik voor rij beelden tezamen, die door de samenhang waarin ik ze stel begrippen vormen. Deze begrippen kunnen dan gelden als een algemene regel, waarbinnen alle vergelijkbare feiten gerangschikt kunnen zijn. Dit betekent, dat mijn voorstellingswereld van groot belang is. Immers, de wijze, waarop ik de feiten combineer, waarop ik conclusies trek, is afhankelijk van de wijze, waarop ik denk. Zolang dit denken zich voltrekt in het spoor van de algemeen erkende normen, spreken wij van een redelijk denken. Dit betekent, dat men

tegenover anderen elke conclusie kan verantwoorden aan de hand van feiten, althans dit zou moeten kunnen doen.

Daarnaast spreken wij van intuïtief denken. Hierbij worden conclusies getrokken, die niet geheel rationeel kunnen worden verklaard. Men slaat bepaalde beweringen kennelijk over of kan die niet in een stoffelijke waarde uitdrukken. Het intuïtief denken brengt ons dus reeds het onbekende, waarbij een deel van het onderbewustzijn, maar ook vele geestelijke waarden uit het "ik" en uit de omgeving in liet kader van een eindconclusie uitdrukbaar is.

Het magisch denken gaat nog een stap verder. Het groepeerd niet de ontvangen impulsen binnen het kader van de redelijke erkenning en mogelijkheden, maar neemt de redelijke erkenningen en mogelijkheden en hergroepeerd ze in een geheel eigen wereldbeeld, waarbij de ratio desnoods wordt uitgeschakeld.

Het zal u duidelijk zijn, dat magisch denken in de eerste plaats imaginatief denken is. Wat ik mij voorstel is voor mij een redelijke werkelijkheid op het ogenblik, dat ik er volledig in geloof. Die werkelijkheid wordt met anderen gedeeld of slechts gedeeltelijk aan anderen overgedragen. Voor mij is zij echter reëel. Dat betekent, dat mijn verhouding t.a.v. mijn wereld en van de z.g. feiten en door de vaste normen en waarden wordt veranderd. Hoe sterker ik mij de verandering kan voorstellen, des te groter de mogelijkheid dat ik ook anders reageer en andere krachten gebruik.

Voor de mens is het denkbeeld, dat deze verandering alleen uit de kracht der gedachten zou ontstaan natuurlijk niet aanvaardbaar. Men heeft dan ook in het verleden getracht het onbekende en onverklaarbare binnen een redelijk kader te plaatsen door persoonlijkheden te poneren, die van buitenaf als goden of demonen deze krachten tot uiting zouden brengen.

De relatie tussen de mens en deze goden of demonen was er één van zuiver menselijke aard. Ik kan hierop niet voldoende de nadruk leggen. Wij menen nl. al te vaak dat de band, die er tussen een mens en een geest, een mens en een god of een mens en een demon kan bestaan, er een is die op bovennatuurlijke gronden is gebaseerd. Dat komt, omdat wij anders de relatie, zoals wij die mogelijk zien, niet kunnen verklaren. Maar meestal gaat het in feite om een ruilhandel: ik doe dit en jij doet dat. Het gaat in de meeste gevallen tevens om het eenvoudig stellen, dat het een wat ik doe (b.v. het brengen van een offer, het uitspreken van een bezwering), bij de ander noodzakelijkerwijze een bepaald gevolg zal hebben dat ik nu reeds heb erkend. Oorzaak en gevolg worden dus overgebracht naar het imaginatieve vlak en vanhieruit als werkelijkheid gehanteerd.

Nu is magisch denken voor de mens over het algemeen eenvoudig, zolang hij daar zelf niet geheel actief bij betrokken is. Het is zeer eenvoudig te bidden tot een godheid, tot een grote Meester of een heilige en hem te vragen iets tot stand te brengen. In alle kerken der aarde (van welke confessie dan.ook) branden lampen, wordt wierook gebrand, klinken gebeden op, worden bepaalde riten voltrokken. Zij alle zijn de verklaring voor het vanzelf ingrijpen van het hogere.

In het bijgeloof zien wij precies hetzelfde. Als u onder een ladder doorloopt, dan volgt er ongeluk; breekt u een spiegel, u huwt in geen 7 jaren (wat sommigen een geluk, anderen een ongeluk oordelen). Hier is het dus niet bepalend wat u bent of doet, maar wel het feit dat die ladder zo staat, dat u er onderdoor kunt gaan, of het feit dat die spiegel breekt. Het is niet uw eigen actie; die is niet bepalend, zij is incidenteel. Het is eerder de ontstane relatie, die bepalend is.

In het magisch denken moeten wij juist deze toevalsfactor terzijde schuiven, want ook al wat magie heet en met magisch denken in verband staat, is in feite een geestelijke wetenschap. En in een wetenschap kunnen en mogen wij niet uitgaan van toevalligheden; daar moeten wij uitgaan van voor ons bestaande regels en feiten.

Nu kan ik stellen: Indien ik niet wil huwen, dan kan ik dus een spiegel breken. Zodra ik dit bewust doe, zou dus het gevolg moeten optreden. (Wat dan over het algemeen niet optreedt.) Ik heb dan zelf iets gedaan, waardoor ik iets wil bereiken. Dat is magisch handelen. Maar de gedachtengang, die daaraan ten grondslag ligt, is nog niet magisch. Want ik neem nu maar

aan, dat die spiegel dat inderdaad zonder meer tot stand brengt. Ik moet weten wat die spiegel is en wat zij doet. Pas als zij voor mij een bepaalde kracht of een verhouding van krachten weergeeft, die voor mij kenbaar is, zal mijn actie ook het resultaat zijn van een magisch denken, van een magisch besef.

Stel nu; ik ken het geheel van mijn wereld niet. Ik besef wel de verschijnselen, welke die wereld vormen. Achter alle verschijnselen moet een oorzaak liggen. Deze kan kenbaar, definieerbaar of niet-kenbaar, niet-definieerbaar zijn. Indien een oorzaak niet onmiddellijk redelijk of zintuiglijk kenbaar of definieerbaar is, kan ik door eliminatie van oorzaken toch komen tot een omschrijving van hetgeen oorzakelijk zou moeten zijn. De basis van het magisch denken is dus niet het zonder meer erkennen van kosmische wetten of geestelijke of demonische krachten. Het is eerder het uitschakelen van andere oorzaken, totdat er een bepaald omschrijfbaar (maar niet gekend) gebied overblijft; welk gebied ik dan kan benoemen en door mijn kennis van de begrenzingen ervan ook enigszins kan hanteren. Hoe meer ik niet weet, des te groter voor mij de magie, die noodzakelijk is om mijn leven te verklaren. Hoe meer ik meen te weten, des te meer ik voorbij ga aan het onbekende, nalaat het onbekende te definiëren of althans te omschrijven en hierdoor niet kom tot een bewuster, actiever en beheerster leven.

De magie van de oude volkeren geeft ons hiervan zeer interessante voorbeelden. Zo is het Atlantisch denken gebaseerd op wat men kan noemen een telepathisch contact met entiteiten. Hier geldt: Als ik de entiteit heb bepaald, dan heb ik mede bepaald wat haar krachten en haar algemene neiging is. Ongeacht de persoonlijke verschillen mag ik dus erop rekenen, dat een beïnvloeding van een geest zekere resultaten uit die geest met zich brengt.

Atlantische magie is in de eerste plaats geestenmagie, waarbij - en dat mogen wij niet over het hoofd zien - de geest niet alleen als onmiddellijke voltrekker van het magisch gebeuren geldt, maar daarnaast in zeer belangrijke mate als raadgever optreedt. Daar waar de mens zelf niet beseft, kan de geest wel beseffen. Zij kan de conclusies van hetgeen wordt beseft aan de mens weergeven in een zodanige vorm, dat de mens daden kan stellen, welke voor hem onverklaarbare gevolgen hebben. Dit kunnen zuiver natuurlijke kwesties zijn, chemische reacties b.v., het gebruikmaken van bepaalde magnetische krachten en stralingen; wat in Atlantis inderdaad is gebeurd.

De tijd van de primitieve magie, die na het hoogtepunt van Atlantis overal opbloeit, is in de eerste plaats gebaseerd op het uitbeelden van schijnbaar abstracte begrippen. Strijdvaardigheid, moed, oorlog zijn belangrijke factoren in het menselijk leven. Deze factoren zijn onberekenbaar. De berekenbaarheid daarvan moet ergens bestaan; dientengevolge oorlogsgoden.

Een oorlogsgod krijgt een gestalte. Die gestalte kan aan de fantasie ontleend zijn, maar ook aan andere levende wezens. Als ik deze god aanroep, dan roep ik datgene aan, wat de strijd helpt bepalen. Mijn besef t.a.v. de strijd en haar mogelijkheden wordt groter en dientengevolge zal ik de strijd juister en vollediger kunnen voeren.

Oude hindoe-geschriften zowel als uw eigen bijbel en verschillende andere oude geschriften en verhalen geven steeds iets van oorlog weer. Opvallend is hierbij, dat strategie vaak als een ingrijpen van de goden wordt beschouwd. Denken wij aan Salomo, die zijn vijanden verblindt door de zon te doen weerkaatsen in de schilden van zijn krijgers. Denken wij aan Gideon, die een bepaalde methode van psychologische oorlogsvoering uitwerkt: flambouwen met daarbij het krijgsgeschreeuw. Deze dingen worden als goddelijk voorgesteld, omdat er geen regels bestaan, waardoor de mens ze zonder meer zou kunnen kennen, berekenen en begrijpen.

Het komt erop neer dat deze vroege magie, die in vele vormen lang bewaard is gebleven, in feite de abstractie vorm geeft en de eenmaal gegeven vorm als werkelijkheid hanteert. Daarna krijgen wij de concretisering van het godsbegrip in beelden, in voorwerpen. De heilige bomen, de heilige bronnen, de spiegelvijvers zijn het begin. Maar dan worden wij toch zeer snel geconfronteerd met heiligenbeelden of godenbeelden, die kunnen worden beïnvloed. Het slaan van spijkers b.v. in bomen en beelden is een bekende poging om door een stoffelijke actie een geestelijke werking te verkrijgen. Hierbij gaat de gewone gelovige uit van het standpunt, dat

de actie op zichzelf het resultaat veroorzaakt. De magiër denkt daar anders over; en vergeet u niet dat ook dit denken kan worden teruggevoerd tot 10.000 jaar voor uw jaartelling.

Als ik een feitelijke voorstelling heb (al dan niet juist), waarin een bestaande kracht voor mij omschreven is, zal elke voorstelling, die men zich daarvan, op aarde maakt, bruikbaar zijn om deze kracht tot mij te trekken. Ik voel mij daarmee één. Naarmate ik mij meer met die kracht één gevoel, kan ik meer aan die kracht overdragen. Als ik dus het beeld of de boom a.h.w. mishandel, breng ik een deel van mijzelf, dat één is met de kracht waarin ik geloof, in een toestand van vergrote activiteit. Die vergrote activiteit zal op geestelijk en ander terrein leiden tot een concretere daadstelling en daarmee tot de projectie van vele krachten, die de mens normaal niet pleegt te kennen. Dit zijn, zoals u zult begrijpen, eenvoudige voorbeelden.

In Egypte is de gehele structuur veel ingewikkelder geworden en zien wij dat men gelooft in de inwijding. Deze inwijding is te vergelijken met hetgeen zich ook na de dood schijnt te voltrekken. Ook in andere landen bestaan soortgelijke, overleveringen. Belangrijk bij dit denken is nu, dat de macht wordt uitgedrukt door een woord. Een woord is een begrip; en begrip is de omschrijving in gedachten van een waarde. Naarmate de associatie met de waarde intenser wordt en gelijktijdig een vergelijking met stoffelijke waarden kleiner, zal de eigen geestelijke kracht meer worden geprojecteerd. De z.g. wachtwoorden van een Dodenboek, de magische formules van de priesters, de bezweringen en bezweringsgebaren kunnen dus m.i. worden beschouwd als een soort mathematica, waarin de definitie plaatsvindt van de verschillende vergelijkbare inhoudswaarden van eigen denken, geest en contact met andere woorden of wereld.

Van hieruit kunnen wij een grote, stap verdergaan, omdat het christendom later een groot gedeelte van de magie eigenlijk ongedaan heeft gemaakt, terwijl in andere landen de magie vastloopt in filosofie, waarbij het daadelement vermindert. Ik geloof dan ook nu te kunnen overgaan tot het magisch denken, zoals het in uw eigen tijd kan bestaan en de manier, waarop, het hanteerbaar is.

Wat ik mij voorstel, moet ergens waar kunnen zijn, anders is het niet voorstelbaar. Wat ik mij voorstel, moet echter één zijn met mijn wezen en mijn willen, omdat ik zonder dit de bedoelde intentie niet voldoende kan uitstralen en daarmee de mogelijkheid voor mij niet tot werkelijkheid kan maken.

Verder is het noodzakelijk, dat ik in het magisch denken mijn eigen formulering gebruik. In de oudheid was het mogelijk om in oude, vergeten talen te spreken en daaruit magische formules te brengen. In deze tijd zal men de taal al heel gauw als onzin (dus niet zinnig) bestempelen, ofwel beschouwen als het herhalen van onbegrepen woorden. Daardoor is deze vorm van magie niet meer erg aanvaardbaar.

Elke mens heeft echter zijn speciale uitdrukkingen, die hij gebruikt om zijn eigen wereld nader te omschrijven. Dat kan een uitdrukking zijn tegenover een medemens, waardoor een speciale relatie, een gevoelswaarde, een geestelijke inhoud misschien tot uitdrukking komt. Zodra dit een persoonlijke uiting is, zal de uiting op zichzelf alle daarachter liggende begrippen mede voor het "ik" en waarschijnlijk ook voor degenen tegenover wie men het gebruikt, activeren. De verhouding wordt daarmee dus bepalend. Indien dit waar is, zal elke verhouding door dit eigen woord of begrip in mij ten aanzien van een ander - en in zoverre er een reëel contact bestaat in de ander ten aanzien van mij - bepaalbaar en dus ook beheersbaar worden. Dit is de eerste vorm, die wij in het magisch denken moeten accepteren.

Het sleutelwoord of de sleutelbegrippen.

Een dergelijke sleutel kan ik alleen uit eigen wezen putten. Ik kan daarbij gebruikmaken van de kennis, die ik buiten mij opdoe, maar de bijzondere waarde, die ik aan een woord of een begrip ga geven, is geheel afhankelijk van mijn denken, van mijn geloof en van mijn persoonlijke inhoud. Het is duidelijk: hier ligt een persoonlijke waarde. De algemene regel is:

Het magische sleutelwoord zal het "ik" ontplooiën tot zijn volle kracht en bepalen in zijn verhouding tot het andere door het groundbegrip, dat eraan ten grondslag ligt.

Dan moeten wij begrijpen dat de overdrachtelijkheid, die in dit hanteren van het woord ligt, eigenlijk in alle dingen kan worden vastgelegd. Elk voorwerp, dat ik hanteer, kan voor mij een bijzondere betekenis hebben. In de oudheid noemde men dat een fetish of amulet. In de moderne tijd spreekt men eerder over sentimentswaarden, gelukbrengers. In feite betekent het: een voorwerp kan voor mij de uitdrukking zijn van een toestand of een begrip; en door het hanteren van het voorwerp wordt voor mij die toestand of dat begrip zo scherp omljnd, dat ik volgens die waarde zal reageren.

In de praktijk zal een ieder daarvoor andere dingen gebruiken. Maar aangezien voorwerpen de dragers kunnen zijn van dergelijke begripswaarden, kan worden gesteld: Een ieder, die voorwerpen kent, waaraan hij of zij een zeer bijzondere betekenis geeft, zal deze kunnen gebruiken om in zichzelf bepaalde kwaliteiten te wekken of voor zichzelf bepaalde mogelijkheden te vergroten.

Dan kennen wij de daad als magische waarde. In deze tijd heeft het uitgebreid magisch ritueel m.i. grotendeels afgedaan, omdat de mens niet de rust, de tijd en de voorbereiding kan vinden om die magische daad juist te volbrengen. Wij mogen dus niet meer, zoals in het verleden, zoeken naar het exceptionele ritueel, dat buiten de wereld staat. Wij zullen eerder moeten zoeken naar dingen in de wereld, die voor ons een bijzondere betekenis hebben. Als dergelijke handelingen, daden, achtiemogelijkheden bestaan en zij voor ons een bepaalde inhoud bezitten, die verdergaat dan het onmiddellijk kenbare, dan kunnen wij ze gebruiken om al hetgeen wij aan die voorstelling verbinden ook waar te maken. Hierdoor is de daad in de moderne magie wel zeer belangrijk geworden. Het woord kan men voor zichzelf gebruiken.

De materiële waarden zal men als modern mens vaak terzijde schuiven, omdat het geloof aan materie die iets kan doen nu eenmaal niet erg past in het hedendaagse denken. Maar dat daden iets tot stand brengen, gelooft men nog steeds. Daarom is het eenvoudiger aan een actie een grotere inhoud te geven dan de algemeen kenbare, dan aan b.v. een voorwerp. Daden kunnen dus worden gebruikt om grotere krachten in het "ik" te wekken.

Met al deze artikelen heb ik getracht duidelijk te maken, dat in het magisch denken het vergroten van eigen vermogen en capaciteit een allereerste plaats dient in te nemen. De afhankelijkheid van andere krachten zal over het algemeen het geestelijk peil van degenen, die daarvan gebruik maakt, wat verlagen. Het zal hem moeilijkheden bezorgen, omdat hij die andere krachten niet altijd geheel kent. Ga in het magisch denken dus uit van het standpunt, dat u meer mogelijkheden en kwaliteiten bezit dan algemeen kenbaar of redelijk omschrijfbaar zijn. Tracht door middel van associaties en een bewust gebruiken van de ontstane associaties deze krachten in uzelf te wekken en te ontplooien. Waar in het redelijk denken een verklaring, een "hoe" en "waarom" altijd noodzakelijk blijft, is in het magisch denken dit niet het geval. Soms is het "Waarom" bepalend, soms is het "hoe" bepalend. Maar wanneer wij de vraag "waarom" volledig kunnen beantwoorden, is het "hoe" vanzelfsprekend geworden; het ligt dus in het "waarom". Als wij de vraag "hoe" hebben beantwoord, is het "waarom": mede gedefinieerd; d.w.z. dat bepaalde logische factoren in het magisch denken wegvallen. Zij vallen weg, omdat wij in onze motivering, ons denken en gebruik komen tot een zo compacte gevoelsformulering, dat een verstandelijke uitleg deze alleen maar kan schaden. In het magisch denken stellen wij dan ook in de eerste plaats: Niets is onmogelijk. Nu weet ik, dat er dingen zijn, die onmogelijk zijn. Als u probeert in uw eigen rug te bijten, zult u zelfs als slangenmens zeer grote moeilijkheden ervaren. Maar het gaat er mij niet om of ik dit feitelijk kan doen. Het gaat mij erom: kan ik dit veroorzaken? Veroorzaken kan ik alles. Daarom stel ik; Er is niets onmogelijk, maar ik kan niet van alles de weg en de middelen vanuit mijzelf omschrijven. Dan zouden wij dus als algemene regel kunnen stellen;

Een redelijke verklaring van mogelijkheid is niet belangrijk. Zij zal, indien ik dit tracht te bereiken, vaak mijn geloof, mijn gevoelswaarde en soms zelfs de waardering voor bepaalde woorden, middelen of krachten die ik heb, eenvoudigweg schaden. Laat mij daarom in het magisch denken nooit trachten het hogere terug te brengen tot mijn eigen termen. Laat mij alleen mijn verhouding tot het hogere uitdrukken in voor mij hanteerbare, bepaalde en herhaalbare termen. Dit laatste is voor sommigen van u onduidelijk. Ik zal het trachten uit te leggen.

Ik wil de zon laten opgaan te middernacht. Dat is niet mogelijk. Zon betekent voor mij licht. Als ik dus zeg: Er moet licht zijn te middernacht, dan is dit wel mogelijk. Ga ik dit overwegen, dan zal ik nooit tot een vergelijkbaar licht kunnen komen; wat ik krijg is een kaarsvlammetje, niet een zon. Ga ik echter niet de middelen overwegen, maar de noodzaak en weet ik deze van uit mijzelf zeer sterk tot uiting te brengen, dan zal hierdoor geestelijk kracht worden ontplooid. Deze geestelijk kracht kan dan stoffelijk b.v. brengen., een voor mij en enkele anderen waarneembare straling, die vergelijkbaar is met zonlicht; een fluorescentie waarin alles kenbaar is als bij zonlicht. Maar op het ogenblik dat ik wil verklaren hoe het gaat, gaat het niet meer. Daarom; wij moeten niet uitgaan van de vraag: Hoe kan het? Wij moeten uitgaan van de vraag;: Wat wil ik?

In de tweede plaats geloof ik, dat hetgeen ik wil, bereikbaar is. Geloof ik dit niet, geen resultaat.

Nu zou de moderne mens meestal wat redelijk en logisch willen denken en hij zou daarom geneigd zijn formuleringen te geven. De formuleringen, die ik u hier geef, vormen een klein systeem. Ze zijn niet onfeilbaar, maar zo kunnen dienen als basis voor het vinden van een eigen systeem.

1. Elk begrip is gelijk, onverschillig hoe het wordt uitgedrukt, hetzij als begrip, als feit of als constatering. Als ik zeg "water", dan is water precies hetzelfde als het geschreven symbool voor die samenstelling: H_2O . Indien ik dit besef en ik heb niets te drinken, kan ik H_2O neerschrijven en water verkrijgen.
2. Alle waarden van één klasse zijn gelijk. Wij hebben in de magie dus in de eerste plaats te maken met een kwalitatieve bepaling, niet met een kwantitatieve. Als ik zeg dat ik goud wil maken, dan heb ik niet gezegd hoeveel goud. Dit kan ik niet doen. Zodra ik begin met een calculus waarbij hoeveelheden (getallen) een rol spelen, ben ik nl. niet meer in staat om goud te omschrijven. Ik kan nl. maar één ding tegelijk opschrijven. In het magisch denken is dus de omschrijving van het gewenste noodzakelijk. Als ik neerschrijf "goud", dan is dat goud, mits ik daarin voldoende geloof. Dit laatste klinkt een beetje vreemd (de meesten zullen aan het goudmaken niet zo gauw toekomen, wat u ongetwijfeld betreurt), maar dit is het principe. Als ik een samenstelling moet maken van iets en ik weet hoe de oorspronkelijke structuur is, dan kan ik zeggen; Als ik cement en steen neergooi en denk aan de vorm "Huis", dan zullen die zich hergroeperen in de vorm "huis", Dit drukt men uit. De groepering en hergroepering van materiele waarden is mogelijk, mits de materiele waarden worden erkend als een noodzakelijk grondbestanddeel van het denkbeeld en dit met volledige omschrijving en kracht wordt uitgedrukt, Ook dat zal in uw dagen niet zo gemakkelijk worden aanvaard. Het is echter wederom een basisbegrip voor degenen, die in magie wil leren denken.
3. Alles wat meetbaar is (dus abstract), is in wezen gelijk. De uitdrukking waarin ik meet - of het in centimeters is of op een andere manier - is dus een waadebepaling mijnerzijds. Dan zal hetgeen omschrijfbaar is volgens mijn bepaling kunnen worden uitgedrukt. Indien u afstand kunt uitdrukken als snelheid (beweging), als verschil van standpunt, als energie van beweging, als tijd etc., dan volgt hieruit dat u in bepaalde ruimtelijke verhoudingen al die waarden kunt maken door uw waardering; dat gebeurt in feite door meten. Maar indien ik nu het proces dat daarbij te pas komt uitschakel, blijft voor mij de feitelijke gelijkheid bestaan. Daarom geldt: Hoe hoger de kracht, die ik besef en hoe sterker de eenheid of de verbondenheid, die ik daarmee gevoel, des te groter voor mij de hanteerbare energie is. Ik heb niet een feitelijk verschil tussen mij en het andere omschreven, maar een capaciteit begrensd door het andere en mijzelf.

Voorbeeld: U heeft een kist van 2 bij 3 m. en een diepte van 1 m. Nu kan ik zeggen: Die kist is 2m lang. Ik kan ook zeggen. Zij is 2 m. breed. Maar ik kan ook zeggen: Zij heeft een inhoud van $6 m^3$. Als ik zeg $6 m^3$. dan heb ik bergruimte, een mogelijkheid, omschreven. Bij de afstand heb ik alleen maar geconstateerd zonder meer. De meting van de kist kan dus verschillende betekenissen hebben. De meting van krachten en mogelijkheden ligt in hetzelfde vlak. Als ik zeg, dat er een hoge geest is, die met mij samenwerkt, dan moet ik niet zeggen. Ik stel de afstand of het verschil tussen ons beiden vast, maar de mogelijke capaciteit, dus de

hoeveelheid energie, die tussen ons beiden zou kunnen bestaan. En hoe groter die afstand, hoe groter ook de energie.

Uit dit alles vloeit voort, dat magisch denken in de allereerste plaats dus is: erkenning van mogelijkheid. Elke erkende mogelijkheid kan tot werkelijkheid worden, mits ik de juiste spanning tussen mij en de begrenzing van de mogelijkheid tot stand breng, Elke werking in de magie gaat dus van mij uit. Elke opgeroepen geest, elke geestelijke sfeer die ik inschakel, elke kracht van licht, elke kosmische tendens, die ik hanteer voor een bepaald doel, zal ik alleen kunnen gebruiken, indien ik kom tot een omschrijving van de verhouding tussen mij en dit andere. Elke werking zal voor mij uit mijzelf plaatsvinden en niet in wezen aan het andere kunnen worden toegeschreven, daar alles wat er gebeurt een projectie is van mijn eigen vaststelling. Deze grondstellingen zijn geloof ik op zichzelf voor deze tijd wel aanvaardbaar, al vragen ze misschien enige overdenking. In de praktijk kan je met die regels natuurlijk alleen werken, indien je ze helemaal zelf hebt uitgezocht. Daarom zou enige vereenvoudiging aan het einde van mijn onderwerp zeker niet schaden.

Ik stel:

1. Als ik iets volledig besef, kan ik het waarmaken, ik kan het verhinderen, kortom, ik kan het veranderen. Ik kan niets teniet doen, ik kan niets uit het niet zonder meer vormen, maar ik kan alles vervormen. Als ik met geestelijke kracht wil werken, dan gaat het erom wat ik met die kracht wil doen, wat ik wil veranderen in het bestaande. Indien u magisch wilt denken, moet u dus nooit uitgaan van wat er nu allemaal nodig zou zijn om die verandering tot stand te brengen, maar van wat er is en wat het moet worden. Kortom, u mag in de magie denken aan het plaatje vóór de behandeling en na de behandeling; het tussenliggend genezingsproces behoeft u niet te beschrijven. Hoe minder u dat beschrijft, des te gemakkelijker en vanzelfsprekender het ook tot stand komt.
2. Indien wij werken met de magie, moeten wij nooit trachten de resultaten buiten het normale te houden. Laten deze resultaten zich in onze normale wereld zo eenvoudig en zo logisch mogelijk invoegen. Ofschoon het voor sommigen begerenswaard is een spectaculair resultaat te verkrijgen, zullen zij aan de andere kant daarbij vele consequenties voor zichzelf en anderen tot stand brengen, die zij niet kunnen overzien. Indien de feiten zich schijnbaar natuurlijk in het geheel invoegen, zullen zij echter te handhaven zijn en geen verweer en nl te onverwachte consequenties met zich brengen. Tracht met uw gedachtekracht altijd zo te werken, dat hetgeen geschiedt zo natuurlijk mogelijk verloopt.
3. Probeert u s.v.p. niet geesten op te roepen, omdat het geesten zijn. Probeer eerder voor uzelf een verbonden-zijn met andere krachten – hoe dan ook omschreven - te realiseren. Begrijp, dat het uitdrukken van een wens, magisch gezien, de vervulling inhoudt, mits men er voldoende aan gelooft, Dit geldt zeer zeker voor aanroepingen, oproepingen en al wat ermee verbonden is.
4. Houdt u niet in de eerste plaats bezig met de z.g. materiële magie. Zij vergt grote vaardigheid en bergt in zich grote mogelijkheden tot falen en zelfmisleidiging. Tracht te werken met geestelijke magie; d.w.z. in de eerste plaats met uzelf, uw gedachten, uw daden, uw handelingen. Laat deze binnen het normale vlak van uw bestaan vallen, voor zover dit mogelijk is.
5. Tracht niet te denken aan redelijk of niet-redelijk, als u magisch denkt of handelt. Deze begrippen spelen geen enkele rol. behalve voor het constateren van resultaten. Of een ander het dwaas vindt of niet, doet niet ter zake. Of men meent, dat dit wijs is of dat het een onmogelijkheid is, interesseert u niet. Op het ogenblik, dat u magisch denkt, moet u in uw eigen wereld leven, die alleen wordt beperkt door uw vermogen tot voorstelling.

Indien u hier nog een raad van mij wilt aannemen: Richt het magisch denken niet op uzelf. Ook niet in de eerste plaats t.a.v. resultaten. Hoe meer u uzelf stelt als belanghebbende factor in de magische handeling, de magische gedachte, de evocatie enz., des te minder u in staat

zult zijn gelijktijdig volledig en zonder voorbehoud deel te zijn van hetgeen u magisch volbrengt.

Deze inleiding tot het magisch denken is uit de aard der zaak een begin. Maar het vervolg ervan moet in uw verstand, in uw gevoel kristalliseren en op den duur ook in uw besef, dat misschien niet verder omschrijfbaar is. Al hetgeen u hoort, heeft gehoord of zult horen omtrent andere systemen, krachten en mogelijkheden, zal bijdragen tot de kristallisatie van dit magisch denken, dit vermogen tot magisch denken. U kunt alleen meer zijn dan u denkt, indien u eerst leert eraan te denken, dat u meer bent dan u hebt gedacht. Ga uit van uzelf. Besef, dat daarbij alle krachten, die niet kunnen worden verklaard, een willekeurige naam kunnen krijgen zolang het onverklaarbare dan tenminste in zijn werking of begrenzing wordt omschreven.

OUDE MAGIE

Lang voordat er een mens was, die iets aan wetenschap deed, waren er magiërs. Al die magiërs hadden hun eigen methode van werken, van optreden; en ik geloof wel, dat wij uit die oude magie vandaag nog iets kunnen leren.

Tegenwoordig kennen wij statistieken en toevalsberekingen. Vroeger had je de verschillende orakels o.a. het z.g. graanorakel in Babylon, waar men speciaal gefokt pluimvee losliet op een tafel, waarop verschillend gekleurd graan was gestrooid en ze dan een tijdje lieten pikken om vervolgens te constateren wat er was overgebleven. Die restanten zeiden hun heel veel, vooral als de vogel er iets bij had laten vallen; dat gaf er een bijzondere betekenis aan.

Dat de mensen op die manier de toekomst voorspelden, was helemaal niet zo dwaas, want het toeval is een factor, die overal ongeveer gelijk optreedt. In de oude magie wisten ze dat. Ze wisten b.v.: Wanneer wij deze keer onheil hebben, is het bijna zeker dat we dat nog een keer krijgen. En als de tekenen zo waren dat het onheil wel zou meevallen, dan zei men: Het ergste hebben we gehad, het flauwt af. Aan de andere kant kon het zijn, dat die heilige kippen of duiven (heel vaak de duiven van Istar) werden losgelaten en zoveel vraten, dat er bijna niets overbleef. Dan zeiden ze: Ja, nu kun je wel zien, het wordt heel erg; en ze hadden altijd gelijk.

Dat is een manier van wichelen, dat we op duizend-en-één manieren hebben gezien. Het wichelen uit de ingewanden van dieren b.v. U zult zeggen; Dat is heel wat anders dan sterrenkunde en astrologie. Maar als u naar de hemel kijkt, dan zijn dat wel vaste wetten en u kunt het een beetje vooruit berekenen, maar het is eigenlijk ook toeval, dat de zaak toevallig zo staat. Daarom kan men met die auguriën uit de ingewanden van dieren, soms van gevangen of van slaven of van kinderen ook afwijkingen constateren; en als je die nu maar goed wist te interpreteren, dan was het in orde.

Het is duidelijk, dat het interpreteren van tekenen eigenlijk van het begin af aan in de magie een heel belangrijke rol heeft gespeeld. Het begint al, als wij te maken krijgen met de eerste priesters, tovenaars, sjamanen of misschien beter gezegd: sprekers met geesten, dat was het ook niet helemaal, Die eerste mensen, die met allerhande ratels en geluidvoortbrengende instrumenten zichzelf wisten op te werken tot een staat van verdwazing, dat werd er nl. gedaan?

Deze mensen begonnen een soort dans, waarmee ze zichzelf opzweepten. In heel veel gevallen hanteerden ze daarbij een soort slingerhout aan een liaan. Dat zoemde heel erg; en dat voortdurende gezoem, dat kan ik u verzekeren, is niet alleen irriterend, maar op een gegeven ogenblik zo enerverend, dat je de werkelijkheid kwijt raakt. Zoals menig chauffeur door het gezoem van de wielen op een adfaltdek in deze tijd eigenlijk een beetje aan het dagdromen slaat. De dagdromen plus alle verwachtingen, spanningen en noodzaken om iets te presteren, brachten allerlei invallen en herinneringen naar voren, waartoe zo'n persoon normalerwijze geen toegang had. U kunt zeggen: dat was zijn onderbewustzijn; maar hij kon ineens profeteren. Hij kon naast heel veel zinloze dingen heel zinnige beslissingen nemen t.a.v. voeding, van kruiden, de manier waarop een wond moest worden behandeld, de manier hoe moest worden gejaagd. Die mensen zijn eigenlijk degenen geweest, die de magie een klein beetje op poten hebben gezet. Want toen zij eenmaal bepaalde dingen konden doen, die

onbegrijpelijk waren, kwam iedereen bij hen om een verklaring te krijgen voor andere dingen, die zij ook niet begrepen. Dat werd nu uitgelegd, of ze er iets van begrepen of niet. Op die manier ontstond er een systeem.

Bij dat systeem is de voorspelling eigenlijk het eerste punt dat op de voorgrond komt. Uit degenen, die zich bezighielden met prognoses is een heel geslacht van tovenaars en zelfs van wetenschapsmensen geboren. Maar natuurlijk gingen die mensen langzamerhand zelf geloven in wat ze vertelden. En dat ging zo van vader op zoon over. Iedereen bracht in het begin zijn ervaringen en verklaringen over aan zijn kinderen, later ook vaak aan leerlingen of geadopteerde kinderen. En zo breidde dat hele verhaal zich uit en ontstond er een warboel, waarin niemand precies aler de weg wist. Dat warboeltje behield heel veel feiten. U moet dus niet te gering over die mensen denken. Ik weet het, de mensen leefden veel primitiever dan tegenwoordig en ze waren goedgeloviger, maar het waren deze tovenaars, die vaak een kruidenkennis hadden, die werkelijk ontstellend was. Deze mensen maakten voor hun liefdesdranken, bindings- en beschermingsdranken gebruik van bestanddelen, die we er tegenwoordig nog voor gebruiken, alleen gaat het nu wat wetenschappelijker en spreken wij over het gebruik van hormonen en bepaalde prikkelstoffen. Vroeger spraken ze over bepaalde delen van b.v. een stier en over de ogen van het een of ander wezen.

Het geloof, dat de inspiratie van buitenaf komt, maakt het nodig om ook te verklaren waar ze vandaan kwam. In het begin waren dat de voorvaders, op den duur waren er zoveel voorvaders, dat je een selectie moest maken. Toen werden het vanzelf beschermgeesten, die langzaam maar zeker stamgoden werden. Een stamgod was een betrekkelijk willekeurige voorstelling, die gebaseerd was op de overlevering uit het verleden.

Als wij b.v. denken aan de Phoeniciërs, dan hebben wij te maken met een volk dat veel zeevaart pleegt voor die tijd; dat een beetje afweet van het leven in het water. Is het niet zonderling, dat juist zij Dagon hebben, die een visgod is? En het is dan ook duidelijk, dat al hun magie is gebaseerd op wat zij weten van de wolken, de zee, de wind en de stromingen. Voor hen is magie het veroorzaken van een gunstige stroming, het oproepen van een wind, die je in de juiste richting stuwt. Daarom vinden wij bij hen dus niet alleen de offers, die wij overal vinden, daarnaast een gemeenschappelijk fluiten. Het voortbrengen van fluitgeluiden door 10, 12 priesters, meestal omringd door een aantal dansende priesteressen of slavenmeisjes.

U zult zeggen; Waarom? De mens veroorzaakte op die manier wind- stuwkracht. Die stuwkracht werd in een bepaalde richting geleid. Als er nu toevallig een leger was, dat in die richting moest vechten, dan had het dus de wind mee, het ging dan gemakkelijker.

Het klinkt allemaal een beetje fantastisch. Maar vergeet niet, dat er zelfs nu nog mensen zijn, die zeggen; Als het stormt moet je niet fluiten, want dan wordt de wind erger. Dus zo heel ver staat u er, ook nog niet van af.

Bijzonder interessant wordt de magie pas als we overdrachtelijkheidsmagie krijgen.

Overdrachtelijkheidsmagie ontstaat eigenlijk bij de vroegere groene magiërs. Dat zijn de mensen, die natuurmagiërs mogen heten; een soort heksen en heksenmeesters, die met kruiden en natuurkrachten werken. Deze mensen zeggen nl. Als ik een veertje heb, is dat van een vogel. Een vogel kan vliegen. Als ik dus dat veertje ergens anders aan vastmaak, kan het ook vliegen. En in sommige gevallen (b.v. bij een pijl) werkte dat ook. Als ik daar een veer op de juiste manier, aan vastmaak, dan houdt hij beter richting. En als het met een veertje kan, dan kan het met iets anders ook.

Als ik iemand slim wil hebben, laat ik hem dan eens insmeren met de hersenen van een vosje, want een vos is slim. Zo ontstond er eigenlijk een aantal magische recepten, die op overdrachtelijkheid waren gebaseerd.

Dat dat soms wel wat onsmakelijk was, moge blijken uit een feit, dat in Rome gebeurde. Daar was een grote begraafplaats even buiten de stad. Op het rotsachtige veld woonde een heks, die nogal gezien was; ze kon nl. je vijanden uit de weg ruimen met een drankje, ze kon je de gunsten van man of vrouw bezorgen middels een drankje en bovendien deed ze zo gek. Als het volle maan was, ging ze naar de graven waar pas begraven mensen lagen. Deze stak ze

de ogen uit en at ze op, want met het oog kon je zien. Als ze dus voldoende ogen zou eten, dan zou ze veel beter en veel meer kunnen zien dan anderen. Daarom was ze op den duur ook zeer beroemd om haar profetieën.

U zult zeggen; Dat is een krankzinnig gedoe. Volkomen waar. Maar deze vrouw kon veel meer voorspellen dan anderen en zij kon dat alleen onder bepaalde condities; nl. als ze net voldoende ogen had gegeten. Onsmakelijk, maar opvallend. In heel veel gevallen treffen we in die oude magie mensen aan, die iets alleen kunnen volbrengen, indien ze de beschikking hebben over een zeker hulpmiddel of ze gebruik kunnen maken van een zekere procedure.

Denkt u nu eens aan b.v. de oude tempels van Esculapius (de genezingstempels), waar een slang rondkroop; een tamme slang overigens, een soort huisdier. Deze slang werd met patiënten in aanraking gebracht en daardoor werden ze beter. In Lourdes worden mensen ook beter, nadat ze de H. Communie hebben ontvangen. Ik wil niet zeggen, dat het vergelijkbaar is, maar er zit toch iets van hetzelfde in. Die slang was a.h.w. de uitdrukking van het geloof aan de genezing en daarom kon je daarmee werken.

Nu moet u niet denken, dat dat alleen in die tempels gebeurde, want ook in Egypte had men bepaalde plechtigheden, waarbij slangen een rol speelden, Vreemd genoeg werden die slangen gebruikt om een mens onkwetsbaar te maken; o.a. bepaalde soldaten, vooral officieren. Deze slangen moest je niet aanraken. Je moest ernaar kijken en in sommige gevallen er tussendoor lopen. Dat tussendoor lopen was betrekkelijk eenvoudig. Men had een soort slangenkuil. De slangen daarin (er waren giftige bij, woestijnadders e.d.) waren goed gevoed, daardoor loom en sloegen dus niet tijdig toe. Het lopen door de slangenkuil deed men in de avonduren of bij volle maan. De mensen konden er rustig doorheen wandelen en het feit, dat ze dat durfden, bewees hun moed, maar gaf hun ook weer voldoende zelfverzekerdheid om moediger te zijn. dus doelmatiger te reageren.

Dat de genezing met de slang een heel grote rol heeft gespeeld, kunt u nog zien bij de uittocht van de joden uit Egypte. Bij hun zwerftocht in de woestijn wordt het volk ziek; het is een mengsel van vitamine-tekort en buikloop. Wat wordt er gedaan? Er wordt een koperen slang geëxposeerd. Het is magie van het zuiverste water.

De magie wordt steeds ingewikkelder. Als ik b.v. schoonheidsmiddelen ga gebruiken, dan lijkt dat eerder iets wat te maken heeft met Max Factor dan met de een of andere magus. Toch is dat geboren uit de magie. Want, zo zei men, indien ik mij verfraai (dus doe alsof ik mooier ben), zal ik mooier worden. De eerste Egyptische schoonheidsmiddelen werden niet gebruikt om de vrouw in de eerste plaats mooi te maken (dus voor het ogenblik, als make-up), maar ze worden gebruikt om de vrouwen de schoonheid te geven, die ze dan als vanzelf zou krijgen.

Later is die overdrachtelijkheid nog veel groter geworden. Zo had je bij hoogwaardigheidsbekleders en vooral bij de Pharao de valse baard. Dat kunt u nog op de beelden zien. Die baard was overigens van biezen gevlochten, soms van haar, in enkele bijzondere gevallen van paardenhaar. Paarden waren heel zeldzaam in Egypte. Daarom was dat heel kostbaar, kostbaarder dan mensenhaar. Zo'n baard betekende kracht. Haren, dat was zoiets als de aura van de mens; daaruit kon je kracht putten. En als je dus zo'n baard aandeed, dan had je die extra kracht, je had een uitbreiding van je aura.

Oorspronkelijk was de baard een middel om je eigen magische kracht te vergroten. Langzaam maar zeker werd hij een middel om het bezitten van die macht magisch uit te drukken. Het verschil was niet zo groot.

Op deze manier krijgen we dus heel veel gebruiken. Het is bekend, dat veel van de anachoreten (mensen, die in de woestijn woonden) de neiging hadden om haar van dieren en soms ook van mensen op allerlei plaatsen op hun lichaam aan te brengen. Zelfs Johannes de Doper was wat dat betreft een rare jongen, want ook hij hechtte zich haar van dieren op velerlei plaatsen van zijn lichaam. Dat is dus weer diezelfde overdrachtelijkheid. Aura, uitstraling, haar, had daarmee iets te maken. Het was ook de magische macht over iemand. Van de goenagoena weten we dat je met de haren van een mens ontzettend veel magie kunt bedrijven tegen die mens. En zo dachten deze anachoreten dat ze hierdoor dus geestelijk ook sterker zouden zijn en daardoor dichter bij God komen.

De schoonheidsmiddelen heb ik al genoemd. Die worden langzamerhand tot een primitieve vorm van magie. Per slot van rekening, het maken van kohl is niet zo bijzonder magisch. Op den duur heb je echter een bepaalde verfstof nodig, je hebt bepaalde middelen nodig om rimpels weg te werken en misschien ook nog iets om nagels te kleuren en wat later wil je iets hebben, waardoor je metaal er duurder kunt laten uitzien dan het is. De eerste valse sieraden werden in Egypte gemaakt. Er was daar een specialist in het vervaardigen van een mengsel van metaal. Het was zacht metaal, lood o.a. en tin. Dat werd met woestijnzand vermengd, waarin ook wat magnesium zat. Dat werd dan gesmolten en nog eens gesmolten, op een bepaalde manier behandeld en zag er dan uit als goud.

U ziet, er is niets nieuws op de markt. Maar het was magie, want ik verander een metaal in goud. Het zag eruit als goud, dus was het toch eigenlijk een soort goud geworden. En dat gaat niet met natuurlijke dingen. Vandaar dus dat in de magie heel veel geheimen terecht zijn gekomen, die eigenlijk handwerk kunnen heten. Er zijn nu nog negerstammen, die zelf hun erts smelten, die zelf hun speerpunten, hun zwaarden enz. maken; en dat gaat van vader op zoon over.

Dat gaat ook zo met bezweringen. De opbouw van zo'n oventje, waarin dat erts wordt gesmolten, de manier waarop dat moet gebeuren, is een overlevering; maar ook de woorden, die daarbij moeten worden gezonden, want anders zal dat zwaard niet goed zijn en zal de speerpunt niet treffen. Associaties, waarbij dus wel blijkt dat heel veel dingen eigenlijk bijgeloof en wanbegrip zijn, Sommige suggestie en psychologische beïnvloeding.

Nu zult u zich waarschijnlijk afvragen. Waar blijft die echte oude magie? Die oude magie berustte op verschillende hoofdpunten. Ik zal ze stuk voor stuk proberen te illustreren.

Suggestie. Als ik iemand zeg dat er iets is, ook al is er niets en ik zeg: Kijk nu eens goed en nog eens, dan lijkt het net de kleren van de keizer; dan zie je iets wat er niet is. Ik kan ook verdergaan dan dat en iemand suggereren, dat er een bepaalde toestand bestaat. Deze suggestie kan ik dan versterken met mijn eigen gedachtekracht. Elke mens heeft gedachtekracht en magnetiseren bestond allang vóór Mesmer. Maar als ik mij op een bepaalde manier tot een mens richt, kan ik in hem een verandering tot stand brengen.

Dat was de basis van heel veel oude genezers en zelfs van een groot aantal geneesheren, de eigenlijke doktoren van de oude rijken. Dat geldt zelfs nog voor Athene, waar de dokter ook wel wat meer wist. Hij was filosoof en wist iets meer over het menselijk, lichaam, maar driekwart van zijn behandelingsmethode was zuiver magisch. Hij werkte met zegels, met bovem-natuurlijke krachten, met dranken, met gebaar. Dat deed Paracelsus eigenlijk, ook nog op precies dezelfde manier.

De natuur leeft. Het leven van de natuur kan ik overdragen op de mens; dus kan ik er iets mee doen. In de natuur bestaat een leven, dat strijdig is met het leven van de mens: het vergif b.v. Indien ik dat leven kan concentreren en ik geef dat aan de mens, of ik, stuur de essentie daarvan naar een mens toe en ik kan hem suggereren dat die kracht naar hen toe komt, dan zal hij worden vergiftigd en zal hij sterven.

Met geesten is het weer een beetje anders. Ik weet wel, dat geesten tegenwoordig niet in hoog aanzien staan, of ze moeten op de lijst der heiligen voorkomen, oorlogshelden zijn of onbekend begraven onder een eeuwige gasvlam. Maar het leven na de dood hoeft altijd contact gehad met deze wereld. Vroeger kon je dat gemakkelijker geaccepteerd krijgen. De mensen beeldden dan zo'n overledene wel uit in de vorm, waarin ze dat begeerden, indien dat contact bestond. Nu heeft de geest bepaalde mogelijkheden tot kennen, tot redeneren, tot overzien en vaak ook tot handelen, die de mensen niet hebben. De contacten met de geest waren voor de magie dus heel erg belangrijk, want de geest leerde de mens a.h.w. dingen zien, die hij zelf niet wist. Zij kon b.v. de mens voorlichten over gebeurtenissen, die op grote afstand plaatsvonden; en dat werd langzaam maar zeker een erfdeel. Om u een aardig voorbeeld te geven.

Toen de eerste wereldoorlog werd uitgevochten, drong men door in Afrika met een expeditie. Daar trof men negers aan, die van de gehele wereld waren afgesloten en die precies wisten te vertellen op welk ogenblik de slag rond Parijs en aan de Somme begon. Ze beschreven het wel

een beetje anders dan het was, want ze hadden het over soldaten met bijzonder grote speren en bussen die vuurspuwen. Maar ze hadden de feiten gezien. Die bekwaamheid komt voort uit het samenleven a.h.w. met de geestenwereld én daardoor een veel groter besef. In de oude magie werd dat beoefend en langzaam maar zeker ging men ook leren dat men geesten in verschillende soorten kan onderbrengen.

U heeft allemaal wel gehoord van de mannelijke en vrouwelijke duivels en demonen, die op aarde rondlopen (de Lamia's o.m.) en de manier, waarop ze mensen in het verderf proberen te storten; maar ook hoe er goden over deze aarde wandelen. U zult zeggen; dat is gewoon bijgeloof. Neen, dat heeft toch eerlijk met de magie te maken.

Alles, wat er in de geest bestaat, kan in de stof werkzaam zijn. Een lamia is niet een vergeestelijkte figuur, ze is een bezetene. Ze is iemand, die bezeten wordt door een entiteit of een deel van haar eigen geest, waardoor ze anderen wil verderven. Daarop komt het eigenlijk op neer.

De magiër leerde al heel gauw, dat je die personen kunt dwingen zich te uiten. De bezweringsmagie was er oorspronkelijk voornamelijk op uit duidelijk te maken of een persoon nu werkelijk dat was wat hij pretendeerde te zijn. Dan werd er gebruik gemaakt van sleutelbegrippen van de eigen maatschappij, de eigen beschaving en die werden zodanig dwingend geformuleerd, dat de ander wel moest reageren. Exorcisme kon worden bereikt door een mens a.h.w. een shockkuur te geven, door hem zodanig te confronteren met zijn eigen gespletenheid dat hij verloren ging. Maar ook een geest, die bezit nam, kon op een soortgelijke manier in conflict worden gebracht met de oorspronkelijke bewoner en daardoor worden uitgedreven, vooral indien er nog wat vitaliteit van de exorcist (de genezer) werd overgedragen aan de ander.

Deze manier om geesten uit de eigen stoffelijke omgeving te verwijderen ging natuurlijk gepaard met het stellen van allerhande regels over de gedragslijn van die geesten. Een duivel b.v. kan niet over water gaan en evenmin zou de weerwolf over stromend water kunnen gaan. Nu weten we wel, dat lysantrophie (weerwolfziekte) inderdaad een bestaande ziekte kan zijn. Het is dus niet alleen maar een verhaaltje. Alleen het is anders dan we dachten. Maar vergeet weer niet, achter de weerwolf staat een realiteit. En we kunnen nu aantonen, dat de maanziekte, de bezetenheid, ook een bepaalde natuurlijke oorzaak heeft. Je kunt niet helemaal verklaren wat het is, maar één ding is zeker: op dat ogenblik komen totaal andere elementen van de mens in het spel, er komen totaal andere krachten van die mens tot uiting. Hij wordt soms tienmaal zo sterk als hij was. Hij wordt veel leniger dan hij was. Hij erkent niet meer de grenzen van het mogelijke, die hij eens kende. En als men dat dan weet, is het dan zo dwaas om aan te nemen dat tovenaars eigenlijk precies hetzelfde zijn. De magiërs van eens waren heus niet alleen maar mensen, die met bezweringen het volk bedrogen. Het waren mensen, die door kunstmatig contact met geesten te krijgen, door kunstmatig in zich een bepaalde situatie te wekken, in staat waren dingen te doen, die voor anderen onbegrijpelijk waren. Dat was hun grootste en sterkste punt.

Nu ik dit allemaal heb verteld, zal het u ook duidelijk zijn dat voor de mensen de dingen, die in hun leven een grote rol spelen die ook in de magie moeten spelen.

De mens wil vaak bijzonder graag vliegen. Hij is ook erg bang voor vallen. De magie, waarmee een mens zijn moed, zijn verdienste vergroot, maar ook een hulde brengt aan de goden, vinden wij overal op de wereld terug. In de Stille Zuidzee zijn er eilanden waar men met een liaan aan de voet gebonden van een toren afspringt om dan net boven de aarde tot stilstand te worden gebracht, als je geluk hebt. De Z.g. vliegers van Mexico zullen binnen kort wel weer voorstellingen geven. Ook deze stammen uit godsdienstige rituelen. De z.g. zweefsprongen van de rotsen, die in de buurt van het Zevengebergte en de Karpathen een lange tijd in de mode zijn geweest, waarbij men sprongen maakte met een soort parachutr en moest landen op een hoop hooi of op opgetaste naaldboomtakken, waren ook weer het bewijs van een bepaalde kracht, maar ook van het verwerven van een bepaalde kracht. Maar als een mens nu voldoende ging geloven dat hij kon vliegen, dan kon hij op een gegeven ogenblik ook veel beter lopen; hij had het gevoel dat hij lichter kon zijn. Hij kwam daardoor tot een ontspannen,

automatische beweging, waarbij de spiervermoeidheid eigenlijk vergeten werd. Daardoor was een regelmaat van lopen mogelijk, die anders niet bereikbaar lijkt.

Nu denkt u misschien, was dat alleen in het Zevengebergte? Welneen. U hebt allemaal wel eens gehoord van lung-gon-pa's (de snellopers bij de Lama's). Men zegt van hen dat ze zo snel gaan, dat ze tweemaal zo hard lopen als een paard en twee- tot driemaal de afstand kunnen lopen, die een paard per dag kan afleggen. Dat ze dit doen zonder stil te houden en dat het gras zich bijna niet buigt onder hun voeten, dat is een verhaal. Haar er is wel een zekere magie aan verbonden.

Wanneer ik in concentratie ben, kan ik veel meer. De magie maakt daarvan gebruik. De magie maakt ook gebruik van b.v. de sexualiteit. Het is een vorm van zelfvergetelheid, maar het is ook een uitdrukking van vruchtbaarheid, van vreugde. Het is een vrijmaken van allerhande dingen, ook van bepaalde uitstralingen. Het is begrijpelijk, dat ook dit in vele rituelen is opgenomen.

Nu spreekt men tegenwoordig over dergelijke dingen alleen nog alsof het duivelsvereerders zijn, maar vergeet daarbij dat vroeger dergelijke sexuele rituelen heel normaal waren. Dat ze in alle grote rijken voorkwamen, zelfs in het Romeinse rijk. Dat zij ten doel hadden om in de mens het gevoel van verbondenheid met het Al zodanig te wekken (het gevoel van zin hebben in het leven waarschijnlijk) dat hij daardoor aan zijn omgeving kracht kon mededelen.

Het is heel begrijpelijk, dat men dergelijke rituelen gebruikte en dat ook de magiër dergelijke dingen een bijzonder sterke nadruk gaf. Er zijn op het ogenblik nog neger stammen, waar ontmaagdingsrituelen regelmatig plaatsvinden naast de pijn-inwijding voor de jongens. Ook dat is zo oud als de weg naar Rome. Zolang de mens met de natuur verbonden blijft, zal dat eveneens blijven bestaan. Voor het meisje betekent het vrouw- worden iets meer. Want vrouw- worden is in een dergelijke stam niet alleen maar iemands vrouw worden, maar het betekent een totaal nieuwe rol in de wereld krijgen; en dat is het magisch geheim. Bij de negerstammen hebben vrouwen dan ook hun eigen vorm van magie, tegenwoordig nog.

Nu zijn er andere dingen waar een mens een groot respect voor heeft en die altijd een bijzondere waarde voor hem hebben gehad. Denk eens aan het vuur. Het vuur was iets wat oorspronkelijk alleen door een natuurlijke oorzaak ontstond en dat ook later nog alleen met heel veel moeite (b.v. met wrijf houten) tot stand kon worden gebracht. Vuur is iets vreemds; het geeft licht, het geeft warmte, maar het kan ook dodelijk zijn. Het is vernietigend en levenggevend tegelijk. Is het een wonder, dat men aanneemt dat in het vuur ook bepaalde krachten leven?

In heel veel landen (o.a. ook in Nederland) bestond vroeger het geloof, dat wanneer heilige vuren brandden, de rook van die vuren zou aangeven welke landbouwen, welke boomgaarden bijzonder vruchtbaar zouden zijn in het komende jaar. Want de geest van het vuur was daarin en daarmee ook weer de geest van groei en van vruchtbaarheid. Waarmee ik dus weer zit in de algemene magie en het magische geloof en niet bij de magiër zelf.

Het is ook erg moeilijk iets over de magiër zelf te vertellen dat volledig klopt. Je kunt iets vertellen over een magiër uit een bepaalde tijd, maar je kunt nooit iets vertellen over alle magiërs van die tijd. Je kunt een magisch ritueel beschrijven, zoals dat b.v. bij de Kelten gebruikelijk was. Maar dat ritueel veranderde voortdurend, dat paste zich voortdurend aan, zodat je a.h.w. alleen maar een momentopname kunt maken en nooit een volledige weergave kunt geven.

Laat mij dan proberen om toch iets in die richting te doen. Dan wil ik u allereerst vertellen hoe ze vroeger de geesten van voorvaders, belangrijke koningen of lagere goden wisten op te roepen. Dat zijn gebruiken, die ongeveer teruggaan tot 25.000 - 30.000 v. Chr. en die, dus in gewijzigde vorm hier en daar nog bestaan.

In de eerste plaats is nodig een plaats, die gereinigd is. Men deed dit meestal door die plaats a.h.w. met takken de grond te beslaan en te vegen, daarnaast door een dans, die speciaal het, uitdrijven van demonen ten doel had. Hieraan werkte de hele gemeenschap over het algemeen mee. Dan komt de hoofdpersoon, die het oproepen moet doen. Hij komt binnen de magische,

geheiligde cirkel, en maakt gebruik van alle middelen (dat waren in het verre verleden ook kruiden en ritme) om zichzelf in een toestand van verrukking te brengen. Er moet ook een gevaar bij zijn en dat gevaar moet worden uitgedaagd. In 9 van de 10 gevallen vinden wij een vuur, waar de danser verscheidene malen overheen springt of zelfs doorheen loopt. Wanneer deze is opgezweept, zodat hij niet bang meer is voor vuur, niets meer weet van zijn bestaan en de gehele wereld a.h.w. om hem heen wervelt, dan kan hij eindelijk geloven dat een ander zich openbaart en hij begint te spreken.

Dat gesprokene is vaak bijna onverstaanbaar. Het zijn klanken, ook wel geestentaal genoemd. Deze klanken echter dragen vaak een naamgelijkenis in zich. De gelijkenis van klanken met een naam betekent: die of die spreekt. Deskundigen, mensen die dat zelf ook wel doen, luisteren naar deze klanken en interpreteren ze. De woorden, die worden vertaald, moeten nu juist zijn. Gelukt dat, dan zal in vele gevallen dus - het medium (noem het maar zo) antwoord geven op de vragen, die worden gesteld. Daarbij moet wel worden opgepast, omdat het medium in deze toestand vaak bijzonder agressief is.

De geesten, die zich door een dergelijk medium uiten, maken gebruik van de uiterste toestand van opwinding. Hierdoor breidt de aura van de mens zich uit en omdat er geen enkel doel bestaat buiten de receptiviteit, is het zeer gemakkelijk om de eigen aura met de aura van het medium te verweven. Van hier tot de uiting via het medium is het meestal eenvoudig. Maar omdat de geesten in die tijd de spraakbeheersing nog niet zover hadden geperfectioneerd als wij dat in de laatste 1500 á 1600 jaar hebben gedaan, begonnen ze meestal eerst te kijken wat erin zat. De gestamelde klanken, die werden geïnterpreteerd, waren over het algemeen inderdaad een soort definitie-code, te vergelijken met het stemmen van een viool of piano: het juist afstemmen van de klanken, opdat er iets gezegd kon worden. Dat daarbij een eigen naambegrip of een eigen aanduiding heel vaak werd gebruikt, is duidelijk, omdat je nu eenmaal enige klanken moet hebben en meestal je eigen naam de gemakkelijkste is en te controleren. Het is dus duidelijk dat op deze manier inderdaad geesten konden worden opgeroepen.

Later bleek, dat sommige mensen daarbij een zo sterk fluïde afgaven, dat het mogelijk was om daaruit gestalten te vormen. Dat gebeurde altijd in het donker, in heilige wouden b.v. De omgeving werd weer gezuiverd of was heilig en werd dus helemaal niet door anderen betreden. De ritens bleven ook ongeveer gelijk, alleen werd vaak gebruik gemaakt van bedwelmende rook of rookbekkens in latere tijd. Wanneer dus zo'n persoon eenmaal buiten bewustzijn kwam, dan kon hij door de hevige spanning een bijzonder sterk fluïde afgeven, dat kon worden gebruikt voor materialisaties. U ziet, spiritisme is ook al zo oud als de mensheid, alleen heette het anders.

Nu wil ik u een geheel ander voorbeeld geven, nl. het z.g. zenden van geestelijke dienaren. We zullen hiervoor een periode nomen, die wat later ligt; 500 na Chr. De magiër kon in deze tijd niet meer met grote gemeenschappen werken, dat is erg moeilijk. Hij werkt alleen of met enkele assistenten. Daarom is het voor hem nodig zich veel langer voor te bereiden. Hij doet dit veelal door een periode van vasten, waardoor dus de stabiliteit van de rede en het lichaam eigenlijk al iets wordt verminderd; daarnaast door bepaalde reinigingsprocedures. Hij roept vervolgens de geesten op. Hij doet dit door die geesten te omschrijven en hun symbool neer te schrijven, in sommige gevallen door een symbool op te stellen. In de meeste gevallen maakt hij hierbij gebruik van een omgrensde plaats. Dat zijn soms driehoeken, soms cirkels, zelfs vierhoeken of zeshoeken; een figuur, waarin symbolen worden geplaatst, meestal met een altaartje erbij en bijna altijd met vuur. In sommige gevallen ook met rook erbij. Aromatische kruiden worden daar meestal opgeworpen.

Als de magiër bezig is, zit hij buiten de kring, maar in een volledige concentratie. Hij probeert zichzelf in een toestand van verrukking te brengen. Op een gegeven ogenblik wordt voor hem en soms ook voor anderen een materialisatie kenbaar, meestal in de buurt van een rook-bekken met aromatische kruiden en veelal nog versterkt doordat daar bepaalde kaarsen branden. Die kaarsen zijn gemaakt van een bijenwas en een bijmenging, waardoor ze een bepaalde rook verspreiden. Zodra het verschijnsel wordt geconstateerd - hetzij door de magiër of door anderen - begint hij zijn macht over deze wezens tot uitdrukking te brengen. In de

formule zal hij b.v. zeggen, dat hij het grote geheime Woord kent en dat hij beschikt over het Zegel van Salomo e.d. In heel veel gevallen volstaat hij alleen met het noemen van een Meesternaam. Een naam, die als klank voor hen uitdrukt de heerschappij over alle geesten. Dan geeft hij zijn bevelen. En nu het typerende: hij valt daarna in een diepe trance of onmacht. De door hem opgebouwde of opgeroepen entiteiten zullen zich inderdaad nu richten op hetgeen hij wil. Want hij wil, omschrijft hij dus niet meer naar buiten toe (dat is in het begin wel gedefinieerd, daarna praat hij er niet meer over), maar hij stuurt a.h.w. zijn eigen gedachten met die geestelijke dienaar uit.

Die geestelijke dienaren zijn soms astrale bouwsels, maar het kunnen ook natuurgeesten zijn en in een enkel geval zelfs geesten van overledenen. Een dergelijke geest volbrengt dan de taak en indien dat niet mogelijk is, keert ze terug tot de magiër. Om dat nu te voorkomen geldt meestal, dat hij een paar beschermende amuletten bij zich draagt en in vele gevallen een z.g. geestenpen, geestendolk of geestenzwaard. De laatsten worden trouwens vandaag den dag nog in de magie gebruikt.

Wanneer de taak is vervuld, is het heel erg belangrijk dat het bekken nog brandt, indien er vuur is gebruikt; is er licht gebruikt, dat het licht nog brandt. Ten koste van alles moet dit blijven branden, totdat de man weer bijkomt, anders zou hij het slachtoffer kunnen worden van de demonen, die hij heeft opgeroepen. Daarna moet eerst weer het oplossen van de gestalten plaatsvinden en pas als dat gebeurd is, kan hij verdergaan en de ring of de figuur verbreken. Hij kan de zaak opruimen en schoonmaken.

Hiervan wordt veel meer gebruikgemaakt dan u denkt; in vele gevallen tezamen met vergif en niet z.g. heilige wateren. Heilige wateren, dat moet u niet als Jordaanwater of water van de bron Zem Zem (de Ganges), maar als chemische destillaten, die waterachtig van kleur zijn en die in zich dan vaak een greintje arseen bevatten, daarnaast enkele plantenextracten (belladonna enz. zat er nog wel eens in). Deze wateren waren dan bestemd om iemand beter of gelukkiger te maken. Wanneer de magiër enigszins kon, dan bracht hij die dingen zodanig tot stand, dat de bezwering en het ogenblik, dat de drank het slachtoffer of de begunstiger zou bereiken, konden samenvallen, zodat hij die drank a.h.w. nog in het bijzonder kon gebruiken om de hele structuur van de ander te beïnvloeden.

Nu heb ik u in dit verhaal iets verteld over die oude magie. De eindconclusie is duidelijk. Of je nu werkelijk de werelden van de geest of geesten oproept, of je werkt met duivels en demonen of dat je het alleen maar doet met gedachtenkracht, met vergiften desnoods, het komt allemaal op hetzelfde neer. Je eigen instelling is het meest belangrijke. Je eigen geploof, je eigen vertrouwen is zeer belangrijk en daarnaast dat je weet wat je wilt en dat je ook weet met wie je het tot stand wilt brengen.

De magie is altijd geweest, een mens zichzelf ontrukkend aan zijn eigen werkelijkheid en daardoor in contact komend met een grotere werkelijkheid, die hij dan ongetwijfeld op zijn eigen manier gebruikt en soms misbruikt.

LES 2 - MAGISCH DENKEN (2)

(voortzetting)

Bij het magisch denken hebben wij te maken met een similariteitsverschijnsel, een gelijkheidsverschijnsel. Het is eenvoudig om te spreken over de parallele werelden, over de verschillende niveau's van kracht, maar het is een beetje moeilijker om in het magisch denken te komen tot de werkelijke grondslagen, die men nodig heeft. Ik zou graag willen beginnen met enkele van die grondslagen te geven.

1. Alles is mogelijk, zodra ik elke onmogelijkheid ontken. (Let wel, dat is een gedachtenstelling, geen feit.)
2. Ik ben identiek met elke kracht, die aan mij gelijk is.
3. Indien ik mijn wil gericht projecteer, zal hetgeen ik richt in elk harmonisch element een antwoord vinden.
4. Als deel van alle werelden heb ik toegang tot alle werelden en kan ik werken met de kracht van alle werelden.

Dat zijn eenvoudige stellingen, die u waarschijnlijk al meer heeft gehoord. Maar wat is nu eigenlijk de kern van het magisch denken? Als wij dit denken willen ontwikkelen, dan moeten wij niet alleen maar uitgaan van die eenvoudige stelregels zonder meer. We moeten proberen de totaliteit te zien van wat magie eigenlijk betekent.

Magie is een wereld met andere wetten. Geen parallele wereld. Het is ook geen andere wereld, maar het is toch een wereld met andere wetten.

Ik schep voor mijzelf de wetten, die mij regeren. Dat is een van de grondstellingen. Want als ik zeg, dat iets niet kan, zal ik automatisch alles, wat tot een slagen zou kunnen voeren, vermijden. Als ik zeg, dat iets niet mag, zal ik mij er buitengewoon toe aangetrokken voelen, alleen omdat ik meen, dat het verbodene iets bijzonders is. Als ik zeg, dat het mij slecht gaat, dan kan het mij nog zo goed gaan, dan gaat het mij slecht. Hier bouw ik dus voor mijzelf een wereld op, waarbij ik eigenlijk niet meer weet wat de werkelijkheid is.

Wilt u het magisch denken ontwikkelen, dan zult u van de systeemloosheid daarin afstand moeten doen. Die systeemloosheid raken wij kwijt, indien wij in de eerste plaats leren onze bedoeling nauwkeurig te overwegen en te omschrijven; in de tweede plaats; als wij weten hoe wij datgene, wat wij willen bereiken, moeten noemen.

De magische naam speelt overal een heel grote rol. Wij kunnen spreken over b.v. het Zegel van Salomo, dat een geheime naam bevat, die je niet eens moogt uitspreken. We kunnen denken aan al die andere oproepingen, waarmee Astragoth, Behemouth, Belsesar enz. want er zijn heel wat duivels, worden opgeroepen. De naam is hier, dat zult u wel begrijpen, eigenlijk geen omschrijving.

Het is een begripsaanduiding, die stamt uit de tijd dat de taal nog omschrijvend was. Als je tegenwoordig zegt "olifant", dan zou je vroeger hebben gezegd; een enorm, groot dier met een enorme lange neus op vier zeer dikke poten en met een heel klein staartje? kan gevaarlijk zijn. Dat is veel langer, maar de mensen hadden vroeger ook meer tijd.

Dit omschrijvend spreken nu is weer terug te voeren tot aanduiding van bepaalde gevoelens of lettergrepen met letters. Niet dat ik van u aanneem, dat u onmiddellijk die magische woorden kunt vinden en vormen. De naam is eigenlijk de begripsomschrijving. Als ik b.v. Behemouth zeg, dan zeg ik daarmee Be = volzaam; He = goddelijke kwaliteit; Mou. = verborgen; Th = versterkt. Met andere woorden; een van de generaals van het helse heirleger. En als ik

bovendien nog de ontleding van de geschreven tekens toepas, dan kan ik er nog bij zeggen; indien ik tenminste het Latijnse alfabet schrijf, dat hier wordt gezegd: het monster, dat allen verslindt, ook zichzelf. Dat staat er ook nog in.

Hier heb ik dus een begripsomschrijving. Het gaat mij echter niet om die naam. Dat wezen weet misschien niet eens wat die naam betekent. Maar met die naam baan ik mij een pad naar dat wezen, ook als ik het niet ken. En deze typerende instelling van "mij een pad banen naar iets", is – geloof ik – wel een van de grondbegrippen van alle magie.

Nu zult u zeggen; Wat is dan dat magisch denken, dat je moet ontwikkelen? Eigenlijk gewoon *dénken*, maar op je eigen manier. Het wonderlijke is dat magie niet wonderlijk is. Ze is doodgewoon een verschuiving van waarderingen in een werkelijkheid, die gehandhaafd blijft. Alles, wat je daar wilt uitdrukken van de eigen werkelijkheid, krijgt een vreemde klank. Zo komen wij ongetwijfeld aan de heksenverhalen.

U weet hoe het met de heksen is gegaan, de heksensabbath die ze vierden; hoe ze met breipennen in eierschalen roerden en stormen opriepen en al die dingen meer. Dat zijn symbolen. Een symboliek, die wordt gebruikt, omdat de werkelijkheid eigenlijk niet is weer te geven.

Als u magisch denkt, dan zult u waarschijnlijk ook dergelijke idiote beelden gebruiken. Indien u nu niet vastloopt in het beeld (het symbool) dat u gebruikt, maar afgaat op de belevingsintensiteit, de "belevingswaarde" die er achter schuilt, dan heeft u daarmee een gerichte instelling verkregen.

Die gerichte instelling werkt in de eerste plaats natuurlijk harmonisch; maar in de tweede plaats brengt ze eigenlijk een zodanig gebundelde kracht tot stand, dat u dat kunt vergelijken met een laserstraal. De laser is in staat, zoals u weet, om een duimdikke ijzeren plaat in een ogenblik, door te branden. Op dezelfde manier kan een potlood-dun gerichte energie van het totaal menselijk vermogen door alle hinderpalen heengaan.

Men denkt altijd dat bij magie hocus pocus te pas komt. Dat is natuurlijk wel zo indien men de toneel-magie en de manifestatie-magie ziet. Maar de werkelijke magie is eigenlijk veel eenvoudiger en gelijktijdig ook veel logischer.

Ze gaat uit van het standpunt, dat wij als mens en als geest altijd worden omringd door een groot aantal muren. Die muren zijn te sterk voor ons, indien wij ze concipiëren als een geheel. Als wij echter datgene waarnemen wat achter de muur ligt en dit voldoende scherp doen, dan doorbreken wij die muur. Een voorstelling, die elders door een soort transport wordt vervangen en waarbij men zegt; Als ik voor een muur sta waar ik niet overheen kan, komen en ik ken één punt aan de andere kant van die muur, dan behoef ik er alleen maar goed aan te denken om op die plaats te belanden. Dat is, zou ik zeggen, logisch.

Om magisch te denken heb je natuurlijk voorstellingsvermogen nodig. Maar dat heeft u uw hele leven nodig. U doet nooit iets, zonder dat u er een bijgedachte aan verbindt. Het is zelfs zo geworden, dat, geen enkele mens de volle waarheid kan zeggen zonder een beetje te liegen. Een mens is nu eenmaal zo. Waarom zouden wij dan proberen de zaak te ingewikkeld te maken? Laten wij liever proberen om onze geschiedenis van de inleiding tot het magisch denken een normale, alledaagse vorm te geven.

1. Indien ik aan magie wil doen, moet ik niet denken dat ik magie ga bedrijven. Ik moet eenvoudig beginnen. Een heel belangrijk punt! Zodra ik mij bezighoud met het denkbeeld "ik ga magie bedrijven", heb ik mij eigenlijk al uit focus gebracht. Ik moet mij eenvoudig concentreren op wat ik wil.

2. Ik moet deze concentratie altijd zo harmonisch mogelijk met het doel kiezen. Als u vervelende visite heeft en u wilt ze laten opbreken, dan moet u niet zitten denken: Wat een vervelende mensen, ik wilde dat ze opstonden. Dan is het veel verstandiger te denken: Ja, je zou best nog ergens anders naar toe kunnen gaan. Dat zal veel beter aanslaan. Magisch denken is dus ook een vermijden van de strijd, van de tegenstelling waar het maar mogelijk is.

Het einddoel van het magisch denken is natuurlijk bereiking; en bereiking is in zekere zin vaak overwinning en een bepaalde vorm van strijd. Maar daar gaat het mij niet om. Zodra ik begin te vechten, moet ik weerstanden overwinnen. Ik moet weerstanden zoveel mogelijk vermijden. Ikzelf creëer vanuit mij een werkelijkheid, die zo dicht mogelijk ligt bij hetgeen ik wil bereiken of die voor degeen, die ik wil bereiken, aanvaardbaar zal zijn. Dat is heel begrijpelijk. U gaat toch ook niet bij een vegetariër op visite en brengt een lekkere soepkip mee. En u gaat een suikerzieke niet een grote schaal gebak voorzetten. Dat doet u niet, indien u verstandig bent. Waarom zou je dan in de magie bedreigingen moeten uitspreken of vervloekingsformules moeten gebruiken om een ander maar heel duidelijk te maken, hoe machtig je bent? Dat heeft absoluut geen zin. Het gaat er niet om dat die ander je respecteert, het gaat er om dat die ander doet wat nodig is. Magisch denken is zeer zeker een verschuiven van de werkelijkheid; maar die verschuiving moet feitelijk blijven. Je geeft in de magie altijd het gehele ego. Zodra je delen gaat uitschakelen, heb je jezelf verdeeld en is het resultaat natuurlijk minder goed. Maar stel, dat je je geheel kunt richten op één doel. Wat is er dan verder nodig?

1. Het is normaal wat ik doe.
2. Ik kan het. En als u niet zeker bent, dat u dat kunt zeggen, spéél het dan; maak er een spel van. Met een spelletje kunt u veel meer bereiken dan met alle ernstige pogingen, waarbij u aan uzelf blijft twijfelen. In een spel is het niet belangrijk of u slaagt of niet. Het is een toets, meer niet. Toets dan uzelf, speel ermee. Neem de magie nooit volledig au sérieux, want dan loopt u vast in formalisme. Alles is magisch. Er zijn zoveel van die dingen op te sommen. Stel in Nederland b.v. het beleid van minister Oud en van minister De Jong eens tegenover elkaar. Wat een typische overeenkomst ondanks alle verschillen. Tegenstellingen zijn in feite elkaars gelijke in een andere uiting. En zo moet het voor ons toch ook zijn. Dat is eenvoudig magisch denken. Er zijn geen tegenstellingen.
3. Elk evenwicht, dat ik voor mijzelf bepaal, langs welke weg dan ook, bestaat op mijn wereld. Want ik ben immers het punt, waar de waag van waarden en waarderingen om draait. Wanneer ik mij dus wijzig - om welke redenen dan ook - dan wijzig ik het evenwicht rond mij. Maar dat betekent dus, dat als ik astrologie studeer en een horoscoop maak, ik met die horoscoop kan bereiken (vreemd genoeg misschien) dat daardoor voor mij dingen onmogelijk worden, die eens mogelijk waren en omgekeerd. Het is eenvoudig, omdat ik in die dingen geloof.

Nu is dit allemaal huis-, tuin- en keukenmagisch denken. We zouden het ook nog esoterisch kunnen behandelen, maar dan zou het weer ingewikkelder worden. Wij kunnen het ook anders doen. De eenvoudigste kernmagie vinden wij bij de natuurvolkeren. Dezen gebruiken plechtigheden, die ze nodig hebben, om zich in een bepaalde toestand of stemming te brengen. Maar kentekenend daarvoor is steeds weer de gave (het offer), de daadwerkelijke uiting dus. Daarnaast het absolute vertrouwen, de absolute concentratie. Het loopt wel eens verkeerd af. Laatst nog bij de vulkanische uitbarsting op Bali. De mensen zeiden: We kunnen de vulkaan tegenhouden. Maar ze waren toch wel een beetje bang en daarom konden ze het niet. Houdt u dus in de magie altijd aan die dingen, die u zelf niet zozeer beroeren, dat u er a.h.w. door onder spanning komt te staan. Zeker niet in het begin.

Indien u zich in uzelf richt en dat is ook magisch denken - dan moet u zich niet bezighouden met alles wat er in u is; dan moet u proberen de mogelijkheden te vinden, die er in u bestaan. Magie is praktisch. De medicijnman heeft een heel eigenaardigere methode om uit te maken welke medicijn goed is voor een zieke. Hij danst rond de zieke en beluistert a.h.w. zowel zichzelf als de zieke. Op het ogenblik, dat hij een overeenkomst ontdekt tussen de symptomen van de zieke en zichzelf (hij denkt daarbij meestal aan planten; hij is een soort levend herbarium, wat dat betreft) ziet hij een plant. Die plant komt hem voor ogen op het moment dat er een harmonie is. Die plant is dus het geneesmiddel.

Anders gezegd: Ik ben harmonisch met de ander. Uit die harmonie plus mijn denkbeelden blijkt hoe de oplossing van het probleem van de ander mogelijk is.

Bestaat er in het magisch denken ergens een grens? Neen. Op het ogenblik, dat er in het magisch denken een grens ontstaat, is het geen magisch denken meer en zullen er geen magische krachten aan ontleend kunnen worden. Want magisch denken - vergeet dat niet - is juist grenzenloos denken.

Indien ik zelf mijn wetten maak, moet ik aannemen dat elke wet mogelijk is. Zodra ik bepaalde onmogelijkheden stel, werkt het door. In mijn denksysteem zit altijd een bepaalde logica. Die zullen anderen er misschien niet in zien, maar voor mij bestaat ze. Deze logica beheerst mij. Indien ik in de magie een bepaalde stap doe omdat zij logisch is, dan zal de gehele logica, die mij domineert en die in mijn denken bestaat, op elk effect van mijn magisch denken en handelen terugslaan.

In de historie hebben wij trouwens nog heel andere voorbeelden gevonden van wat wij een soort magisch denken kunnen noemen.

De heilige slang werd in Egypte geëerd naast vele andere heiligen en werd gelijktijdig zeer gevreesd. Zij was voor velen - en vooral voor de minder gelovigen - een soort doodssymbool. Dat is helemaal niet zo verwonderlijk, want de woestijnadder is zeer giftig.

Mozes in nood slaat een koperen slang aan een kruis. (Nu zouden wij erover kunnen praten, of hij dan al koper had in die tijd; en hoe hij daarvan een slang heeft kunnen maken zo gauw. Misschien is het wat anders geweest. Men bedoelt eerder de kleur van de slang.) Maar Mozes slaat die aan een kruis; een T-balk, wel te verstaan. Resultaat: genezing voor hen, die opzien naar dit kruis. Voor de christenen iets schitterends; een vooruitzeggen van de wonderen, die later zullen geschieden. Maar voor iemand, die magisch denkt, iets heel anders.

Een symbool bestaat voor de mensen. Indien ik een symbool van dreiging dood, zullen alle gevolgen van angst, van psychische en fysieke vermoeidheid etc., voortkomende uit datzelfde, verdwijnen. Het is eigenlijk zo gewoon als $2 \times 2 = 4$,

Indien ik een oorzaak wegneem, kan er geen gevolg meer zijn. Indien ik die oorzaak in de gedachten van de mens wegneem, dan is daarmee ook de werkelijke oorzaak aangetast. Menselijk denken domineert. Dat is dus magisch denken.

Nu zou ik heel eenvoudig in regels willen spreken.

1. Elk symbool is een uitdrukking van een harmonische waarde. Ik zal daarom elk symbool kunnen gebruiken, mits ik de betekenis daarvan ken. Symbolen zijn voor mij richtmiddelen voor mijn eigen geest (entiteit). Geen symbool, geen woord e.d. heeft in zichzelf kracht. Het verwerft zijn kracht door de gerichtheid, die het in mijn wezen doet ontstaan.
2. Alle magie behoort thuis in het normale leven. Op het ogenblik, dat ik de magie buiten het normale leven stel, zal het mij zeer moeilijk worden om resultaten te bereiken, die in dat normale leven tot stand komen.

Hoe meer men het uitzonderlijke in zichzelf of bij anderen zoekt, des te groter de kans is dat men daaraan ten onder gaat.

Voorbeeld:

Als ik dus een kracht uitstuur naar iemand die er niet is, maar de kracht is gericht om te treffen, dan zal hij alles treffen wat in harmonie is met die kracht. Ik, die de kracht gebruik, ben altijd met die kracht in harmonie. Als ik een gedachte vorm en ik stel deze buiten de werkelijkheid en houd haar toch vast als een waarheid, dan stel ik mijzelf buiten de werkelijkheid, maar dan werk ik dus met krachten, waarvan ik aanneem dat zij in mijn werkelijkheid niet kunnen optreden. Het resultaat is dat deze krachten op mijzelf kunnen terugslaan; en indien ze voor anderen gunstig bedoeld zijn, kunnen ze voor mij ongunstig zijn.

Een ander voorbeeld;

Voor sommige mensen met een hartkwaal is een zekere dosis arsenicum zeer gunstig. Mensen met een andere gesteldheid zullen van diezelfde arsenicum ziek worden. Indien ik een kracht op een persoon richt om daarin iets tot stand te brengen (bijv. genezing), dan kan dat

betekenen dat er een stimulans moet worden gegeven aan bijv. het hart, aan bepaalde weefsels, aan het beendermerg of ander organen. Bij werken ze echter normaal.

Indien die kracht op mij terugslaat, dan krijg ik dus een teveel en daardoor een onevenwichtigheid in het lichaam dat ziekte heet. Met deze voorbeelden wordt het u misschien duidelijk, dat we dus wel heel goed moeten uitkijken wat wij eigenlijk doen.

3. De regel, waarvoor u ook altijd moet oppassen, is deze: Een doel, dat ik niet de moeite waard vind gebruiken voor een magische poging, betekent bijna zeker mij onderwerpen aan een oorzaak- en gevolgreeks, die ik zelf wel veroorzaak, maar die ik niet begrijp.

Op het ogenblik, dat ik op welk terrein dan ook te ver ga, is dit "te ver gaan", iets wat door mijzelf wordt bepaald. Anderen kunnen dat wel zeggen, maar als het voor mij waar is, moet ik zelf daaraan geloven. Indien ik zoiets ten onrechte geloof, dan heeft dat op mij toch de invloed, alsof het waar was. Indien ik mijn energie voor onbelangrijke dingen in de magie gebruik, dan zijn ze volgens mij misschien onbelangrijk, maar dat houdt ook in dat ik niet begrijp welke oorzaak- en gevolgketen, daar ontstaat. Die oorzaak- en gevolgketen kon wel eens terugkaatsen op mijzelf, een verandering betekenen in mijn werkelijkheidservaren en daarmee een situatie scheppen, die ik misschien niet wens of niet aankan.

Als u weet, dat u de magie nooit moet gebruiken voor onbelangrijke dingen, zult u waarschijnlijk onmiddellijk protesteren. Zoveen heeft u gezegd. Doe het als een spel. Natuurlijk. Wie het als een spel doet nl., zal - omdat hij speelt - alleen gebonden zijn aan spelregels; en aangezien hij die zelf opstelt, is hij er betrekkelijk gunstig aan toe. Maar naarmate ik meer een doel ga kiezen, dat b.v. door hoge geestelijke waarden wordt gedictieerd, dat uit een ideologie voort komt of op welke wijze dan ook in een geloof naar voren wordt geschoven, dan grijp ik niet alleen speels in, maar dan ben ik bezig om iets te doen.

Voorbeeld:

The Church of Christ Scientists probeert mensen te genezen. Dat is op zich zelf erg mooi. Op het ogenblik echter, dat ik het spel daarin kwijt raak - dus niet zeg "laten wij het maar proberen". maar a.h.w. God probeer te dwingen een zieke te genezen - heb ik voor 99 % kans dat de zieke instort. Ik zal nl., om dat ik meen een hogere kracht te moeten dwingen te veel kracht van de patiënt nemen en die kan ik niet meer zo gemakkelijk aanvullen. Hier heeft u alweer een beeld, dat duidelijk maakt, dat u niet magisch denken zeer voorzichtig moet zijn. Hoe speelser u bent, des te geringer de gevaren. Dat is heel eigenaardig. U wordt altijd geleerd, dat de ernst des levens belangrijk is. In het denken magisch denken is de ernst vaak dodelijk. Ernst kan alleen worden gebruikt, indien u werkelijk scherp nadenkt, indien u alles van tevoren overweegt en formuleert.

Niet voor niets zegt men, dat je om een groot magisch opus te volbrengen eigenlijk maanden van voorbereiding nodig hebt. En dat is logisch. Want je moet niet alleen maar een magisch werk volbrengen, je moet ook begrijpen wat je ermee doet. Dan alleen kun je ernstig met de magie werken. In magisch denken is het dus wel zeer belangrijk, dat we die ernst zeker niet oproepen. omdat w ij dat b.v. mooi vinden. Als wij die ernst oproepen, omdat we het mooi en gewichtig vinden, dan kunnen wij het beter achterwege laten, want het is gevaarlijk. Wij moeten dus niet slechts speels zijn, maar we moeten ook een tikje spontaan zijn. Dat spontane heeft ook weer zijn waarde. Spontaan zijn, dat kunt u misschien het eenvoudigst zo uitdrukken: Zolang ik een zekere speelsheid in mijn magisch streven blijf behouden, waarbij de uitkomsten voor mij eigenlijk niet belangrijk zijn en het streven zelf de vreugde uitmaakt, zal ik in staat zijn om alle waarden binnen dit spel op harmonische wijze te benaderen. Mijn mogelijkheden zijn oneindig groot, maar ook mijn krachten zijn gelijktijdig groot. Hierbij komt besef naar voren. Magisch besef als toestandsbesef is altijd het wensen waard. Elk besef, dat de toestand te boven tracht te gaan, is niet het wensen waard, integendeel: het is gevaarlijk. Het formuleert nl. de these, waarin de magische kracht en het magisch werken passen.

Dan kunnen wij nu proberen om het zo eenvoudig mogelijk te maken.

1. Wie magisch denken wil ontwikkelen moet beginnen met de magie opzij te zetten. Wie magisch wil leren denken, moet slechts leren denken in de richting van het wenselijke als het mogelijke.
2. Wie in het magisch denken enige vooruitgang wil maken, zal moeten beseffen, dat magisch denken niet inhoudt dat anderen het werk opknappen. Wie magisch denkt, komt uit dit denken tot een eigen initiatief, zowel geestelijk als op ander terrein.
3. Elke geloofsvorm, die wij - al is het maar diep in onszelf en verborgen - zal bepalend zijn voor de middelen, waarmee wij magisch kunnen werken. Wij moeten dus nooit proberen ons magisch denken om te scholen van een bepaald geloof naar een ander geloof. Zolang een geloof voor ons een geloof is, moeten wij het maar accepteren en binnen de harmonie daarmee werken.
4. Leef eenvoudig. Dat betekent niet. lijd armoede. Dat betekent niet: beperk u. Een mens, die eenvoudig leeft, begint bij het begin en nooit bij het einde. Hij werkt met de krachten, die hem ter beschikking staan; niet met de krachten, die hij zou willen hebben. Wanneer een dergelijke, eenvoudig levende mens tot de conclusie komt, dit is mogelijk, of: dit is wenselijk (speels of serieus), heeft hij veel meer kans om iets te bereiken.

Nu wilt u waarschijnlijk nog wat kleine tips hebben, hoe kan ik magisch denken gebruiken? Lastige visite, dat heb ik u al gezegd, kunt u wegdenken. Aan de andere kant kunt u mensen, die voor u van belang zijn, aantrekken. Ik kan mijn eigen polariteit bepalen t.a.v. andere personen, mits ik daarbij niet een strijd met de ander begin (hetzij om ze tot mij te roepen of ze van mij weg te drijven), maar altijd tracht het argument te vinden dat voor de ander zou gelden om het gewenste te doen.

Indien u b.v. te maken heeft met een neger, die heel erg boos is op de blanke, dan moet u hem niet gaan vertellen dat Whitey zo slecht nog niet is. Als u zegt; Kom tot mij en ik zal u magisch bekeren, dan zegt u in feite al; Whitey is beter. Dan zult u die neger moeten bevechten; en wat er overblijft is dan vaak de moeite niet waard, hetzij van u of van die neger. Dat ligt er maar aan. Wij moeten harmonie hebben. Als die neger zegt: Whitey is gemeen, dan zegt u; Natuurlijk, Whitey is gemeen. Maar Whitey is een abstracte figuur. ik ben eigenlijk niet Whitey² ik ben meer Soul-sister of Soul-brother. Door die terminologie te gebruiken stel ik mijzelf buiten de haattendens en kan ik invloed bereiken; welke invloed dat ook verder moge zijn.

Innerlijk verlang ik over het algemeen datgene te doen of te bereiken, op paranormaal of magisch terrein, dat volgens mijn besef buiten mijn bereik ligt. Iemand, die krampachtig probeert helderziend te worden zal waarschijnlijk nooit wat zien. Iemand, die daarvoor geen belangstelling heeft, zal het snelst zien. Iemand, die er een haat tegen heeft, afkeer of een angst, zal over het algemeen op de meest ongelegen en onverwachte momenten helderziend zijn. Er zit een zekere consequentie aan vast: Datgene wat ik vrees, wat ik verwerp, wat ik in het bijzonder wens, is voor mij onbereikbaar geworden, omdat ik het niet meer stel als eenvoudig bereikbaar. Wie een mogelijkheid verwerpt, verwerpt daarmee elke bereiking in de richting van die mogelijkheid.

at ook nogal eenvoudig is, is de kwestie van bidden. Het geeft niet tot wie ik bid, mits ik dat intens doe. Mijn bede is een constatering van behoeften, die door mij vaak eerst wordt gerealiseerd, wanneer ik ze tegenover een hoger wezen onder woorden tracht te brengen. Als zodanig is elk bidden een zekere vorm van zelfanalyse. Het geloof, dat een gebodsverhoring mogelijk is (mits bestaand en redelijk intens), zal de gebedsverhoring, dus het bereiken van hetgeen men vraagt, aanmerkelijk vereenvoudigen.

Probeer nooit tovenaars of heksen te worden. In de eerste plaats is het niet meer in de mode; in de tweede plaats zou u daarmee over het algemeen een spelletje gaan doen van een fantasie zover buiten de werkelijkheid, dat u er niet mee kunt leven.

Probeer ook niet te veel symbolen te vinden. Probeer eenvoudig eens iets tot stand te brengen. Onthoud daarbij dat elke dag uw geloof, uw vertrouwen in de mogelijkheden en zelfs

uw kracht verschillend zijn. Elke dag bepaalt dus voor zich of u magisch kunt denken en werken. Als u de ene dag magisch goed heeft gewerkt, dan betekent dat niet dat de volgende dag wederom resultaten bereikbaar zullen zijn. Die zijn alleen bereikbaar, indien u beseft welke de conditie was, die op die zo geslaagde dag domineerde.

In uzelf moet u altijd zoeken naar een zekere synthese. Die synthese kan magisch slechts worden uitgedrukt als het spel van actie en reactie. Actie is altijd primair; reactie secundair. Ik ben altijd actie t.o.v. mijn innerlijke erkenning; dan zal de reactie niet mijzelf zijn. Indien dus datgene, wat ik excessief scherp erken niet mijzelf is, dan zal het - of het nu werkelijk vijandig is of niet - het mij onmogelijk maken mijn innerlijke werkelijkheid te beseffen, want het dringt zich tussen mij en de werkelijkheid.

Grenzen afbreken, die voor het eigen denken bestaan, betekent niet: proberen te veel te dromen of te veel te willen, maar eenvoudig. elke dag een klein stukje verdergaan.

De volgende aanwijzingen zijn magisch misschien ook wel interessant.

Genezen. Genezen is alleen dan magisch, indien ik de gerichtheid van kracht gebruik op grond van een bepaald geloof, een bepaalde denkwijze, een bepaalde kennis zonder daarbij mijzelf te binden aan hetgeen ik in mijn gedachte.schep. Onverschilligheid is vaak een agens voor de magische reactie,

Werk altijd alleen. U kunt nooit met anderen samen eens gezellig aan magie doen, of het magisch denken ontwikkelen. Daar de kern van de persoonlijkheid hierbij zo'n grote rol speelt, moet je wel die kern aan het woord laten, niet de rest. Dat kun je alleen, indien er geen rest is, die het recht van grijpen zou bezitten. Dat is altijd zo. De resten zijn het meest gevaarlijk in het leven. Dat weet u misschien niet, maar het is werkelijk waar.

Dan gaan we nu proberen om de eenvoudige magie van het denken te beoefenen. Ben ik? Ik vraag, of ik ben. Ik besta dus wel, maar ik ontken het zijn.

Indien ik het zijn ontken, kan het zijn geen werkelijkheid blijven, Als het zijn geen werkelijkheid is, wordt het ten slotte door mij beheerst. Als het door mij wordt beheerst, behoef ik slechts datgene, wat in mij onbewust is, bewust te maken en ik zal tot een bewuste beheersing van mijn werkelijkheid komen.

Kracht. Kracht ligt in elke vorm van energie. Welke kracht kan ik het best gebruiken? Altijd die kracht, die in de vorm van energie mij het meest sympathiek is.

Magisch denken gaat uit van jezelf als een soort centrum. En doordat je daarbij geen beperkingen stelt aan de buitenwereld, word je een vergaarbak, waarin alle waarden van de gehele wereld a.h.w. worden

Een doodgewoon denkrecept.

Het is niet belangrijk, of ik iets bereik. Het is belangrijk, of ik iets probeer. Want indien ik iets niet probeer, zal ik nooit weten, of ik het wel of niet kan bereiken. Zolang het pogen voor mij zinrijk is, zal ik dus pogen, niet om te slagen, maar om mijzelf in het pogen beter te leren kennen. Hoe beter ik mijzelf leer kennen in dit pogen, hoe, juister ik kan bepalen wat ik wil en wat ik ben. Het recept zou ik dus als volgt willen formuleren

Wat ik wel wil, maar niet waarschijnlijk acht e.d., moet ik terzijde zetten. Zoek ik uzelf een punt, waarin u zekerheid meent te hebben, zij het ten aanzien van het nut, de mogelijkheid of zelfs de onvermijdelijkheid. Richt uw kracht met uw gehele wezen op die tendens. Registreer voor uzelf wat voor antwoorden er in u ontstaan. De woorden die zijn ontstaan, zijn a.h.w. magische namen. Door gebruik te maken van deze magische namen, deze begrippen, zult u altijd in staat zijn de gewenste toestand te bereiken, maar ook om de gewenste kracht altijd weer te stimuleren. Denk maar eens aan Repelsteeltje. Dat was ook zo'n soort geestje. Niemand had hij waarschijnlijk ooit kwaad gedaan en niemand zou hem kwaad hebben gedaan, tot het ogenblik dat hij iets begon te begeren dat van, een andere wereld was dan de zijne. Toen kwam hij in strijd. Hij wilde aan de ene kant zichzelf blijven, goedertieren; aan de andere kant hebben wat hij toch wel zijn recht vond of beter gezegd: aangenaam vond. Zo krijgen wij dan het bekende dansje."Wat een geluk, dat niemand weet, dat ik Repelsteeltje heet." Zodra

Repelsteeltje zijn naam zegt, wordt hij beheerst. En dan kan hij in het sprookje van nijd zijn ene voet nog zo hoog optrekken, dat hij eenvoudig doormidden scheurt, maar in de praktijk zou je als geest gebonden zijn; je zou familiaris geworden zijn. Als natuurgeest zou hij functie-bepaald zijn geworden en misschien zijn hele verdere bestaan wijden aan het heen en weer bewegen van een slinger van een klok of het aandrijven van een naaimachine van de een of andere theosofische dame.

Besef: Die dingen bestaan. Maar als ze bestaan, moeten wij er mee werken. Ik kan, ik wil, ik probeer. Het proberen is kennis, het slagen is onbelangrijk. Naarmate het slagen minder belangrijk is en het ervaren (het proberen) belangrijker, zult u beter slagen.

Nu bent u er nog niet. In mij bestaan alle krachten die ik vrees, alle krachten die ik verlang en alle krachten die ik ontwijk. De hele magie komt neer op een werken met mijzelf, door mijzelf, vanuit mijzelf, middels mijzelf. Dan is het ook doodeenvoudig om aan te nemen, dat - naarmate ik in de magie meer bereik - ik mijzelf beter leer kennen. omgekeerd, dat ik naarmate ik mijzelf beter leer kennen en mijn begrenzingen en beperktheid, durf prijsgeven, ik ook meer zal ervaren en zo bewuster zal zijn van mijzelf. De eeuwige kringloop, de Ouroburos a.h.w. van bewustwording, is gelegen in het magisch denken. Het besef ontstaat spontaan. Het is geen constructie van een menselijk denken. Het is een beleving. Beleven is belangrijk.

Dan zult u misschien nog willen weten, of er taboe's zijn op dit terrein? Er zijn geen taboe's op dit terrein t.a.v. daad of denken, zolang men zich baseert op harmonie. Overal waar men zich baseert op disharmonie, zal men er rekening mee moeten houden dat men zelf in denkbeelden, in vasthoudendheid en in wilskracht de sterkere moet blijven en dat zijn zwak punt voldoende is om te falen.

Ik geloof, dat er over dit onderwerp niet veel meer te zeggen is. Ik acht hiermede dan ook dit onderwerp besloten.

Zeer belangrijk voor u is ongetwijfeld daarbij, dat u zich leert bezighouden met alle vormen van magie, van denken in ethische, esoterische zin. Zolang u de gedachte bepaalt door de stimulans, maar niet de gedachte onderwerpt aan die stimulans, bent u meester. Ervaring en meesterschap in de eigen wereld zijn nodig om een dienstbaarheid te kunnen bereiken t.a.v. de, eigen wereld en andere werelden; en zo de harmonie met alle werelden, waaruit het magisch resultaat bereikbaar is.

KABBALISTISCH DENKEN

Het kabbalistisch denken is opgebouwd uit een hiërarchische piramide. Elke laag van deze piramide bestaat uit persoonlijkheden met een bepaalde naam en bepaalde eigenschappen. Elk van hen regeert dan weer een aantal daaronder liggende gebieden. Als wij het dan eens hebben over de Heer van Wijsheid, de Heren van de Stralen enz., dan praten wij eigenlijk een beetje in dezelfde in, want degeen, die ressorteert onder een bepaalde kracht, blijft onder die kracht ressorteren.

Tijd is voor deze piramide eigenlijk iets wat niet bestaat. Daarom lijkt het ons of ze wisselen. Zo kennen wij b.v. de z.g. Heersers van de Uren, een aantal engelen waaronder een zekere Rafaël, die elk voor zich een bepaald uur schijnen te domineren; niet omdat zij veranderen, maar omdat wij in verhouding tot hen veranderen. Een groot gedeelte van dit kabbalistisch denken is dus wel gebaseerd op die verandering van verhouding t.a.v. het Eeuwige. Het kringloopsysteem, de wijze waarop alles inhoud heeft, kan alleen worden verklaard - zo zegt de kabbalist - door de wijze, waarop de eeuwige krachten zichzelf blijven, terwijl wij veranderen.

De methoden, die hij gebruikt om dit alles dan verder te benaderen, die kent u ook. Dat is het omzetten van letters, het werken met de getallen, het progressief werken met de getallen, er bestaat magie, er bestaat een kabbalistische zegel magie, er zijn beschermingsmagieën, kortom, het is een heel complex, dat voor de buitenstaander wat verwarrend aandoet. De grondregels daarvan zijn over het algemeen tamelijk logisch, indien u maar uitgaat van het principe: wij veranderen, de eeuwigheid. blijft hetzelfde,

Als ik onder een bepaalde engel behoer, dan zal die engel in mijn leven de hoofdrol spelen. Die engel blijft echter op één punt, terwijl ik mij in een soort ellipsbaan daarvan verwijder, en er weer terugkeer. Het resultaat is, dat die engel een sterkere of minder sterke invloed op mij heeft. Op het ogenblik, dat bij een algehele invloed op mij heeft (dat ik er dus het dichtst bij ben), dan kan ik gelijktijdig ook zeggen: ben ik meest mijzelf, want dan ben ik het meest eeuwig.

De denkwijze, die hier verder uit voortkomt, is de zin en de bezielheid van alle dingen; want de, schepping is een geheel, een totaliteit. Als ik die totaliteit ga ontleden - wat ik als mens doe - dan kan ik daarmee de oerwaarde ervan niet ongedaan maken. In alles is leven. In alles is God. De werkelijke kabbalist loopt a.h.w. door deze tijd heen en gelijktijdig loopt hij met de mensen van het verleden en de toekomst. Hij ziet het verleden en hij ziet de toekomst, doch niet als een voorspelling of als iets wat is geweest, naar doodgewoon als een communicatie, met het totaal.

Hij onttrekt zich ook veel minder aan het lot dan de meeste mensen zullen proberen te doen. De kabbalist zegt nl,: Indien ik, mijn lot ken, indien ik weet welke kracht mij dirigeert, kan ik mij niet aan mijn lot onttrekken. Ik moet dus dat lot accepteren. Dat is de enige wijze, waarop ik de eeuwigheid kan waarmaken. Zijn streven is dan ook niet in de eerste plaats, zoals sommigen schijnen te denken, om de bijbel te ontleden en te weten wat b.v. het verstenen van Lot's vrouw betekende en hoe Lot gevecht leverde en wat er allemaal verder is gebeurd. Het gaat erom om achter de gehele revue van feiten, die voorbij draait in de tijd, waarheid te vinden. De waarheid kan hij dus op vele verschillende wijzen formuleren. Maar als ik er hier een paar kies, dan is dat omdat ze betrekkelijk eenvoudig en volgens mij juist zijn.

Zo zegt de kabbalist:

"Indien ik bewust ben van mijzelf, ben ik bewust van het totaal, waarvan ik deel ben. En ben ik niet meer mijzelf, zo is de kennis van het zelve het grootste verlies aan zelf-zijn, waardoor de grootste eeuwigheid wordt bereikt."

Een wat eigenaardige denkwijze voor sommige mensen misschien. Maar als ik mijzelf werkelijk ken, dan heb ik mijzelf ook werkelijk vervuld. En als ik mijzelf heb vervuld, dan behoer ik tot een groter geheel, een andere wereld.

De kabbala spreekt niet vaak en zoveel over dingen als reincarnatie. Maar wij vinden wel weer stellingen, die er een beetje aan doen denken. Zo zegt een bekende rabbi uit 1196;

"Ik ben vele dingen geweest en ik zal vele dingen zijn, omdat ik mijzelf niet ben. Maar hoe meer ik mijzelf ben, hoe minder ik zal zijn. En hoe minder ik zal zijn, hoe meer ik de waarheid zal bereiken." (Dat bereiken moogt u dan tweeledig vertalen. Het is nl. gezet in het Moors-Spaans. Het bereiken kan zijn; er in opgaan en het kan ook eenvoudig "een bereiking" betekenen.)

Deze man gaat dus uit van het standpunt, ik heb waarschijnlijk wel vele levens gehad en ik zal er nog wel vele hebben, maar die andere levens, die ik heb, zijn' afwijkingen. Zij behoren niet tot dat wat ik werkelijk ben.

Een eind verder beweert dezelfde meester:

"Ik heb slechts één kracht en één ziel. Deze is altijd dezelfde en zij wordt altijd beschermd door dezelfde (engel) en zij behoort altijd tot dezelfde (weg)."

Hij tekent zichzelf hier dus als een wezen, dat eigenlijk door zijn onvolmaaktheden leeft, het zou niet meer leven, als het volmaakt zou zijn. Maar hij streeft naar die volmaaktheid, omdat het leven met zijn beperkingen niet opweegt tegen een niet-zijn, dat alle mogelijkheden inhoudt. Dat klinkt uitermate randselachtig. En sommige van die heren doen mij dan ook wel eens een beetje denken aan de Meesters van Zen, zoals de tamelijk onbekende kabbalistische Meester (het was ook een rabbi) Ulrich von Hohenstein.

Deze Ulrich, die kans heeft gezien zelfs de titel Heer te voeren en overigens ook een zeer rijke staat van leven, beweerde:

"Slechts door alle dingen te zijn, die ik nu voel te moeten zijn, kan ik beseffen wat ik niet ben. Dat wat ik niet ben is datgene wat ik kan missen; en datgene wat ik kan missen is de overdaad, waardoor ik mij bind - aan een leven, dat niet de werkelijkheid is."

Een typische redenering, vindt u niet. Maar ergens komt er iets van de Epicuristen om de hoek kijken.

Wij vinden meer van die invloeden terug en ik geloof, dat je in heel veel van die kabbalistische stellingen ook wel Griekse meesters en de Griekse filosofie kunt terugvinden en zelfs soms Egyptische denkbeelden en geheimen.

Men heeft altijd zo het idee dat de kabbalist een heel zonderling man moet zijn, met een punthoed op bezaaid met zodiactekens, die horoscopen wicbelt en wat dies meer zij. Dat is voor velen waar, die uit de kabbala voor zich een soort levensonderhoud hebben gemaakt. Maar de werkelijke meesters daarvan waren eigenlijk de mensen, die raadsels wisten op te geven. Niet zoals de Zen-boeddhist dat doet; het raadsel, dat eigenlijk onmogelijk is, maar een raadsel dat een logisch antwoord heeft.

"Indien ik deel ben van mijn Schepper en een engel regeert mij, wat betekent dat?" (dat is een vraag uit ongeveer 1600). Het antwoord luidt;

"Dat mijn Heer alle delen van Zijn wezen kent, beziet en beschermt, dus ook mij."

Deze hele gang van zaken wordt complexer naarmate wij dichterbij uw tijd komen. De eerste kabbalisten waren natuurlijk wel geletterden - dat was in hun tijd al heel wat - maar de echte meesters waren de mensen, die de wijsheid van het leven zochten en die dat deden door het leven te stellen tegenover een onvergankelijkheid, een eeuwigheid. Daaruit trachten zij conclusies te trekken. In de moderne tijd heeft men dit oerwezen eigenlijk helemaal vergeten.

Er is wel eens meer met u gesproken over de verschillende Arcana. Arcana mundi b.v., het geheim van de wereld.

"De wereld is een bezielde kracht, die haar bezieling ontleent aan de zon, welke de weerkaatsing is van de onzichtbare zon, die staat temidden van alle licht, waar rond de sterren dansen."

Dat zijn zo van die dingen. En als je dat zo hoort, dan ga je wel wat begrijpen van die Arcana. Maar de mensen van tegenwoordig willen dat praktisch uitleggen. Toch is de kabbalistiek een kwestie van gevoel, zelfs bij letteromzetting.

Als u letters omzet, doet u dat wel volgens een bepaald systeem. Maar welk systeem kiest u? Want er zijn er velen. En waarom kiest u dat systeem? En waarom interpreteert u de vele mogelijke uitkomsten alleen maar op één manier? U werkt met uw gevoel en uw intuïtie; en dat doet de kabbalist eigenlijk voortdurend. Hij heeft wel een heel systeem, naar dat is voor hem de mogelijkheid om zijn wereld te omschrijven.

Neem b.v. "The garden of pomegranates", een boekje waarin enige van de eerste stellingen is vastgelegd. Het wordt vaak heel vroeg gedateerd, maar in Europa is het waarschijnlijk verschenen ongeveer 1026 na Chr. Het is een boek, dat wel aan ouderen wordt toegeschreven. Maar, waar het vandaan mag komen, het is een simpele wijsbegeerte, die de mensen van vandaag willen leren lezen als een systeem. Maar het is geen systeem. Het is een gedicht. En wie een gedicht wil ontleden naar zijn woordbetekenis, loopt altijd vast.

Als u zich ooit gaat bezighouden met de kabbalistische denkwijze en gedachte, zult u zich eerst moeten realiseren wat zij eigenlijk zijn. Ze zijn de poëzie van de eeuwigheid overgezet in de termen van de tijd.

Het hele systeem, het hele denkbeeld van weerkaatsingen van de centrale waarheid, van de dood zelfs, die voortdurend teniet wordt gedaan (en dat is dan iets anders dan reincarnatie), al die denkbeelden zijn de omschrijving van een gevoel. Maar de gevoelens van de kabbalist zijn ondergebracht in een systeem; en daardoor heeft hij geleerd zijn verschillende gevoelens op een bepaalde vaste wijze te hanteren. Hij is daardoor meer bewust geworden van zichzelf. Doch dat betekent nog niet, dat zijn systeem dat bewustzijn geeft. Het systeem is het middel

om een gevoelsbewustzijn te verwerken, tot uitdrukking te brengen en ermee te leven; niet de indeling van de hemelen.

De meeste mensen denken, dat het een soort theologie is, waarbij God wordt ontleed. Men heeft het ervan gemaakt. Maar de echte kabbala is heel iets anders. De kabbala is eenvoudig de erkenning van de wereld; niet van de andere wereld. De andere wereld wordt omschreven, omdat er tegenover deze wereld iets anders moet staan. En wat de wereld van vandaag waarin je leeft betekent en wat je bent en wat je doet, kun je alleen verklaren, indien je van de oneindigheid uitgaat.

Als men met getallen goochelt, om de toekomst te ontdekken, zoals iemand doet, die de getallen tot 500 in een schrift heeft opgeschreven en die meestal 't raison van fl 25.- dan wel ra na enkele vragen wil vertellen wat ze betekenen en welke getallen op dit moment voor u belangrijk zijn, dan is dat geen echt kabbalisme. De ware kabbalist werkt met getallen, omdat deze voor hem de bron zijn van zijn inspiratie. Hij voelt de dingen aan. Hij kan ze niet concretiseren. Hij grijpt dan naar de abstracte getallen., die ergens ook een soort oneindigheid, een soort eeuwigheid, een gelijkblijvend iets voor hem uitdrukken. Uit die getallen vindt hij zijn interpretatie van de eeuwige kracht in de tijd.

Lotsgebondenheid bestaat voor de kabbalist. Hij zal u rustig vertellen: Indien uw autonummer dat en dat ia, dan moet u uitkijken, want dan zult u met die auto veel ongevallen hebben. Hij zal u waarschuwen, dat u op een bepaalde leeftijd of op een bepaalde dag dit of dat niet moet doen. Voor hem is dat logisch, want de getallen zijn voor hem de mogelijkheid om zijn inspiratie tot uitdrukking te brengen. Want de blijdschap die de kabbala kent, gaat aan de meesten, zelfs, aan hen die haar hanteren, voorbij. Het is de blijdschap van het leven, de levensdans, die als een soort kosmische Dans der Uren een kringloop beschrijft. Wie die kringloop kent, kent de totaliteit. Niets is nutteloos. Niets gaat voorbij, zonder dat het zin heeft.

De mens kan vele dingen misschien anders bezien, maar hij kan ze niet anders maken. Het is duidelijk, dat er maar één ware weg in voor de mens. Die ware weg wordt uitgedrukt via de grote hiërarchische piramide, langs een weg, die ten slotte uitkomt op de top; de Theos, de Godheid. Maar de kracht, waaronder hij ressorteert, blijft hem zijn hele leven beheersen. Deze krachten kennen, betekent dat hij reeds veel beseft, want hij weet welke elementen van de eeuwigheid zijn Zijn bepalen. Hij kan wel anders, maar dan zou hij moeten afwijken van de weg. Hij zou dan a.h.w. van Meester moeten veranderen. En ven Meester veranderen betekent terugvallen.

Het is overigens typerend, dat ven de echte kabbalisten (er zijn er heel veel geweest door alle eeuwen heen) er maar enkelen zijn geweest, die rijk waren. De meeste van hen door erfenis; praktisch geen van hen door het exploiteren van hun begaafdheid. De kabbalisten, die het wel deden, bleken geen echte kabbalisten en vaak ook geen echte filosofen te zijn. Het is geen wonder dat juist de mens, die de tijdsverhouding van de eeuwigheid zo sterk aanvoelt, die ermee leeft, alles doet om te voorkomen dat hij als een soort profeet of voorspeller wordt gezien. Hij omkleedt de zaak. Hij probeert het zo te draaien, dat voor een ander, die geen gevoel heeft, er eigenlijk net niet uit te lezen is wat er wordt bedoeld. Een geheimtaal misschien; maar dan een geheimtaal der inwijding . En ook dat is begrijpelijk.

De mens, die voor zichzelf de juiste relatie met de oneindigheid heeft gevonden en die daaraan voor zichzelf uitdrukking weet te geven, is een mens, die zich niet meer mag vastleggen in de dwaasheid van de ander. De kabbalist is iemand, die u graag wil helpen, indien u hulp nodig heeft en hij ziet dat u daarnaar verlangt of erom vraagt. Dan helpt hij u naar zijn beste vermogen. Maar hij interesseert zich niet voor u. Waarom zou hij dat doen? Hij interesseert zich voor de kernkracht, die ook in u aanwezig is. Maar u bent in die tijdsrelatie slechts een heel klein deeltje. U wilt nu gered worden. Voor hem is het gevoelsmatig juist om een antwoord te geven op alles wat er uit de totaliteit komt. Hij zal u dus antwoorden.

Het zijn dus andere mensen dan de lieden met lokjes en een kaftan om. Trouwens vele van de grote kabbalisten waren nauwelijks van joodsen bloede laten wij dat er ook bij zeggen. Vele van hen behoorden zelfs tot de betere stand. Dat laatste is te begrijpen, want om de kabbala

te kennen en te hanteren, moet je nu eenmaal goed kunnen lezen, kunnen begrijpen en ook nog kunnen rekenen. Deze mathematica van de oneindigheid, waarmee het gevoel de weg naar God tekent, naar gelijktijdig ook van God tot het "ik", die is voor mij een zeer waardevolle.

U zult over de kabbala waarschijnlijk in meer technische zin te horen krijgen. Maar ik vond het aardig u vandaag, zo eens enkele van die denkbeelden te geven. En dan wil ik juist niet vastlopen in dat bekende verhaal van: Er staan letters geschreven. In deze letters is de totaliteit uitgedrukt. Die totaliteit moeten wij omzetten en interpreteren. Adam was niet Adam, maar Adam betekent; Het eerste volk, dat God de Here erkende, enz. Over die dingen behoeven wij ons absoluut niet druk te maken. Ze zijn wel interessant, dat geef ik graag toe. En voor iemand, die met een kabbalist te maken krijgt, is het misschien wel belangwekkend te weten wat hij allemaal uitvoert. Maar indien u begrijpt wat eigenlijk de zin van het echte kabbalisme is, dan zult u er nie_t vreemd meer tegenover staan, en dat is veel belangrijker.

De meeste mensen lopen voor die dingen weg, of ze lopen ermee weg, omdat ze niet weten wat ze betekenen. Laat mij u dit zeggen. Als iemand spreekt over Maha Dietrich (?), dan bedoelt hij daarmee niets meer of minder dan een kabbalist met een bepaalde naam.

Als men u spreekt over de verandering van entiteiten, dan spreekt men over precies hetzelfde wat een ander noemt: de eeuwige transformatie; of wat men noemt: het winnen van het eeuwige goud, enz. Iedereen heeft zijn eigen termen. Maar wie heeft kans gezien om door zoveel eeuwen heen een systeem te hanteren zonder zijn gevoelsvrijheid te verliezen? Ik geloof, dat de kabbalist bijna de enige is.

Ik wil u tot besluit nog een paar voetnoten geven.

U weet allemaal, de kabbala valt uiteen in wat men noemt de Babylonische, de Egyptische of Babylonisch-Egyptische, ook wel de Hermetische kabbala genoemd. Daarnaast kennen wij de meest gekende: de joodse kabbala.

Nu lijkt het alsof die alle verschillend zijn, maar dat is niet waar. Egypte en Babylon hebben lange tijd banden met elkaar gehad. Het was de gewoonte om prinsessen uit te wisselen. Dus een prinses van Egypte, werd naar de barbaren in Babylon uitgehuwelijkt vanwege bepaalde belastingen, rechten enz. Omgekeerd gebeurde dat ook. Zo'n prinses kreeg haar wijzen mee en meestal ook een priester, die - zoals in later eeuwen de Jezuiten deden - probeerden een kracht achter de troon te worden. Deze mensen hebben dus het wichelsysteem, dat in Babylon zeer goed was, geprobeerd uit te bouwen tot een denksysteem. Want met dat denksysteem hadden ze een veel grotere vrijheid. Maar toen de Babyloniërs erachter kwamen, waren er enkelen, die eigenlijk toch wel wat anders wilden dan weelde en slavernij. Zij gingen geestelijk zoeken en kwamen toen tot ontdekkingen, die weer buiten het kader van de Egyptenaar lagen, omdat deze te zeer leefde binnen de beslotenheid van zijn rijk. Babylon stond wat dat betreft meer open voor de wereld. Zo ontstond er dus een Babylonische filosofie.

Maar wat Babylon leerde, kwam ook weer (want zij hadden ook hun priesters in het gevolg van uitgehuwde prinsesjes) terug naar Egypte. En gezamenlijk hebben ze wat men "de hermetica" noemt gepresteerd.

Die hermetica kent u als een aantal wetten, regels en verklaringen omtrent het leven. Maar ook de hermetica is systeem, al heet ze nog zo besloten te zijn. De magische geheimen van de hermetica hebben vaak heel veel weg van wat men de joodse magische misbruiken noemt van sommige kabbalisten. Er is dus wel degelijk een soort kruisbestuiving aan de gang geweest. En niemand weet meer welke tulp de papegaai-tulp en welke de darwin is.

Interessant is verder, dat de Egyptenaren in de tijd van het verval, nog enkele kabbalisten hadden en deze uitzonden naar de andere rijken. Zo ontstonden er dus grote uitwisselingen met b.v. de Grieken en de Romeinen. Assibiadus is een van de bekende figuren, die deze filosofie plus een bepaalde godendienst overbracht o.m. naar Pompeï.

De Grieken op hun beurt werden in hun filosofische betogen vaak sterk beïnvloed door deze mystieke achtergronden van een kabbala, omdat voor hen die argumenten bijzonder bruikbaar waren. En de rhetor van de Grieken vond het vaak belangrijker om argumenten te hebben dan

om gelijk te hebben. Hij vond het het mooist, als hij ongelijk had en zijn gelijk toch kon bewijzen.

De argumenten, die in omloop komen, worden door de filosofen (de werkelijke denkers) opgemerkt, die ze dan weer met hun leerlingen bespreken. Op die manier ontstaat er in de Griekse filosofie een sterke uitdrukking van dit hermetisch-Egyptisch weten. Vandaar slaat het over (u weet, de Romeinen namen alles mee wat ze konden gebruiken - hoofdzakelijk materieel, soms ook wel geestelijk. Sedert de Etrusken hebben ze voortdurend alles overgenomen wat ze maar konden; zelfs de legioenen hadden een Etruskische godheid vaak bij zich) naar Rome en verspreidde het zich verder.

Maar je, kunt twee kanten uitgaan. Je kunt de kant uitgaan van de tovenarij en van de geheimleer zonder meer, je kunt de kant uitgaan van het wetenschappelijk denken.

Nu is het vreemde, dat de grote kalifaten (700 tot ca 1200) veel meer belangstelling hadden voor de wetenschappelijke benadering. De mystieke benadering was in Egypte beter. De benadering vanuit het standpunt "magisch resultaat" was in het noorden beter. In de kalifaten benaderde men het wat men kan noemen "wetenschappelijk"; men kreeg daar de gelegenheid erover te praten. Het was dus logisch, dat de joden, die zich dus ook met hun kabbala bezighielden, zich al snel in de debatten gingen mengen en, op den duur eigenlijk een soort overwicht kregen. Het is dit overwicht, dat de Moorse beschaving voor een groot gedeelte heeft beïnvloed en ten slotte zelfs iets van haar hardheid heeft ontnomen, waardoor ze teloor is gegaan. Maar gelijktijdig, ontleenden ze zeer veel daaraan. Wat u dus kent als de z.g. joodse kabbala is in feite een mengproduct, waarbij wel alles in de typisch judeïsche terminologie is uitgedrukt, maar waarin de denkbeelden weer teruggrijpen naar al dat andere.

Degenen, die zich door het systeem laten verblinden zeggen; Dit systeem is goed of dat systeem is goed. Maar in feite zijn het afleidingen van dezelfde systemen en gaat het er alleen maar om, of je in een zekere blijde aanvaarding je relatie met de eeuwigheid kunt accepteren.

Dat is de kern van alle kabbalistisch denken. En het waar maken van die bestemming voor jezelf en aan jezelf, niet om God een plezier te doen, maar gewoon omdat je zonder dat zelf niet volledig en gelukkig bent, is de kernstudie van de ware kabbalist.

Ik geloof, dat dit omtrent enkele denkbeelden van de kabbala wel voldoende is.

KRACHT

Wat is kracht? Kracht is het vermogen om iets in beweging te brengen. Kracht is eigenlijk meer: het is het vermogen om iets in beweging te brengen en te beheersen. Dan is kracht een combinatie, van besef, wil en vermogen.

Als wij spreken over krachten, dan vergeten we heel vaak, dat krachten bezielde zijn. En als een kracht niet bezielde is, is zij vanuit menselijk standpunt altijd destructief. Op het ogenblik echter, dat wij die kracht beseffen, weten wat het is, kunnen we leren haar te benaderen, te omsingelen, te dirigeren of aan banden te leggen. Vanaf dat ogenblik bezielen wij die kracht.

Er zijn vele krachten rond de mens, die hij niet beseft. Door deze krachten wordt hij vaak voortgedreven, juist omdat hij niet weet wat hem drijft.

Naarmate de mens meer gaat begrijpen wát hem eigenlijk -brengt tot al deze eigenaardige daden, die het menselijk leven vormen, zal de mens ook meer in staat zijn die krachten te beheersen en daarmee ook zijn eigen leven.

Men heeft wel eens gezegd, dat de grootste kracht de kracht is om jezelf te beheersen. Ik ben het daarmee eens. Want hij, die de kracht bezit om zichzelf te beheersen, moet beseffen wat hem drijft. Zonder dit besef beheerst, hij zich niet waarlijk. En wie beseft wat hem drijft, beseft ook wat de mensheid drijft. Hij reageert a.h.w. op alle sferen, op de astrale en de geestelijke werelden, het duistere licht en het verblindende licht; op al die tezamen. En reagerend, bewust van deze dingen, weet hij ze samen te voegen in een synthese, die de uitdrukking vormt van wat voor hem het goede is.

Deze opbouw is de ware kracht. Alle kracht, die wij bezitten, ontleen wij, behalve deze ene: het samenvoegen van krachten en mogelijkheden op een zodanige wijze, dat zij een uiting worden van onszelf. Dit is de goddelijke, Kracht, zoals ze voor ons bruikbaar is. Dit is de lichtende kracht, zoals ze voor ons alle dingen zichtbaar maakt. Zij is het summum van alle krachten, omdat zij alle krachten samenvoegt tot één harmonisch geheel, waardoor het "ik" wordt gedragen tot bereiking op elk terrein.

DERDE LES - HARMONISCHE VERSCHIJSSELEN.

De meesten van u zullen vertrouwd zijn geraakt met denkbeelden als die van de kabbala, waarin men zegt dat een naam, een wezen, een datum een lot kan aanduiden en via velerlei omzettingen en becijferingen inderdaad tot resultaten weet te komen. Ook zult u misschien zelfs tot vervelens toe hebben gehoord over de z.g. harmonischen die voor gedachtenoverdracht van belang zijn, maar eveneens voor het bereiken van allerhande magische of pseudo-magische verschijnselen, die evenzeer belangrijk zijn voor het leven, voor de esoterische bewustwording en wat dies meer zij. Ik geloof niet, dat het op een avond als deze mijn taak is om expliciet in te gaan op de verschillende praktische mogelijkheden van dit alles, ofschoon ik ongetwijfeld aan het einde van mijn betoog enkele meer praktische aanwijzingen denk in te vlechten.

Ik zou u willen wijzen op de achtergronden van dit alles en proberen duidelijk te maken wat deze harmonieën zijn, hoe de harmonische verschijnselen in feite kunnen bestaan en eventueel tot stand komen en ten laatste - zo mij daartoe de tijd rest - op welke wijze wij harmonieën kunnen beheersen.

Het bekende standpunt is: Alle dingen zijn één. Ze zijn geboren uit één God, bestaan uit één Kracht en vormen de uitdrukking van één totale alomvattende Gedachte.

Op grond hiervan is het aan te nemen, dat in de eeuwigheid voor alles een harmonie bestaat, want er is eenheid. Maar op het ogenblik, dat wij tot een steeds verdergaande differentiatie van waarden komen, zullen wij ook moeten toegeven, dat waar er verschillen bestaan harmonieën moeilijker worden en bepaalde disharmonische verschijnselen kunnen optreden.

Nu is de basis van de gehele structuur voor zover het uw aarde betreft (er zijn dus andere mogelijkheden denkbaar) te herleiden tot de z.g. stralen of de Meesters van de stralen. Wij hebben hier te maken met wat men noemt een hiërarchieke opbouw, die echter in feite eerder kan worden gezien als een ontwikkelingsreeks, zoals deze natuurlijk ontstaat.

Wij hebben een bron. Bij deze bron ontstaat een eerste differentiatie tussen twee waarden. Er is het onkenbare; het uit zich in licht en duister. Uit licht en duister komen elk weer verschijnselen voort, die daarvan weer de tussentonen geven. Wij krijgen dus te maken met absoluut duister en minder duister, en absoluut licht en minder licht. Daaruit komen weer verschillende differentiaties voort en zo ontstaat er eigenlijk een soort piramide naar beneden toe.

Wat wij nu de Meesters van de stralen noemen, kunnen wij ms het best voorstellen als een mentaliteit. Er is een bepaalde sfeer. Die sfeer kunt u overal waarnemen. Er zijn planten, die b.v. absolute schoonheid produceren; andere produceren eerder een aantrekking door geurigheid of misschien door eetbaarheid. Bij vogels kunt u hetzelfde zien. Er zijn vogels, die uit munten door hun scherp gezicht, hun snelheid, hun bijzondere vleugelslag; andere munten weer uit doordat zij bijzonder handig b.v. hout weten te bewerken; weer andere zijn bijzonder goede zangers etc. Elk heeft zo zijn eigen kwaliteiten gekregen en deze zijn in de loop van een lange evolutie ontstaan.

Als wij ontstaan, dan zullen wij, evenals al deze wezens op aarde zich in een evolutie langzaam maar zeker van elkaar gaan onderscheiden, eveneens verschillende eigenschappen opdoen. Nu geldt daarbij het volgende: Als ik met één grondeigenschap begin, dan kan ik die met zeer velen nog wel gemeen hebben. Er zijn enkele directe tegenstellingen, maar er zijn geen vergelijkbare waarden aanwezig. Naarmate die differentiatie echter verder gaat, krijg ik een groter aantal vormen, die uit dezelfde basis zijn voortgekomen; en ga ik nog verder, dan blijkt dat er families ontstaan. U kent dat uit de biologie, waar men spreekt over b.v. de familie van de éénhoevigen of de familie van de omnivoren zus en zo. U geeft daarbij een hoofdeigenschap) aan en u zegt: Daardoor ontstaat er een verwantschap.

Dit gebeurt nu met ons. Maar we zijn niet alleen verwant aan datgene, wat naast ons bestaat, gesproken uit dezelfde basis, wij zijn ook verwant aan datgene, wat vóór ons kwam in de ontwikkelingsgang. Er is dus een tweeledige verwantschapsmogelijkheid. Eén die horizontaal ligt in het vlak van de eigen wereld en één die verticaal ligt in de richting van de origine, de vroegere ontwikkelingen.

Wij kunnen nu stellen: Harmonieën zijn alleen mogelijk tussen absolute tegenstellingen (ze vullen elkaar aan) of tussen leden van een gelijke familie, dus behorende tot één en dezelfde tak van ontwikkeling. Een gedeeltelijke harmonie is met al het andere te bereiken, maar slechts indien men bepaalde delen en eigenschappen van eigen wezen tijdelijk buiten beschouwing laat. Gaat men uit van de volledigheid van de eigen persoonlijkheid, dan zal er een harmonie bestaan met b.v. bepaalde dieren, bepaalde gewassen, grondsoorten, zelfs met bepaalde landen, bepaalde invloeden uit de kosmos, bepaalde sterren. Dit noemen wij dan een z.g. harmonisch verband. Een dergelijk harmonisch verband is meestal te herleiden tot de terminologie van de z.g. 7 Heren of Meesters der kleuren.

Elke kracht, die mij bijzonder scherp aanspreekt, zal even scherp al diegenen aanspreken, die behoren tot mijn familie. Ze zal daarentegen totaal niet mijn antithesen (datgene, wat tegenover mij staat) aanspreken of daarvoor in het tegendeel uitwerken.

Nu zult u misschien begrijpen, dat harmonische verschijnselen de eis stellen, dat ik gevoelig ben. Ik kan dus alleen harmonisch reageren ten aanzien van datgene, wat tot mijn straal of tot mijn familie behoort. Daarnaast kan ik reageren, maar niet in een volledige harmonie, op alle verschijnselen, die verwantschap vertonen met datgene, wat in mij kan aanslaan. Het is misschien moeilijk om dat duidelijk te maken. Jan houdt van thee en Piet houdt van koffie. Beiden zullen zij water drinken. Maar zodra het water verder wordt verwerkt, ontstaat het onderscheid thee - koffie en geeft het zelfs een verschil in karakter aan. Niet alleen in smaak, maar zelfs in karakter. Op die manier kunt u dat bekijken. Wat is de basiswaarde? Daar kan ik een harmonie krijgen, elders niet.

De harmonische verschijnselen in het totale AI, de Kosmos, berusten nu op de harmonieën die vanuit de sferen bestaan (de verticale lijn) plus de harmonische mogelijkheden die ik erken in mijn eigen wereld (de horizontale lijn). Op deze wijze ontwikkelt zich voor mij niet alleen een reeks direct harmonische mogelijkheden, maar ook van indirect harmonische mogelijkheden. Want wat voor mij harmonisch zeer ver weg ligt, is eenvoudiger bereikbaar vanuit een fase, die in het verticale vlak dicht bij de Bron ligt. Kom ik bij God, bij de Origine, dan kan ik met alles harmonisch zijn. Hoe sterker mijn persoonlijkheid tot uitdrukking komt en wordt gevormd, des te kleiner het terrein, waarin die absolute harmonie kan bestaan. Wij gebruiken hierbij als stelregel over het algemeen, dat de afstand tussen huidige wereld en sfeer bepalend is, daar aan beide zijden een harmonie kan worden bereikt in de eigen wereld, gelijk aan de afstand tussen wereld en sfeer, terwijl het hele gebied, dat vanuit het "ik" bereikbaar is, als een harmonie in een gelijkzijdige driehoek kan worden weergegeven, met wederom als basislijn de eigen wereld. Hiermede heb ik dus mijn eigen harmonische mogelijkheden wel ongeveer beschreven,

Maar als er nu twee verschillende wezens zijn, dan kan het zijn dat hun harmonische mogelijkheid vanuit een bepaalde sfeer een deel overlapt. We krijgen dan twee driehoeken, die elkaar zodanig snijden, dat aan de punt van beide driehoeken a.h.w. een extra driehoekje ontstaat. Dat terrein is dan de harmonische mogelijkheid tussen twee personen of twee verschijnselen, Als u dit eenmaal hebt leren beseffen, dan zult u ook op grond van uw eigen geestelijk vermogen uw harmonische mogelijkheid in uw eigen wereld kunnen bepalen. Het is tamelijk ingewikkeld om u dat verder uit te leggen. Ik zou dus eerst gaarne verdergaan met de harmonie, die er op ander terrein kan bestaan.

Ik heb zo even al aangespeeld op een zekere gevoelsverwantschap met b.v, bepaalde dieren, bepaalde planten. Maar misschien kunnen wij het anders stellen.

Er zijn mensen, die schitterend bloemen kunnen telen, maar die nooit een goede oogst aardappelen uit de grond krijgen. Omgekeerd zijn er mensen, die met landbouwproducten uitstekende resultaten behalen, maar die - zodra ze in de bloementeelt komen - er eigenlijk

niets van terecht brengen. We zouden dergelijke verschillen nog verder kunnen uitwerken. Er zijn boeren, die met de fruitoogst altijd geluk hebben, maar die b.v. met graanoogsten meestal tegenslag hebben. Het lijkt nu wel, of dat aan de samenstelling van de grond ligt of aan de mogelijkheden van de boer, maar in feite speelt hierbij die harmonie een grote rol.

De man, die bijzonder grote fruitoogsten heeft, voelt zich meer verwant met de fruitboom. Hij is dus in staat om in zijn boomgaard op het juiste moment in te grijpen. Hij snoeit beter, hij zorgt voor een betere voeding van de bomen, een betere afscherming en hij weet beter wanneer het tijd is om te plukken. Alles bij elkaar verzekert hem een hogere opbrengst. Hier betreft het kennelijk een aanvoelen van een ander wezen.

De verschijnselen van harmonie in uw eigen wereld vallen soms niet op en toch is het typerend, dat een bepaald type mens (een automobilist b.v.) met een bepaald type auto een maximum resultaat behaalt, maar dat hij met een ander type motor of een andere carrosserie plotseling geen resultaten meer heeft. En dat is niet alleen een kwestie van gewenning. We kunnen dat zien bij experts als chauffeurs op lange lijnen of autocoueurs, die werkende met een voertuig, dat kwalitatief gelijk is, dat qua omvang en vermogen gelijk is, alleen door die kleine verschillen, die schijnbaar onbetekenende verschillen tot andere resultaten komen. Het gaat hier om een harmonische structuur.

Nu heeft het "ik" een zekere harmonische opbouw, die zelfs mechanisch een bepaald resultaat geeft. Indien de totale structuur van die motor zullen we maar zeggen - een vierkant is, dus gedrongen, dan zal iemand, die gewend is veel vooruit te kijken, hoe vreemd het ook moge klinken, daar minder resultaten mee behalen dan met een lang moterblok. Daar haalt hij meer uit, ofschoon het vermogen en de technische mogelijkheden verder gelijk zijn.

Hier zijn een paar dingen, die voor u bijna ongelooflijk zijn, indien u daar niet op let. Maar past u eens op: Er zijn mensen, die in een bepaalde stof veel minder schade aan hun kleding hebben dan in een andere stof. Dat gaat zover dat er dames zijn, die nylons hebben van een bepaalde grondstof, die bij anderen voortdurend ladderen. Bij hen ladderen ze niet. Maar zodra zij ze van een kwaliteit kopen ladderen ze ineens wel. Hoe komt dat? Dat is wat men noemt een harmonisch verschijnsel. Dat, wat harmonisch is, past zich bij mij aan, en daar pas ik mij bij aan. Ik zal automatisch zo reageren en bewegen, dat dat andere eveneens perfect kan reageren en bewegen. Maar is die harmonie weg - en dat kan een kwestie zijn van grondbestanddelen, van voeding of van andere dan is er plotseling wrijving. Ik reageer niet meer exact, en naarmate die afwijking minder opvallend is, wordt de fout, die ontstaat, voor mij onverwachter. Dit bestaat natuurlijk niet alleen tussen u en b.v. een paar kousen of een bloem, het bestaat met de gehele kosmos.

U heeft hulp nodig uit de geest. Nu kunt u duizend geesten maar de enige geest die u volledig kan begrijpen en daardoor u goed zal kunnen helpen is degene, die in het horizontale vlak een begripsvermogen heeft (dus vanuit zich een projectie kan maken die uw wereld omvat) en die gelijktijdig de verticale projectie harmonisch met u is.

Wij zijn geneigd om dat allemaal in sferen in te delen. Wij zeggen, dat iemand uit een bepaalde sfeer meer harmonisch met je is dan een ander. Dat is eigenlijk niet waar. De verdeling, die wij kennen, bestaat in elke sfeer precies hetzelfde. Er zijn grondtypen. Die grondtypen hebben wij dan maar aangenomen als de Heren der stralen, die over het algemeen als 7, ook wel als 9 worden uitgedrukt. Die indeling is betrekkelijk willekeurig, maar de daarin aangegeven klassering is hanteerbaar, omdat ze met een beperkt aantal hoofdtypen en de daaruit voortvloeiende harmonische mogelijkheden werkt. Nu stellen wij het volgende;

Als ik behoor tot b.v. de blauwe straal, de rode straal of een andere, dan zal elke ster, elke planeet, die tot diezelfde straal behoort (of die dezelfde vibratie kent) met mij harmonisch zijn. Men zegt in de astrologie heel vaak; De ster Algol is een demonische ster. Dat is misschien wel waar van het standpunt van het menselijk besef. Toch zijn er mensen, die onder de invloed van Algol juist tot hun beste prestaties komen. Ze zijn toevallig harmonisch met die ster. Nu kunnen we een oordeel uitspreken over die mensen en zeggen: Dan zullen ze wel niet erg deugen. Maar dat is lang niet zeker. Ze zijn daarmee harmonisch. De uitdrukking, die zij aan

hun leven geven, stemt overeen met de invloed, die wij aan Algol plegen toe te schrijven; dus zal die invloed hun de gemakkelijkste mogelijkheid tot erkenning en beheersing geven.

Zo pleegt men ook te zeggen, dat mensen in hun geboortjaar gebonden zijn aan een bepaalde planeet. Iemand, die b.v. geboren is in 1931, zou onder de zon behoren, etc. Dat is allemaal heel aardig. Maar hoe komt men ertoe? Alweer omdat men aanneemt, dat in de tijd de harmonieën enigszins verschillen. Is dit praktisch waar? Neen. Iemand, die in een bepaald jaar is geboren, ondergaat alle kosmische invloeden evenzeer als ieder ander. Er bestaat geen bijzondere voorkeur voor de invloed, die men dan de heerser van het jaar heeft genoemd. Wat wel kan bestaan en dat is iets anders: Wanneer de inwerking van die planeet optreedt, zal hij op zijn eigen niveau en dus volgens zijn eigen wezen gemakkelijker harmonieën kunnen bereiken. Hier is er geen bepalende, maar hoog stens een in het eigen kader bevorderende invloed.

Als deze harmonieën kunnen bestaan met de sterren, met de werkingen uit de kosmos en wat al die dingen meer zouden zijn, dan moeten wij ook aannemen dat ze kunnen bestaan t.a.v. sferen. Maar dat betekent ook, dat de uitdrukking van een hiernamaals niet voor iedereen gelijk kan worden weergegeven, om de doodeenvoudige reden dat men daarmee een zekere harmonie moet hebben, voordat men de werkelijkheid daarvan kan beleven en er krachten uit kan putten. Op deze wijze zijn alle dingen onderling verbonden. Die verbindingen gelden voor de mens hoofdzakelijk t.a.v. de eigen straal of kleur.

Voordat u nu pessimistisch wordt en zegt. "Kan ik nu met niemand van een andere kleur harmonisch zijn," moet ik antwoorden. Natuurlijk kunt u een oppervlakkige harmonie met iedereen bereiken. Maar een volledige harmonie, een volledige resonantie, van wezen a.h.w. is alleen mogelijk binnen uw eigen groep van ontwikkeling.

Dat zijn dus de verschijnselen en de achtergronden. De achtergronden van dit alles kan men misschien zo uitdrukken:

Als je ontstaat, treedt de differentiatie op dooreen afstemming. Het is dus de ontkenning van iets. Die ontwikkeling doet misschien wat negatief aan, maar je begint onderscheid te maken tussen niet-"ik" en "ik" en vandaaruit ga je verder met de differentiatie van het niet-"ik". Maar dat betekent voor het "ik" gelijktijdig een ontkenning van waarden. Zo beperkt men zichzelf dus steeds meer; en door die beperking ontstaat het specialisme.

We hebben een groot complex samengestelde vibraties. We gaan daaruit steeds meer delen verwijderen. We zeggen; Die horen niet bij ons. Wat wij overhouden gaan wij veel fijner verdelen dan tevoren. Wij hebben dus in onszelf een veel fijner afstemmingsmogelijkheid gekregen, maar op een veel beperkter gebied. Deze trillingen bestaan nu overal. Als ik nu een beperkte trilling heb, die harmonisch is met een grotere trilling, waarin ze ook aanwezig is, dan zal voor mij het harmonisch verschijnsel denkbaar zijn als het herkennen van mijzelf in het andere. Wat er buiten het evenbeeld van mijzelf bestaat, erken ik dus niet of voel ik zelfs als iets, wat met het wezen van het andere niets te maken zal hebben. Maar op grond daarvan kan ik dus met elk meeromvattend wezen harmonisch zijn. En dat is maar gelukkig ook, want anders zou er maar één type mensen zijn dat b.v. goed aardappelen zou kunnen telen. Naarmate het leven dus bewuster wordt, is deze verenging van het bewustzijn en daarmee de verenging van harmonische mogelijkheid eveneens groter.

Een lagere levensvorm geeft voor u dus meer harmonische mogelijkheden dan een hogere levensvorm. Wanneer de vibraties elkaar genaderd zijn tot ongeveer 96 á 97% - er kan een kleine afwijking zijn - dan passen zij zich aan elkaar aan. Dat wil zeggen, dat - ongeacht die afwijking - beide beginnen te zoeken naar de waarde van de ander. Wat er ontstaat, is een compromiswaarde, waarbij beide nog volledig zichzelf zijn en erkennen, maar op precies dezelfde golflengte zitten als de ander.

Dan hebben wij hiermede ook duidelijk gemaakt hoe de afstemming kan plaats vinden.

Ik zou nu graag even de grondwetten van de harmonische verschijnselen citeren. Dat maakt het voor u eenvoudiger. Al het voorgaande is te overdenken. We zeggen dan:

1. Elke harmonie is een beperking t.a.v. de totaliteit van de kosmos, daar de enige harmonie, die voor allen mogelijk is, die is welke met deze totaliteit bestaat.
2. Ik kan harmonisch zijn met al datgene, wat zich op mij kan richten en daarbij alle aspecten, die voor mij niet aanvaardbaar' zijn, ongeuit kan laten.
3. Ik kan vanuit mijzelf dus harmonisch worden met al datgene, waarmee ik mij één kan gevoelen, zodra ik in staat ben alle daarbuiten liggende verschijnselen en waarden van mijn wezen tijdelijk te negeren. Het vooromschrevene is beperkte harmonie. Totale harmonie komt alleen natuurlijk voor, nimmer kunstmatig.
4. Elk contact met mogelijk harmonische wezens betekent voor mij begrip, samenwerking, uitwisseling van krachten. Dit geldt zowel op de eigen wereld als t.a.v. alle andere werelden. Mijn wezen zal reageren op kosmische waarden en krachten volgens zijn eigen wezen en daarbij worden gesteund door al datgene in deze krachten, wat harmonisch is met dit wezen en geremd kunnen worden door al hetgeen tegengesteld is aan dit wezen.
5. Tegenstellingen kunnen een harmonie vormen, mits zij zichzelf beschouwen als de aanvulling van het andere. Zodra zij trachten gelijk of één te zijn met het andere, is harmonie niet mogelijk.

Als wij nu de praktijk hiervan willen hebben, dan kunnen wij dus voorop stellen: Een beperkte harmonie kan ik bereiken, mits ik een deel van mijzelf zodanig kan uitschakelen, dat ik dat in het contact met de ander a.h.w. niet ken; dat ik het vergeet. Deze specialisatie geeft mij de mogelijkheid om de gedachten van anderen te ontvangen. Ik kan gedachten van anderen ontvangen zolang mijn reactie op de ander of op de wereld niet sterk aanwezig is. Ik kan mijn gedachten naar een ander projecteren zolang slechts deze gedachten en het gevoel van eenheid met de ander, niet de bedoeling van de overdracht, der gedachten zonder meer, domineert.

Ik kan kracht uit de kosmos ontvangen en zelfs vanuit andere mensen, zodra ik beseft dat wij deze krachten delen en mijn behoefte aan kracht uitdruk. Ik kan echter alleen kracht geven, indien ik de behoefte in de ander erken en eveneens tot dit gevoel van verbondenheid kom. Op deze wijze zijn de praktische verschijnselen voor een groot gedeelte niet slechts van natuurlijke maar voor de mens van bovennatuurlijke, althans occulte geaardheid. Uw persoonlijkheid omvat uit de aard der zaak vele waarden, die occult mogen heten. U maakt daarvan gebruik volgens uw eigen harmonie. Als ik "dus enkele praktische regels zou willen invlechten, dan meen ik hier te mogen opmerken:

1. Harmonie wordt alleen bereikt, indien men eigen oordeel en eigen waarde uitschakelt voor zover het het begeerd harmonisch erkennen of contact betreft. Dat is heel belangrijk.
2. Geen enkel harmonisch verschijnsel kan door mij worden beschouwd als eeuwig. Daarom zal ik elk harmonisch verschijnsel moeten activeren en realiseren op het ogenblik, dat het voor mij en mijn gevoel mogelijk is en ik een antwoord weet te verkrijgen.
3. Op het ogenblik, dat ik een harmonische waarde ga beschouwen als iets dat buiten mijn wereld ligt, sluit ik het ook af uit mijn beseft. Ik kan elke harmonische kracht, zelfs uit de hoogste sfeer, activeren en gebruiken in elke wereld, mits ik daarbij het verschil, het onder scheid in wereld niet onderstreep, maar tijdelijk een gelijkwaardigheid aanneem. Daar, waar ik vanuit mijzelf een harmonische kracht wil gebruiken t.a.v. een harmonische waarde, zal ik eerst moeten domineren; mij dus als meerdere stellen t.a.v. die ander, opdat ik mijn projectie in het harmonische vlak tot stand breng. Daarna zal ik moeten reageren als gelijke, opdat een harmonische wisselwerking kan ontstaan.

Misschien vraagt u zich af wat dat praktisch betekent. Ik zal proberen u enkele voorbeelden te geven.

1e voorbeeld.

Er is iemand, waarmee u harmonisch bent, d.w.z. u voelt die mens U kunt die mens eigenlijk wel begrijpen. Er is een goede samenwerking, als dat noodzakelijk is, maar er zijn bepaalde aspecten in die mens, welke zich aan uw begrip onttrekken. Op een gegeven ogenblik zegt u: Ik wil die begrijpen. U kunt ze nooit begrijpen door een beredenering. U moet beginnen met te trachten u voor te stellen hoe de ander is. Daarna laat u in uzelf (u denkt dus niet over het probleem na) als het ware een hiaat ontstaan. U bouwt voor uzelf de mens om het probleem heen. Als u het gevoel hebt; ja, dit is de ander, kijk dan naar het hiaat en u zult zien, dat 't vorm en gestalte heeft gekregen, dat het omschrijfbaar is geworden.

2e voorbeeld.

Als u een ziekte ziet en u wilt een diagnose stellen, dan moet u dit doen aan de hand van verschijnselen. U kunt, dit echter ook - en dat is voor iemand, die harmonisch is met een ander veel gemakkelijker - aanvoelen op welk punt een verstoring van evenwicht of van orde ontstaat. Constateer de punten, waarin de maximale disharmonie tussen u en de ander bestaat. Realiseer u daarbij wel degelijk in hoeverre u zelf een ziekte hebt - want ook daaruit kan die harmonie voortkomen - en u zult constateren waar de kwaal van de ander zetelt, en u zult in de meeste gevallen ook haar oorzaak kunnen omschrijven.

3e voorbeeld.

Contact met de geest. U wilt contact hebben met een geest. Zodra u een bepaalde geest oproept, heeft u grote kans dat u tot zelfmisleiding komt of dat u wordt bedrogen, want u weet niet precies welke geest bij u past. Stel u daarom eens in op uw eigen wezen, zo eerlijk mogelijk, en tracht dan dit te zien als een deel van het goddelijk geheel. Het is iets wat in het begin enige oefening vraagt, omdat men zichzelf moeilijk helemaal aanvaardt. Zodra u dit echter kunt, krijgt u ook het gevoel van verbondenheid met het onbekende. In dit gevoel van verbondenheid kunt u dan eenvoudig om hulp vragen. U zult ontdekken, dat geestelijke waarden en krachten zich soms voor u gaan materialiseren, althans concretiseren, die u misschien niet kent, maar die volledig bij uw wezen passen en die u daarom alle hulp, eventueel zelfs inlichtingen kunnen geven, die u nodig hebt.

4e voorbeeld.

Er is een bepaalde kosmische golf. Zeg dat dit een invloed is van rood licht. Nu weet u: ik behoor tot de blauwe straal. Dan zal rood licht voor mij dus onrustwekkend zijn. Dan kan ik zeggen: De harmonie is alleen denkbaar op die aspecten, waarin blauw en rood gelijk zouden kunnen voorkomen. Mijn instelling zou dus moeten zijn in de richting groen.

Stel, dat groen geloof, blauw weten en rood emotie is, dan kan ik dus uit mijn weten een geloofsvorm produceren, die voor mij nog aanvaardbaar is, maar waardoor eveneens een zekere beheersing van de emotionaliteit van rood mogelijk is geworden. Zolang ik mij vasthoud aan mijn eigen denkwaarde, mijn waardering, mijn straal en harmonieën zonder meer, zal ik een dergelijke kosmische invloed slechts ondergaan; ik zal haar nooit beheersen. Op het ogenblik echter, dat ik in staat ben een deel van mijzelf a.h.w. uit te schakelen en daarmee een menging met een andere kracht toe te staan, zal ik - zij het onvolledig - toch voldoende harmonie ontwikkelen om uit een dergelijke, in feite voor mij disharmonische werking een maximum aan harmonisch resultaat te verwerven.

Met deze kleine praktische aanwijzingen ben ik bijna aan het einde van mijn betoog gekomen. Maar er zijn toch nog wel een paar aspecten waar wij even over moeten nadenken.

Wanneer wordt een harmonie beheersbaar? Een harmonie wordt beheersbaar op het ogenblik, dat ik in mij kan teruggaan tot het oertype, waaruit ik ben voortgekomen. Hoe verder ik kan teruggaan op het pad van differentiatie (het maken van onderscheid), des te groter mijn harmonische mogelijkheid wordt.

Denkt u maar aan wat ik u heb gezegd t.a.v. de afstand tussen sfeer en wereld. Als je die meetbaar zou voorstellen, dan kunnen we zeggen; Dat is een as, die staat zo. Die klap ik hier neer en klap ik daar neer. Ik heb nu twee punten gekregen. Dan krijg ik een driehoek, die

hoger reikt dan mijn eigen sfeer, die ik maximaal heb bereikt en die een veel groter gedeelte van de wereld omvat dan ik eigenlijk kan overzien.

De beheersing is dus voor mij altijd in de eerste plaats een geestelijke kwestie. Ik heb een geestelijk, in mijzelf teruggaan tot het hogere nodig, omdat ik slechts vandaaruit tot een omgrenzing kan komen van mijn eigen harmonisch gebied. Beperk ik mij met mijn handelen en denken tot hetgeen tot mijn gebied behoort en laat ik mij niet door andere gebieden storen, dan heb ik een maximum aan beheersing en bereiking. Ik kan die beheersing altijd blijven handhaven, indien ik besef, dat elke in mijn wezen en sfeer binnendringende invloed deels met mij harmonisch moet zijn. Weet ik dit harmonisch element te vinden, dan heb ik wederom een beheersbare factor gevonden en ben ik meester van de harmonische verschijnselen.

Dit meesterschap lijkt misschien heel erg moeilijk, maar wat ik u in woorden zeg is veel moeilijker dan wat u beleeft en wat u voelt. Een koude, formulering is iets anders dan belevingen. Wat u beleeft, ligt dicht bij de waarheid. Maar u kunt uw belevingen alleen richten op grond van deze moeilijke omschrijving. Laat u daardoor niet te veel afschrikken. U zult begrip krijgen voor de innerlijke waarden, die in u berusten en die in feite gelijktijdig de verhoging zijn in de richting van uw oertype. U zult meer verstand krijgen van uw mogelijkheden in uw eigen wereld. U ziet ze beter en zult uit de aard der zaak ook meer geneigd zijn daar op harmonische wijze gebruik van te maken.

Een disharmonie is alleen dan mogelijk, indien er geringe verschillen bestaan. Dat moogt u niet vergeten. De grootste ellende krijgt u nooit over werkelijk grote meningsverschillen. Er is zelden een oorlog gevoerd, omdat mensen niet met elkaar konden leven; wel, omdat ze toevallig hetzelfde stukje grond wilden hebben of misschien omdat Paris de appel aan de verkeerde vrouw had gegeven. Onthoudt u dat goed. Dat is in uw eigen leven waar. Disharmonieën komen het snelst tot stand daar, waar in wezen kleine verschillen optreden. Negeer dus de kleine verschillen, en waar grote verschillen optreden is ofwel een absolute vervreemding het geval - en dan kunt u alleen optreden als observator - dan wel er blijkt een aanvulling mogelijk. In dit geval kan wederom een harmonie worden bereikt.

Ik hoop, dat ik u met dit alles heb geholpen om iets meer te begrijpen van de achterliggende wetten; niet alleen van de magie en het geloof, maar evenzeer van het dagelijks leven, van systemen als de kabbala, de astrologie en al wat dies meer zij. Ik hoop, dat u niet slechts zult aanhoren en nalezen, maar zult overdenken en voor uzelf opnieuw formuleren volgens uw eigen persoonlijkheid en daarmee harmonisch met uzelf. U zult ontdekken, dat dit u vele vruchten zal opleveren.

VOERTUIGEN UIT DE HEMEL.

Wij worden in vele gevallen geconfronteerd met de legenden van mannen uit de ruimte, die met vreemde voertuigen de aarde beroeren om daar dan onmiddellijk de menselijke beschaving in orde te gaan brengen. Nu weten wij allen dat dit ongetwijfeld deels sprookjes zijn. Maar aan de andere kant kunnen wij in verschillende geschriften toch wel aanwijzingen vinden, die doen denken aan het ingrijpen van iets wat uit de hemel komt. Want in de bijbel vinden wij enkele beschrijvingen - sommige visioenen genoemd, andere meer feitelijk beschreven - waarin vreemde voertuigen een rol speelden.

Ezechiël ziet een visioen, waarbij hij engelen ziet, althans wezens met vleugels, misschien ook wel met wieken of een helikopterstelsel, die verdwijnen op iets, wat hij een zwevende of vliegende troon noemt. Een schoolvoorbeeld van iets, wat je toch wel zou kunnen beschouwen als een verkenningsvoertuig van een andere, meer technische beschaving.

Wij horen dat een profeet ten hemel wordt opgenomen in een vurige wagen. In de geschriften van de Hindoes (o.a. in een uitwerking en verklaring van de Mahabharata) vinden wij de beschrijving van een voertuig, dat als een stralende ster op aarde kwam. Het wordt dan vergeleken met het ei van een eeuwige vogel. Dat is zo gek nog niet voor een ruimtevaartuig, waaruit koningen en krijgslieden komen (mensen, die kennelijk dus gewapend zijn en die ook. Wat statig, althans prachtig gekleed zijn) en die raad geven aan een van de helden en bovendien ook zeggen wat zijn lot zal zijn.

We vinden vreemd genoeg zelfs soortgelijke verhalen in b.v. de IJslandse Edda. Hier wordt beschreven hoe twee families ruzie krijgen en na een bijeenkomst na een Ting, verschijnt er opeens een vurige (alweer vurig) bode der goden. Deze valt hen met zijn zwaard aan, dat gemaakt is van licht. Tegenwoordig denken ze aan een straalkanon e.d., maar een straal licht, die als een zwaard gehanteerd kan worden, dat zou ongetwijfeld een wapen kunnen zijn;

Een ander voorbeeld vinden wij bij Indianen. Er bestaat bij de Ugawana (?) een legende dat vreemde strijders uit de hemel kwamen, omringd door vuur (alweer het vuur) en dat zij werden aangevallen. door strijders, die hen zagen als demonen, Daarop donderde het en degenen, die hen hadden aangevallen, vielen neer.

Ik zou mij kunnen voorstellen dat een wilde, die met een geweer of kanon te maken krijgt het geluid daarvan als een donder beschrijft, die dodelijk is. Van kogels zal hij wel weinig verstand hebben.

Hier noemde ik u enkele voorbeelden van die voertuigen uit de hemel. Ik heb opzettelijk voorbeelden gekozen uit het verleden, omdat wij al te zeer geneigd zijn om daar in deze tijd een soort vliegende schotel verhaal van te maken. Maar er zijn dus aanwijzingen, dat er voertuigen uit de hemel zijn gekomen op aarde. Wij horen daarbij dan ook steeds weer van de resultaten, die dat heeft. Men beweert b.v. - het is niet zeker dat het waar is - dat het tekenen (het afbeelden van beelden en voorwerpen) het resultaat zou zijn geweest van een bezoek van vreemde gasten uit de hemel, die de mensen de dieren hadden beschreven, die zij zochten en ze vervolgens met een stift getekend hadden. Zeer primitieve mensen, die te maken krijgen met de beeldingskunst van de een of andere tekenaar en proberen duidelijk te maken wat zij bedoelen. Ik geloof, dat wij al die verschijnselen kunnen samenvatten en zeggen:

De mens is geneigd om het onverklaarbare onmiddellijk bovennatuurlijk te noemen. Hij zal dus voor alles een verklaring zoeken, waarin zijn wereld van het bovennatuurlijke een rol speelt. Maar dit betekent tevens, dat hij reageert op dergelijke verschijnselen op een totaal andere manier, dan logischer wijze verwacht zou kunnen worden. En als wij ons afvragen hoe het mogelijk is dat b.v. voor het paradijs een engel met een vlammend zwaard staat, dan is de natuurlijke verklaring: een brandende oliebron of iets dergelijks. Maar het zou ook een explosie van grote omvang kunnen zijn, b.v. van atomaire aard. Dat die mensen daardoor worden beïnvloed is zeker; en nog zekerder is, dat wijzelf - waar wij ook leven - door het onbekende op een soortgelijke manier worden beïnvloed.

Iemand wil een bepaalde daad stellen en op het kritieke ogenblik hoort hij ineens een stem (hij ziet niemand), die hem zegt: "Laat dat." Eventueel met de aanvulling van "stommeling" of iets dergelijks. Dat is een schok. Die mens kan dat niet verklaren. Hij kan dat ook niet verklaren door een telepathische reactie, want daarin gelooft hij niet erg. Dan moet er dus een geest of een God in de buurt zijn. In die zin is de invloed van z.g. para-normale verschijnselen, zodra je ze persoonlijk beleeft, bijna gelijk aan de verschijnselen, die de voertuigen uit de hemel tot stand hebben gebracht. Wat is de werkelijkheid?

In de eerste plaats moet men wel aannemen, dat er - ik zeg dat maar vooruit - voertuigen uit de hemel zijn, die de aarde hebben beroerd en misschien nog steeds kunnen beroeren. U zult binnenkort misschien wel heel eigenaardige sprookjes horen o.a. over Spanje, waar een nederzetting van buitenaardse wezens zou zijn. (Ik vrees, dat die wezens niet zo zeer buitenaards als wel gevluht zijn; en dat hun Nordisch uiterlijk waarschijnlijk niet de uitdrukking is van een buitenaardse cultuur, maar van een type dat voor de Nordische volkscultuur van een tijdje geleden bijzonder vatbaar was.)

Wij zoeken voor onszelf het hogere te vinden. En als het onbekende komt, zijn wij altijd weer geneigd om het tot het hogere te maken of het te zien als onze absolute vijand. Geestelijk gezien is dat verklaarbaar. Je weet, dat je onvolmaakt bent, dat je tekort schiet in je erkenning en je mogelijkheden. Als je te maken krijgt met een openbaring van bovenaf (ik denk b.v. aan de visioenen - niet algemeen bekend - van Roger Bacon, de man die ook veel aan magie heeft gedaan, dan moet daar dus iets zitten, waardoor je jezelf a.h.w. met het andere, het betere identificeert. Die identificatie neemt dan, omdat het niet dagelijks bekend is, de vorm aan van verering. Tegen die verering is natuurlijk niets te zeggen, want het is een

emotionele toestand. Maar zo emotioneel is die toestand nu ook weer niet, dat wij niet kunnen proberen om toch wat reëler te denken. Nu stel ik.

Als Ezechiël vreemde wezens waarneemt, die zich verwijderen nadat ze hem kennelijk een tijdlang hebben geobserveerd, dan is hier toch niet sprake van een cultuur, die zich op aarde manifesteert en die daar bijzonder graag wil ingrijpen. Integendeel, men neemt kennelijk, afstand. Van een bewuste beïnvloeding van de mensen door die cultuur zou zeker niet kunnen worden gesproken. Ze zijn technisch begaafder. Over de werkelijke morele en mentale achtergronden van die wezens horen we niets. Ze worden engelen in het visioen- , omdat het het hogere moet zijn, en een bevestiging van de grootheid van de profeet zelf.

Als wij horen van een profeet, die in een vurige wagen wordt opgenomen, dan zijn wij geneigd daarover eens na te denken. Hoe kan dat? Zou hij mensen, wezens, hebben ontmoet en met hen zijn opgestegen? Die kans is zeer groot. Maar waarom is hij met hen meegegaan en niet teruggekeerd? Heeft men hem uitverkoren, of heeft een of ander ras, dat van zijn eigen grootheid uitermate overtuigd was, eenvoudig een specimen van het menselijk rag genomen en daarbij toevallig een bedaagde profeet getroffen? Als er een stem is, die op het ogenblik, dat wij een dwaasheid dreigen te begaan waarschuwend spreekt, dan zou dat een geest kunnen zijn; maar moet dat noodzakelijkerwijze een goede geest zijn? Dat is niet met zekerheid te zeggen. Misschien dat wij met die dwaasheid anderen veel leed zouden besparen. Je kun het nooit weten. En daarom zeg ik:

Al die geschiedenissen van voertuigen uit de hemel, de tekenen aan de hemel en al dergelijke dingen meer mogen niet zonder meer worden beschouwd als goed of kwaad. We kunnen ze alleen beoordelen naar het effect, dat ze op ons hebben. En als dat effect niet rationeel is, als het gebaseerd is op allerhande voorstellingen van het hogere, da zullen wij nooit iets bereiken. om u een voorbeeld te geven:

Er zijn mensen, die aannemen dat er op Venus op het ogenblik zeer wijze mannen zitten, die gedachten naar de aarde sturen.; die a.h.w. preken houden via media; die voortdurend hun bezoek beloven en steeds worden tegengehouden door andere vijandige krachten uit de sterrenwereld. Logisch is dit niet. We kunnen niet aannemen, dat die betere wezens zo maar op Venus zouden zitten. Dat is niet redelijk aanvaardbaar. Maar moeten die wezens op Venus zijn? Er is hier misschien sprake van een andere beïnvloeding, die helemaal niet stoffelijk is, maar die alleen in die stoffelijke vorm aanvaardbaar wordt gemaakt.

Er zijn mensen, die kruisen en lichtende figuren aan de hemel zien of zelfs de hemelse voertuigen van grote geesten als de H. Maagd zien verschijnen in grotten, op bergtoppen etc. Maar is dat reëel? Zijn dat werkelijke verschijningen of is het wederom de gevoelsmatige interpretatie? Laten we een voorbeeld geven:

In Zuid-Amerika is er een plaatsje waar een aantal jonge meisjes - ik meen dat het er vier waren - een verschijning van de H. Maagd hebben geconstateerd. Men heeft daar verscheidene keren waarnemingen gedaan, ook terwijl die kinderen in verrukking verkeerden, naar niemand heeft de H. Maagd gezien. Wel is een priester van emotie overleden, nadat hij die toestand van verrukking had bijgewoond.

Hoe zit dat precies. Kunnen wij hier iets zeggen? Is hier een H. Maagd verschenen? Waarschijnlijk niet. Waarom spreken die kinderen dan van de H. Maagd? Het kan een methode zijn om zich interessant te maken. Maar dan spreekt daar iets tegen. De meisjes in kwestie blijven niet alleen volhouden, dat zij de H. Maagd hebben gezien, maar ze gedragen zich ernaar. Eén van hen heeft toegegeven, dat ze de verrukkingstoestemd wel heeft gesimuleerd, maar zelfs dit kind blijft in gedrag en ook in een zekere kennis afwijken van wat het voor die tijd is geweest. Dat is dus niet redelijk te verklaren.

Er moet dus iets anders zijn. Iets. Meer niet. Iets, dat de kinderen de H. Maagd hebben genoemd. Waarom? Waarschijnlijk omdat die kinderen ergens op een bidplaatje de Maagd hebben gezien; omdat voor hen het onbegrijpelijke, het hogere een openbaring moest worden, De beschrijvingen, die wij van de H. Maagd horen, zijn helemaal aangepast aan het katholieke denken. Maar het gedrag, van de kinderen in de tijd, dat zij zijn waargenomen, is vaak in strijd

met hetgeen zij later over hun toestand van verrukking vertellen. Maar heb ik dan een geval uitgewerkt als voorbeeld.

Ik stel: Indien hier sprake was van een zuiver stoffelijke beïnvloeding, dan zou het voor een ieder kenbaar moet zijn geweest. Dat is niet het geval. Indien er sprake was van een geestelijke beïnvloeding, dan kan Maria, de moeder van Jezus, verschijnen. En zo ja, waarom deed ze dat dan in overeenstemming met bidplaatjes? Het antwoord is: Indien Maria een hoogstaande geest is - en dat moeten wij aannemen - zou zij kunnen verschijnen. Maar dat zij dit doet in de vorm, die aan bidplaatjes is gebonden, is weer onwaarschijnlijk. Elke geest die lichtend is, zou echter door de kinderen onder een bepaalde invloed kunnen worden waargenomen. Het schijnt dat zij, voordat de eerste waarneming werd gedaan, gezamenlijk zaten te rusten en met de rozenkrans speelden. Dit zou de aanleiding kunnen zijn geweest voor de vorm, die zij aan de verschijning hebben gegeven.

En nu gaan we terug naar die voertuigen uit de hemel. Ik heb u een aantal voorbeelden geciteerd van dergelijke wezens, die verschenen zijn. Nu stel ik

De mens ziet niet wat er werkelijk is, maar hij ziet datgene, wat in zijn verklaring past. De mens probeert dit hogere, a.h.w. de vorm en de gestalte te geven, die past bij zijn willen en zijn weten. Hij gebruikt dit contact met het andere gelijktijdig als een reden om zich boven anderen te plaatsen. De meisjes, waarover ik u sprak, genoten door hun visioenen een verering. En als ze - zoals een enkele keer kunstjes hebben vertoond in plaats van dat zo werkelijk iets hebben gezien, en dat neen, ik heus wel aan - dan zal het ongetwijfeld zijn, omdat ze daardoor die verering wisten te behouden.

Als een profeet iets waarneemt, dan beschrijft hij het niet alleen, maar hij probeert het gelijktijdig te maken tot een boodschap van God aan hem; hierdoor staat hij boven anderen. Hij is de drager van de boodschap Gods geworden., Zoals er mensen zijn, die met de bewoners van vliegende schotels gesproken willen hebben en misschien zelfs met een vliegende schotel rond de maan gereisd zouden hebben. Is dat waar? Het is heel waarschijnlijk, dat het niet waar is. Maar we zien weer hetzelfde verschijnsel: men heeft de neiging om zichzelf apart te zetten van anderen, tot iets meer te maken dan anderen. En het is dit, wat mij het sterkst opvalt, als ik al die verhalen over voertuigen, die uit de hemel komen, naga. Het is een verschijnsel, dat ik voortdurend weer ontmoet bij mensen, die visioenen hebben. Het is steeds weer hetzelfde verschijnsel, dat mij opvalt. als mensen, die buitengewoon sensitief zijn waarnemingen doen, dan nemen zij datgene waar, waardoor zij meer kunnen zijn dan een ander.

Nu moet ik van dit onderwerp wat afwijken om daaruit de belangrijks te conclusies te trekken.

1. Een mens zal hetgeen hij waarneemt vertalen in menselijke vorm,
2. Een mens zal het onbegrijpelijke ofwel afwijzen en verwerpen, dan wel zien als een uitverkiezing; kortom, een middel, waardoor hij boven de massa wordt verheven. Het laatste komt het meest voor.
3. De mens, die deze waarnemingen doet, beseft de, werkelijke betekenis daarvan zelden of nooit. In vele gevallen kan die betekenis pas veel later worden begrepen en dan kan zij misschien redelijk worden geïnterpreteerd, tenzij men te zeer geloof heeft gehecht aan de beweringen van de eerste waarnemer. In dat geval nl. zal de persoonlijke vervalsing van feiten het onmogelijk maken de werkelijke feiten te achterhalen.
4. Op grond van het voorgaande zullen wij elke waarneming en beleving van het onbekende moeten beschouwen als een niet-definieerbare factor. De werkelijke invloed gaat niet uit van hetgeen wij waarnemen, beleven of zien, maar van de wijze, waarop wij persoonlijk daarop reageren.

Ik heb nu een aantal regels gesteld. Uit die regels zouden wij dus iets voor onszelf moeten leren.

Niets is onmogelijk, maar hetgeen ons onmogelijk toeschijnt, kan door ons nooit juist worden verklaard. Om iets te kunnen begrijpen en te kunnen verklaren moeten wij eerst accepteren

dat het mogelijk is. Indien dit geldt voor voertuigen, die uit de hemel komen, voor allerhande verschijningen, materialisaties, e.d., dan moet dit ook gelden voor de verschijnselen in onszelf.

Als ik in mijzelf bepaalde ontdekkingen doe, dan betekent dat niet dat ik daardoor gelijk of ongelijk heb, dat ik daardoor meer of minder ben dan een ander. Dan betekent dit alleen, dat ik moet proberen eerst te begrijpen wat ik werkelijk vind. Pas als ik het begrijp, kan ik het waarderen en kan ik ermee werken.

Men heeft u waarschijnlijk honderden keren voorgehouden althans als ik regelmatig hier les zou geven, dan zou u dat honderden keren hebben gehoord), dat esoterie en magie de keerzijden zijn van een en dezelfde medaille; en welke van de twee de keerzijde en welke de beelddenaar is, weten wij niet. Dat is begrijpelijk. Esoterie is de ontdekking van hogere waarden in het eigen innerlijk. Het is het besef van nieuwe krachten en nieuwe waarden. Maar als ik die krachten en waarden besef en ik geef daaraan een bepaalde tendens mee, ik gebruik ze om mijzelf reliëf te geven, zoals ik nu denk te bestaan op aarde, dan zal

ik nooit in staat zijn de wezenlijke kracht, de werkelijke waarde van de verschijnselen na te gaan. Pas als ik dat doe en niet zeg: Wat ik in mij besef, maakt mij tot dit of maakt mij tot dat, maar zeg: Dit dwingt mij om de relatie te begrepen, die er tussen mij en dit verschijnsel kan bestaan. Wet betekent het voor mij? Maar ook: wat zou het kunnen zijn? Dan zal ik ook begrepen wat voor krachten er meespelen. Begrijp ik wat voor krachten er meespelen, dan heb ik een beheersing gekregen over bepaalde delen van mijzelf of van andere waarde, die niet door de doorsnee-mens worden beseft. De werkingen, daaruit voortkomende, heten dan magie. Het is helemaal niet zo wonderlijk als u denkt.

Nu ga ik de stelling omdraaien: De mens, die aan magie doet, zal een begrip moeten ontwikkelen – of dat nu theoretisch is of niet - van de waarden, die in hem bestaan. Want alleen door te begrepen wat er in hemzelf is gelegen, kan hij zijn magische prestatie tot stand brengen, De magiër wordt esotericus; de esotericus wordt magiër. De keerzijden van de medaille zijn in feite de beginpunten. Het gaat ons echter niet om de uiterlijkheid ervan, maar om het geestelijk goud, waaruit de munt is geslagen.

Nu kunnen wij dus zeggen: In mijzelf ken ik ook voertuigen, die van de hemel komen. Ik word innerlijk geconfronteerd met allerhande wonderlijke verschijnselen. Soms heb ik grote magische vermogens en kan ik men wil a.h.w. op afstand aan anderen opleggen. Soms ben ik absoluut machteloos. Soms spreek ik in gedachten over talloze mijlen heen met anderen en het blijkt, dat ze mij hebben verstaan. Soms ben ik stom; ik hoor, ik zie niets, ik ben afgesloten. Waar ligt dat aan?

Wel, als ik natuurlijk reageer en niet probeer iets in te passen in mij wereldje, in men denken, dan kan ik het hanteren. De kracht, waarmee ik een ander men wil opleg, is niet mijn willen zonder meer, het is men instelling op de ander. Het is het feit, dat er tussen de ander en mij een relatie bestaat, die een rol speelt. Niet het feit, dat ik iets wil.

Als ik met een ander over een grote afstand spreek, dan gaat het er niet om of er een afstand is, maar het gaat erom of er een juiste afstemming is tussen mij en die ander op dat moment. Ben ik te zeer aan mezelf gekluisterd, dan kan ik alle gedachten uitzenden die ik wil, zonder dat ik ooit een antwoord krijg.

Maar als dat waar is, dan zouden er misschien toch wezen op Venus zijn; alleen niet je wezen, die men hier op narde veronderstelt en waarvan men de woorden zo ijverig pleegt aan te halen. Venus is dan maar een aanduiding voor elke willekeurige wereld of sfeer, waarin die krachten kunnen zetelen. De gedachten, die ze geven zijn op zichzelf waardevol op het ogenblik, dat ik ze niet beschouw als de bevestiging van het bestaan van een hoger wezen elders, maar als een feit dat in men eigen wereld kan gelden.

Vliegende schotels en de bewoners uit de ruimte, die ergens op aarde zouden ronddwalen, zijn ineens geen spookverschijnselen meer dingen die je óf absoluut moet ontkennen en hoonlachend verwerpen of ijverig en bijna godsdienstig moet aanvaarden als het bewijs dat er in de kosmos hogere krachten zijn, ook in de materie, die zich met de mensheid bezighoudt. Dan zijn het doodgewone verschijnselen; Verschijnselen van mensen, natuurlijk. Maar

daarnaast toch ook wel verschijnselen van het onverklaarbare. Kan ik komen tot een erkennen van die relatie, dan is het misschien bijgeloof wat ik zeg.

Maar dan heb ik er iets aan.

Als er vroeger een komeet aan de hemel verscheen, nam men aan dat er pestilentiën zouden uitbreken. Dat was bijgeloof. Maar niet helemaal. Want de pestilentiën kwamen heel vaak. We zouden kunnen zeggen, dat de erkenning van het buitengewone aan de hemel de mensen bewust maakte van een gevaar in hun eigen omgeving.

Als wij vliegende schotels zien, dan is ook niet zo belangrijk, of dat vliegende schotels nu werkelijk voertuigen uit een andere wereld zijn. Het gaat erom: wat nemen wij waar en hoe reageren we erop? En als de reactie van de mens is: "dit is kwaad", dan betekent dit dat hij bang is voor iets. Als ik bang ben voor iets, dan zal ik het ook verwerpen, Zeg ik: Neen, het is zeker, dat dit hemelse pasten zijn, die op aarde oven een kijkje komen nemen, dan probeer ik de verantwoordelijkheid voor het leven en voor de wereld van mij af te wentelen.

Ook dat kan niet juist zijn. Maar stel ik: Er zijn vele onbekende waarden in het leven en zij confronteren mij met mijzelf, dan is het een andere zaak. Dan blijkt plotseling, dat het voertuig uit de hemel een lering is. Niet omdat het verschijnt, niet omdat er wezens worden waargenomen misschien, maar omdat de mens daardoor met zijn eigen probleem wordt geconfronteerd. De held uit de Mahabharata, die door deze vreemdelingen zou zijn geïnstrueerd heeft misschien nooit zo'n vreemdeling werkelijk ontmoet. Dat is legende. Maar het buitengewone bracht hem ertoe zijn normale wereld opnieuw te bezien en daarin bepaalde verplichtingen en problemen te erkennen. En dat is dan de les die wij voor ons daaraan kunnen verbinden:

Het buitengewone, het extra-sensorische, verschijnselen aan de hemel, andere wonderen, visioenen zijn niet in de eerste plaats iets, waarmee wij ons moeten bezighouden. Het zijn de dingen, die ons ongewild doen nadenken over ons leven, onze eigen wereld. En als wij dat doen, dan zal elk buitengewoon verschijnsel ons ertoe brengen onze problemen in een nieuw licht te zien en daarmee ook nieuwe oplossingen te vinden en nieuwe noodzaken te erkennen.

Dit nu is volgens mij het meest belangrijke. Als ik al die voorbeelden van voertuigen uit de hemel en van eigenaardige wezen; die op aarde zouden zijn, naga, dan zie ik steeds weer dat de mensen daardoor anders zijn gaan reageren. Of dat reageren beter of slechter is geweest dan zonder dat het geval zou zijn geweest, kun je nooit precies zeggen; je kunt het hoogstens extrapoleren. Maar je kunt wel degelijk - en dat is volgens mij het belangrijkste, zeggen: Er is iets veranderd.

Laten wij dan bereid zijn in de eerste plaats om te veranderen. Laten wij de verschijnselen in ons en buiten ons niet terzijde stellen. Laten we niet proberen er iets beters of iets slechters van te maken dan een feit. Maar elk feit kan ons helpen onszelf in een nieuw daglicht te zien en daarmee onszelf beter te leren kennen, onze wereld beter te leren beseffen en onze verhouding tot die wereld opnieuw en juist uit te drukken.

Ik meen, dat dit de grootste les is, die voertuigen uit de ruimte de mens ooit zouden kunnen geven. Want slechts de mens, die uit zichzelf tot een steeds groter bewustzijn omtrent zichzelf en zijn wereld geraakt, zal waarlijk steeds meer mens worden. En een mens is nu eenmaal niet op deze aarde gekomen om iets anders te worden dan een goed mens.

SLEUTEL

Een sleutelwoord: een begrip, een gedachte, een gevoel, dat nieuwe werelden kan ontsluiten. Dat het je mogelijk maakt buiten jezelf en je eigen beperktheid te treden en het heden groter, juist en lichter te zien dan voorheen. Maar al heb ik duizend sleutels, indien ik geen slot te vinden weet, zijn de sleutels nutteloos. Zelfs als ik ze ken voor wat ze zijn: sleutels. Daarom is een sleutel op zichzelf niet voldoende; ik moet ook weten waartoe de sleutel dient.

Uit de oneindigheid komen golven van gedachten en krachten, die steeds weer in verschillende vormen gestalten aannemen in en voor de mens. En telkenmale vormen zij een sleutel, een

begrip. Maar de mens kan alleen met die sleutel, met dat begrip iets bereiken, indien hij beseft hoe deze dingen toe te passen.

Een sleutel kan alleen voor uzelf gelden. Ze kan nimmer passen op de wereld; ze kan alleen passen op uw eigen denken, uw eigen leven, uw materieel en geestelijk bestaan. Zij kan mogelijkheden weergeven van uw wereld of van uw geestelijk "ik", maar alleen voor u en van uzelf. Want een sleutel is alleen een sleutel, indien zij past in uw eigen wezen; indien zij u duidelijk maakt hoe u staat tegenover het leven; indien zij u een uitdrukkingmogelijkheid geeft in uw eigen wereld of in een geestelijke wereld. En u kunt alleen maar denken vanuit uzelf.

Zo kan geen sleutel universeel zijn. Zelfs als dat woord voor een ieder hetzelfde is, zal het voor een ieder een andere betekenis hebben. Ik geloof, dat dit iets is, dat niemand mag vergeten. Want de grootste sleutel van alle is deze: Gij zijt uzelve. Doch zo ge uzelve beseft, zoals ge zijt, zijt ge meer. Zoals de waarheid ook luidt. Ziet, God is alle dingen. Zo zijn alle dingen gezamenlijk een beeld van God én God. En toch zijn zij niet God, omdat zij niet beseffen de, eenheid, die hen niet alle anderen verbindt,

Wie uit deze wijsheid kan putten, zal zijn sleutels vinden en daarmee zich nieuwe mogelijkheden - innerlijk en in zijn wereld - opensluiten, tot een vergroting van eigen levensbesef, intensifiëring van eigen levensvreugde en vergroting tot in het onmetelijke haast van de beschikbare geestelijke en levenskracht, waardoor men zichzelf waar maakt door alle tijden heen, tot men duel is van het Ene, waaruit al is voortgekomen.

WIJSBEGEERTE

Verlangen naar wijsheid. Dooltocht door het onbegrepene om tot begrip te komen. Uit vele stellingen zoeken naar datgene, wat waar kan worden.

Wijsbegeerte is niet slechts een spel van argumenten en gedachten. Het is een procedure, waardoor men zichzelf richt. En naarmate men de gerichtheid beter weet te kiezen, zal men grotere en meeromvattende werelden in zich gaan beseffen.

Ik behoef God niet te omschrijven, zolang ik weet, dat Hij met mij is. De emotie kan de plaats treden van het begrip. Daarom is het zoeken niet alleen maar begrip; het is werken. Werken, omdat iedere mens met alle middelen, die hem of haar ten dienste staan, moet werken om hierdoor waar te maken wat hij of zij is.

Wie zichzelf waar maakt, wie met eigen krachten en wezen voortdurend de grote Kracht in zich beleeft, hij vindt een wijsbegeerte, die tot wijsheid wordt. Een wijsheid, die tot inzicht én beheersing voert.

En inzicht en beheersing zijn het einddoel van de mens. Want heeft hij deze verworven, zo kan hij in grotere werelden op lichtender en sterkere wijze de Oneindige in zich zoeken en erkennen, en de eenheid met de Godheid beleven.

VIERDE LES - BEZWERINGSTECHNIEKEN.

Als men een bezwering hoort uitspreken, dan lijkt het heel vaak of het alleen maar een formule is. In de praktijk is het natuurlijk iets anders.

We hebben te maken met bepaalde achtergronden; in de eerste plaats de ritmische. Bijna alles, wat met bezwingingen samenhang, heeft een cadans, waardoor het dichtelijk lijkt. Dat dichtelijke element is in feite een ritme-element, dat u in een gedicht terugvindt. Ook de klanken vertonen heel vaak een soort rijm, zelfs een soort keerrijm, waarbij we ontdekken dat het geheel een samenstelling is van klank-ritmen en dan nog eens van bepaalde semantieke waarden. Semantiek is misschien een wat groot woord. Het gaat hier nl. om klanken, die een woordassociatie-betekenis hebben. Je spreekt bij een bezwering dus niet in woorden, maar eigenlijk in klanken, die met woorden of begrippen worden geassocieerd.

Nu weten we allemaal, dat bepaalde klanken kosmisch zijn; b.v. o en au. Dat zijn klanken, die u over de gehele wereld hoort. Als u "o" zegt op een bepaalde toon, dan weet iedereen, dat duidt op verwondering; zegt u "au", dan weet praktisch iedereen wel, dat u zich pijn heeft, gedaan. Zo zijn er echter veel meer klanken, die in het onderbewustzijn van de mens verankerd zijn en die - om het nu eens heel eenvoudig te zeggen - in die mens fungeren als een soort trekker (afvuur-inrichting), waardoor een hele reeks van hersenketens worden ingeschakeld.

Hierbij valt op, dat de eerste en voornaamste functie van de bezwering kennelijk is: de mens ergens te beïnvloeden. Het gaat helemaal niet om de geesten, die we oproepen. Het gaat niet om de wonderen, die we tot stand willen brengen. Het gaat om de mens. Een bezwingstechniek zal dus in de eerste plaats altijd gebaseerd moeten zijn op bepaalde menselijk en menselijke instinctieve waarden.

Ik wil proberen hier enkele voorbeelden te geven, opdat u zich een voorstelling kunt maken van wat ik hiermee wil zeggen.

Als ik gewoon spreek, dan is de invloed van hetgeen ik zeg anders dan als ik dat in staccato breng. Als ik bovendien de zaak ook in een soort rijm ga verpakken, dan wordt het nog dichtelijker en kan ik het staccato-ritme Of Pen ander ritme heel vaak daarin plaatsen. Je kunt natuurlijk: zeggen. "Kom tot mij, grote geest" en dat klinkt heel mooi. Maar dat kan alleen in samenhang met andere rijmende combinaties. Heb ik die niet en is dat de enige zin, dan zeg, je; "Van al begeer ik dit het meest. Kom tot mij grote geest."

Dit is een kreupelrijm. Maar de klankherhaling, die erin zit, heeft kennelijk een vreemde uitwerking op de mens en schept daardoor de juiste afstemming.

Wil ik dit nu verder nog verbinden met tonaliteiten, dan kan ik klimmend spreken, ik kan dalend spreken, ik kan zing-zang spreken. U kunt dan heel rustig zeggen; Ik kan zing-zang op en neer spreken. Klimmend gaat meestal gepaard met een toename van geluidsvolume. De toon stijgt, maar zij wordt gelijktijdig harder. Die technieken gebruikt men over het algemeen, als men iets met een bijzondere nadruk wil zeggen. Bij een bevelend element b.v. zullen we meestal een dalende toonreeks hebben; ik daal af tot iets. Die associatie is er werkelijk wel bij.

Als ik op een hogere toon begin; "Want ik zeg u, kom tot mij" dan kom ik naar beneden. Ik heb de overhand. Zeg ik het smekend, dan moet ik doordringen; ik heb geen zeggenschap. Ik maak het dus harder: "Want ik vraag u, kom tót mij." Dat "mij" wordt soms weer iets naar beneden gehaald, alleen naar om duidelijk te maken: ik sta niet hoger dan u.

Zo is de hele opbouw eigenlijk te zien als een oriëntatie. Maar een oriëntatie, die alleen voor de mens geldt, zal in een bezwingingsformule natuurlijk weinig uitrichten. Je kunt een mens wel afstemmen, maar er moet iets zijn om hem op af te stemmen. Die afstemming vinden we dan heel vaak in bepaalde vreemde woorden en naambegrippen. Het is niet helemaal zonder

reden, dat men bij denkwijzen als b.v. in de Theosofie woorden gebruikt, waarvan je kunt zeggen: die horen niet thuis in je eigen taal. Ze zijn eigenlijk in essentie vreemd in het taalgebied, waarin ze worden gebruikt. Dat wordt dus gedaan om aan die klanken iets bijzonders te verbinden. Het wordt nu een afstemmen op klanken, die wij niet meer als begripsassociatie ondergaan, ook al kennen we de woorden. De associatie, die we daarmee hebben is een andere. Een vervreemding dus van onze eigen werkelijkheid en daarmee de mogelijkheid om te komen tot een afstemming voor een andere werkelijkheid.

De z.g. Goden- en Godsnamen spelen hierbij natuurlijk een grote rol. En het is niet zonder reden, dat wij God op verschillende manieren horen aanspreken. Maar ook geesten hebben een eigen karakteristiek van naam. Als ik spreek over Istar of Isis, dan is dat hetzelfde, maar het is ook één taalgebied, één associatieterrein. Gebruik ik dat hier, dan blijkt ineens dat Istar en Isis eigenlijk vervreemdend werken. Zou ik in Nederland spreken over vrouwen dan zou de associatiewaarde gelijk zijn met het oorspronkelijke gebied. De reden waarom men gebruik maakt van het vreemde woord is dus; afstand doen van de eigen wereld. En dat is nodig, want bij elke bezwering ontmoeten wij eigenlijk het andere of de andere in een soort niemandsland.

Wij zoeken een soort niemandsland. Mijn eigen wereld is onwerkelijk. Ik heb die achter mij gelaten. Maar ik kan niet treden in de wereld van de entiteit die ik aanroep, oproep of bezweer, want dan ben ik onderworpen aan de wetten van die andere wereld en valt mijn gezag weg.

Je kunt natuurlijk uittreden en een andere wereld binnengaan, maar dan zul je het moeten uitvechten volgens de regels van die wereld; en dat kun je vaak niet. De techniek van de bezwering is juist een soort niemandsland te scheppen, waarin de entiteit mij kan horen en mij kan benaderen, zonder daarbij alle wetten van haar wereld op mij te kunnen toepassen, terwijl, ik van mijn kant weliswaar mijn eigen wereld met haar omschrijvingen en beperkingen achterlaat, maar toch nog houvast heb aan de wetten en de regels, die voor mijn wezen in mijn wereld gelden. Goed bezien is het dus een kwestie van het vinden van de juiste plaats; en die plaats kun je met niets of nergens aanduiden. In een bezwering ben ik nergens. Maar, wat er nergens gebeurt, scheidt oorzaak-en-gevolg-werkingen voor mijn eigen wereld. Het klinkt krankzinnig, maar het is zo.

Heb je nu ook dit tot stand gebracht, dan komt de grote vraag; Hoe beïnvloed ik een entiteit? Hoe stem ik af op een entiteit?

Nu kun je op een entiteit nooit afstemmen met woorden alleen. Je kunt natuurlijk gebruik maken, zoals bij vele bezwingingen, van etherische oliën, reukwerken, vuur, water, alles wat je je maar denken kunt. Maar daarmee kun je een geest niet benaderen. Die dingen zijn voor een geest misschien gemakkelijk om zich een soort voertuig op te bouwen, in mijn wereld en het is voor mij ook eenvoudiger om mij daardoor los te wanen van mijn wereld, maar op zichzelf hebben die dingen geen waarde, of betekenis. Deze schuilen in mijn gedachten. En zoals ik u in het begin al heb gezegd, er zijn bepaalde associaties

De a b.v. heeft - een bepaalde klankbetekenis. Die kan dan in klanken als aa, am, an, au, aum worden gesteld en waarvan we zeggen: Ze behoren bij een bepaald chakra. In elk chakra kunnen we een aantal klanken terugvinden, maar het betekent meer. Het betekent een kracht, die etherisch bestaat, als we even de oude, de geestelijke ether aannemen. Zodra een impuls etherisch kan bestaan, grenst zij aan alle denkbare werelden en sferen, van diepste tot de hoogste."

In mijn bezwering gebruik ik nu een naam. Ik neem er expres een, die geen direct magische betekenis heeft, maar die iets kan illustreren. Ik kan b.v., zeggen "o" (open terrein, Goddelijkheid). Maar wil ik daarbij de gerichte Godheid hebben, dan kom ik bij de "a"-klank terecht. De "a"-klank is altijd meer gericht. Ik toet er nu iets aan verbinden en maak er "ota" van. En dan wil ik daarmee nog een werking aanduiden, die in die gerichtheid specifiek aanwezig is, en kies daarvoor "i". Ik maak er dan "otami" van b.v. (Dat is toevallig een werk van Rider Haggard en geen magisch woord. Ik zeg het er maar bij voor het geval u soms geneigd zoudt zijn om het te proberen.)

Alle klanken, die zo zijn opgebouwd, geven dus een contact. Maar dat contact - en dat vergeet men wel eens - is bepalend voor een groot aantal entiteiten; dus niet voor een specifieke entiteit. Als wij b.v. de naam "Adonai" nemen (een fantastisch mooie naam, dan kan men werkelijk heel wat mee doen in een bezwering), dan stemmen wij niet alleen af opeen wezen dat zo heet. Adonai is eigenlijk als je het precies wilt, zeggen: op één na de hoogste projectie, die in de baan van het gele licht bestaat. Het is dus een begrenzing van het werkingsgebied van een kracht. Maar het is geen persoonlijkheidsbegrenzing. Dat in tegenstelling tot de volledig uitgesproken term Yod-He-Vau-He, die men dan met bepaalde klanken moet combineren. Deze is weer wel persoonsgericht. Ze kan op maar liefst 30 verschillende wijzen worden uitgesproken. Alle 30 manieren geven een contact met een andere entiteit, een andere verschijningsvorm. Op die manier kan ik mij dus met die namen richten.

Ik doe dat door wat het in mij betekent. Het menselijk zenuwstelsel kun je beschouwen als een soort net, dat kracht toevoert aan een soort geestelijk zenuwstelsel, dat fungeert als een antenne t.a.v. de kosmische ruimte. Als ik nu door bepaalde klanken in mijn zenuwstelsel krachten opwek, die direct harmonisch zijn met bepaalde delen van mijn geestelijk zenuwstelsel, ontstaat er dus een projectie, een soort uitzending, die alleen voor bepaalde personen of entiteiten hoorbaar is. En naarmate de energie groter is, krijgt ze een zeker suggestief effect.

Het is voor u misschien heel erg moeilijk om u voor te stellen, dat een bezwering ergens een overeenkomst heeft met een losgelaten beatband. Toch zit het er wel in. Want een beatband, die hard speelt, gaat u verdoven; ze brengt u in een suggestie, een isolement. Het kan een soort roes worden: psychedelisch. Een dergelijk effect probeer ik nu met mijn uitzending van een bezwering ook te bereiken. Ik tracht een bepaalde impuls zo sterk uit te sturen naar een bepaalde geest of soort geesten, dat deze hierdoor tijdelijk even worden afgeschermd van hun eigen werkelijkheid.

Denkt u nu niet dat dat onmogelijk is, want dat berust weer op alle bestaande harmonische waarden, de wet van evenwichtigheid, van gelijkheid, enz. Ik kan dus inderdaad zelfs een zeer hoge geest voor een ogenblik a.h.w. isoleren. Naarmate die geest minder van zichzelf bewust is - onverschillig in welke sfeer hij vertoeft - zal hij neer gebonden zijn door hetgeen ik hem opleg. Vandaar dat we zeggen;

In de bezwering kun je elke lagere geest (een geest uit een duistere sfeer) geheel binden. Je kunt een groot aantal lichtere geesten dwingen, maar er zijn geesten, die kun je alleen verzoeken het doen; je hebt er geen macht over. En dat wordt nu begrijpelijk.

Ik kan dus een geest, die wordt overspoeld door de energie, die ik in mij opwek, daardoor zo van zijn eigen wereld isoleren, dat hij eigenlijk een beetje onderworpen wordt aan elke wet, die ik op dat ogenblik wens op te leggen. Vergeet niet, we zijn in een niemandsland. Nu stel ik de wetten. De wetten, die ik stel, gelden voor mij en voor iedereen die met mij in dat niemandsland op dat moment vertoeft. Ik ben er zelf natuurlijk ook aan onderworpen, maar de ander evenzeer.

Als ik een duivel oproep en ik zie in die duivel kwaad, dan is "kwaad" op dat ogenblik een deel van de wet van het niemandsland. Heb ik dus angst voor "kwaad", dan geef ik daarmee automatisch macht aan die duivel, of hij kwaad is of niet. Ik kan dus alleen al door mijn wijze van voorstelling bepalen hoe zo'n entiteit verschijnt. Vandaar dat in deze dagen de duivel, als hij al eens een keer wordt opgeroepen, naar men zegt gewoonlijk verschijnt als een soort ambtenaar; een ontvanger van belastingen of iets dergelijks.

Maar waarom moet hij verschijnen volgens een bepaalde voorstelling? Vroeger was de duivel iemand, die raasde en tierde, die een strijd begon of heel slijmerig aan het verleiden was. Tegenwoordig is de duivel eigenlijk een soort koopman. Je eigen mentaliteit bepaalt voor een deel wat de ander zal zijn, en de wetten, waaraan die ander zal gehoorzamen. Is de ander nu niet handig, dan komt er een strijd, waarbij hij zal proberen hij zijn wetten op te leggen.

Slaag ik er niet in mijn wetten te handhaven in het niemandsland (ik heb opgeroepen, dus ik heb ze altijd wel eerst gesteld) en word ik door de ander overweldigd, dan krijgen we dat bekende "de duivel is losgebroken" De bezweerder wordt door de krachten, die hij heeft

opgeroepen a.h.w. vernietigd. Hij staat plotseling onder een andere wet. Nu begint er misschien langzaam een voorstelling te groeien van wat bezwering en bezwingstechnieken zijn. Misschien vindt u het tot nu toe alleen maar interessant. Maar er zit veel meer aan vast. Een bezwering kan ik met woorden uitdrukken, maar ik kan het natuurlijk ook uitdrukken met gebaren. Want gebaren hebben voor mij ook een bepaalde betekenis. Ik kan die betekenis nu gebruiken om voor mijzelf eveneens een vervreemding tot stand te brengen. Ik kan een bezwering samenstellen uit bepaalde handeling, bepaalde gedachten plus woorden of een bepaald ritme of muziek. Ik ben dus niet gebonden aan het woord. En daaruit blijkt alweer, dat alle middelen van uitdrukking die er voor mij bestaan, voor mij tevens middelen zijn tot communicatie met het andere, de onzichtbare, de occulte wereld. Hieruit moeten we dan weer een aantal gevolgtrekkingen gaan maken. Ik zal proberen om dat nu wat zakelijker te doen, hopen mij daarmee enigszins aan te passen aan uw wereld

Bezwering houdt in:

1. Isolement van het "ik" van de eigen wereld; het stellen van een wet of een regel, die op dit ogenblik geldt; het scheppen van een voldoen de impuls, waardoor een ander wordt verleid zich eveneens met mij in dit isolement van de eigen wereld te begeven.
2. De opbouw van de bezwering is voor een groot gedeelte van mij afhankelijk, daar de werking niet is gelegen in mijn gedachten, woorden of daden, maar eerder het resultaat is van de daardoor in mij ontstane werkingen, welke door mij middels de knooppunten van het zenuwcentrum en de chakra's in de aura worden uitgestraald. Deze uitstraling is niet alleen bepalend voor mij en voor al hetgeen ik eventueel oproep, zij is gelijktijdig de beperking van mogelijkheden zowel voor mijzelf als voor het andere.
3. Als ik niet zeker ben van mijzelf, zal ik een macht nodig hebben om mij op te beroepen. Ik kies daarvoor altijd die macht, waarin ik volledig geloof en waarvan ik meen iets te weten. Als ik een naam of zegel gebruik, omdat iedereen zegt dat dat betekenis heeft, terwijl het voor mij geen betekenis heeft, ben ik volledig machteloos. Dus elk Godsbegrip dat ik hanteer, elk Goddelijke of magische waarde, die ik hanteer als machtsmiddel, moet mede door mijzelf als zodanig gekend en ervaren worden. Het wordt zo deel van de wet, die ik stel.
4. Een bezwering zal nimmer kunnen bestaan uit één eenvoudige, formule. Ze zal altijd een opbouw moeten zijn, waarin slechts de climax de werkelijke bezwering inhoudt. Ik moet nl. mijzelf voldoende van mijn wereld vervreemden, mijn energie voldoende sterk opbouwen, voordat ik kan komen tot een zodanig sterke emissie van het in mij levende om daardoor resultaten te verkrijgen.

Nu weet ik, dat het idee "bezwering" de mensen altijd het denkbeeld geeft van de een of andere toverkol, die op een kruising van wegen te middernacht ronddanst onder het uitroepen van allerlei onheilige namen. De meesten begrijpen niet, dat zij eigenlijk zelf de bezwingstechniek voortdurend gebruiken.

Als u een bepaald gebaar maakt om kwaad van u af te weren, dan roept u gelijktijdig krachten aan, die dat kwaad van u moeten afhouden. Als u een eedsformule uitspreekt en u gelooft daar werkelijk in (wat lang niet altijd het geval is tegenwoordig), dan zult u daardoor een relatie scheppen niet alleen tussen u en de Schepper, zoals dat schijnt te zijn, maar u zult u a.h.w. een soort waarheidsserum ingeven. U komt tot andere verklaringen dan zonder die eedsformule; zelfs uw formulering en uw gedrag zullen daardoor iets veranderen,

In uw dagelijks leven heeft u de neiging u te beroepen op bepaalde abstracties. Soms zijn dat geloofsabstracties of idealistische abstracties; altijd irreële dingen. U denkt daarbij dat u betrekkelijk redelijk reageert, in feite doet u wat anders. U roept een abstract beeld op. U stelt voor een ogenblik een andere werkelijkheid dan de bestaande, en als u daar ver genoeg in doordringt, vindt u daarin de kracht om het bestaande tijdelijk te overheersen. Maar daar staat tegenover, dat u dat dan alleen kunt doen t.a.v., die personen, die u eerst met u hebt meegenomen in deze tijdelijk niet menselijk rationele wereld. Dit is een van de redenen waarom idealistische argumenten zo weinig begrip zullen wekken; ze zijn in feite bezwingformules.

Als er b.v. in de Tweede Kamer een verklaring wordt afgelegd, dan moet u eens opletten hoe vaak ook hier een zeker ritueel een rol speelt en in feite de verklaring de vorm krijgt van een bezwering. U kunt later niet begrijpen waarom degenen, die aanwezig waren, niet gevallen zijn over alle hiaten, die erin zaten en dat niet even goed hebben ontleed. U vergeet, dat daar een werkelijkheidsverplaatsing tot stand kan zijn gebracht, waarin de hiaten niet ter zake deden, omdat een bepaalde emotie werd overgebracht en daarmee voor alle aanwezigen, die maar enigszins harmonisch konden zijn, eenvoudig een nieuw beeld van de werkelijkheid en zelfs een nieuwe actie naar buiten toe ontstond. De bezwering maakt dus wel degelijk deel uit van uw dagelijks leven.

Ik wil niet zo ver gaan dat ik beweer, dat sommige reclameleuzen eigenlijk ook bezweringen zijn. Soms lijkt het er wel iets op. "Eet méér fruit" b.v. "Uit goed voor u". Het zijn gekke dingen, maar ze hebben een ritme. Ze hebben een voorstelling. En als ze op het juiste moment en lang genoeg worden herhaald, - zouden ze wel eens een suggestieve dwang kunnen uitoefenen. Dat is dan ook de bedoeling. Als dit in uw wereld gebeurt, dan zeggen we: Het is een suggestieve reclamevorm. Zodra daar waarden uit een andere wereld bij betrokken worden, zeggen we: Het is een bezwering.

Dan moeten we eens gaan dolen in de verschillende technische vormen, die er bestaan. U weet nu zo'n beetje wat de grondslag is.

Technieken vallen uiteen in concentratietechnieken, roestechnieken, woordtechnieken en rituele technieken. Het klinkt misschien wat vreemd, als je dat zo uit elkaar rafelt.

Concentratietechniek.

Ik kan met mijn gedachten op een gegeven ogenblik een zodanige projectie bereiken, dat ik daarmee een bezwering uitspreek; dat ik andere kracht tijdelijk aan mijn eigen wetten bind. Dit kunnen overigens alleen degenen, die daarin zeer lang oefening hebben. U moet dus niet denken, dat het de meest gangbare is.

Daad-techniek.

Ik kan gebruik maken van daden. Een doop b.v. bestaat uit een daad plus een spreuk. Als u begrijpt wat eraan vastzit, dan ziet u: hier is eigenlijk sprake van een daadtechniek, want de woorden zonder de bijbehorende besprenkeling met water zijn eigenlijk zonder uitwerking. Het is de daad, die bepalend is. Hierdoor wordt de voorstelling in de eerste plaats met de daad verbonden en zal elke werkelijkheid, die eruit voortkomt allereerst met de daad verbonden blijven.

Woordtechniek of klanktechniek.

Het is het laten opeenvolgen van zoveel klanken dat op een gegeven ogenblik daardoor een werkelijkheidsvervreemding plus een gerichtheid ontstaat.

Rituele technieken.

Deze hebben het voordeel, dat ze een vast leid snoer geven. In al de andere technieken moet ik werken vanuit mijn eigen wezen in de eerste plaats.

Misschien dat u nu zegt; De doop is ook ritueel. Dat kan ze, zijn, maar ze behoeft het niet te zijn.

Een rite is altijd opgebouwd uit voorschriften, die beslissend zijn voor degeen, die de rite volbrengt, voor de omstandigheden waarin de rite moet worden volbracht, de werktuigen die bij de rite zullen worden gebruikt en het nauwkeurig verloop van de rite. Dat is dus een vastgelegd schema en kan natuurlijk alleen werken voor degene, die daar werkelijk in gelooft en daarin opgaat. Maar daarnaast heeft het de eigenschap om de mens mogelijkheden te suggereren, die hij voor zichzelf niet vermoedt.

Als je iemand een uniform aantrekt, is hij plotseling veel moediger dan als hij een burgerpakje aan heeft. Als je iemand een toverachtig gewaad aantrekt, dan heeft hij het gevoel dat hij meer is geworden dan dat mannetje met slaapmuts en nachthemd. Op deze manier is dus het

geven van voorschriften, het scheppen van een uniformiteit gemakkelijker, want je hoeft het zelf niet meer op te brengen. Het wordt a.h.w. voor je opgebracht door de rite. Vandaar dat de meeste mensen een rite graag horen of zien.

Een groot gedeelte van uw maatschappelijk leven is ritueel. Het ontheft u nl. van een persoonlijke reactie, een persoonlijk denken, terwijl de rite, a.h.w. garant is voor het verkrijgen van resultaten.

Hebben we te maken met de rite, dan zijn we gauw uitgesproken. De rite is omschreven. Zij bevat meestal een of twee z.g. onmogelijkheden. Dat wil zeggen: dingen, die voor de leek eenvoudig niet denkbaar of doenlijk zijn. Maar de ingewijde weet ze te lezen, want de rite moet worden geïnterpreteerd, en hij kan dan substitueren; hij kan het totaal van de waarden zo samenvoegen, dat het uitvoerbaar wordt. Wilt u zich daarmee bezighouden, dan zult u de nodige opleiding moeten volgen.

Woordtechnieken zijn eveneens nogal moeilijk te gebruiken voor de leek.

Hierin komen nl. de noodzakelijkheid van klankduiding en kennis van semantiek op de voorgrond, terwijl: we daarnaast heel vlot en scherp moeten kunnen improviseren. We moeten precies weten op welke toon we moeten aanzetten en al wat erbij hoort. Het improvisatietalent van de meeste mensen is hiervoor niet voldoende. Heeft men het talent om zichzelf, zonder een ogenblik na te denken, ritmisch en gedragen door de volledige emotie te uiten, dan kan men dit ongetwijfeld gebruiken voor het zich richten op bepaalde geestelijke terreinen; dus bepaalde sferen of delen daarvan. Heeft men ook de z.g. naamkennis, weet men dus de begrippen te vinden die harmonisch zijn met bepaalde wezens of groepen van wezens, dan is hier zonder meer het hanteren van de techniek mogelijk.

Daadtechnieken zijn voor de meeste mensen betrekkelijk eenvoudig te gebruiken. Een mens is nl. op z'n best, als hij niet nadenkt, occult althans. Want zo dra de mens denkt, probeert hij redelijk te denken; dus in de termen van zijn eigen wereld. In zijn geestelijk leven, in zijn emotie, is hij voor een groot gedeelte niet-redelijk en staat hij eigenlijk buiten de terminologie van zijn wereld. De daad is voor de meeste mensen minder geladen met verstandelijke associaties dan het woord. Daardoor zal de, daadtechniek voor de meeste mensen beter bruikbaar zijn.

Ik wil niet al te ver ingaan op het gebruik van deze technieken, maar ik wil u wel een paar voorbeelden geven.

Klankwaarde kan verschillen alleen al door de manier, waarop men iets zegt. Het woord "God" b.v. kunnen wij in een groot aantal variaties gebruiken. De wijze, waarop ik het woord uitspreek, bepaalt voor een groot gedeelte de reactie, die bij mijzelf wordt gewekt en daarmee ook bij anderen. Wilt u gebruik maken van incantatie-technieken, houdt u zich dan vooral bezig met de betekenis van de klank de manier, waarop u het voor uzelf zegt).

Houdt u er ook rekening mee, dat we eigenlijk allemaal kosmische wezens zijn.

Ik kan u wel tijdelijk in een andere sfeer (of dat nu een hemelsfeer of een hellesfeer is), in een soort niemandsland met mij in harmonie brengen en daarmee iets bereiken, maar elke sfeer, die ik heb erkend, blijft deel van mijn wezen. Vandaar dat de bezwingstechnieken over het algemeen een ontslag of een verbreking e.d. inhouden juist om deze al te sterke gebondenheid aan die andere wereld los te maken. Want als ik eenmaal een entiteit heb ontmoet, dan heb ik iets met die entiteit gemeen en kan ik de verbinding niet zo gemakkelijk verbreken.

In de rite zit er zelfs een vaste formule, meestal een dankformule of bij bepaalde duivelbezwingingen een ontslagformule, b.v.; "In de naam van... (en dan wordt de Almachtige etc. erbij gehaald) ontsla ik u ....." (dan de naam van de demon of het gebied dat men heeft opgeroepen) " van uw taak.

Ga heen. Laat mij verder in vrede." Enfin, er wordt gewoon gezegd. Smeer 'm, nu maar en kom in Is hemelsnaam niet terug, voordat ik je roep. Bepaalde half-professionele magiers plegen hieraan toe te voegen. "Maar in de naam van ..." (dan komt weer diezelfde Godheid) "beveel ik u tot mij te snellen, zodra ik u roep bij name...." enz. Hieruit blijkt dus wel, dat die

ontslagformule belangrijk is. Als u nu mentaal magie hebt beoefend, moet u daar mee dus ook rekening houden.

Stel, dat u werkelijk in staat bent om met de gedachte te werken; dat u dus een gedachte naar een ander heeft geprojecteerd. U heeft daarmee iets bereikt en u zegt dan; "Ik heb mijn boodschap overgebracht," of: "de zaak is aan de gang, het werkt, ik ga rustig zitten." Ja, maar dat is niet waar, want die ander werkt nu ook op u in. Er is altijd een wisselwerking. U kunt nooit alleen op een ander inwerken, zonder gelijktijdig onder diens invloed te komen. Een band, die zo gelegd is, kunnen we eigenlijk nooit helemaal verbreken. We kunnen die echter zodanig verzwakken, dat hij voor ons tijdelijk als niet bestaand kan gelden. Dit vraagt echter van mij een bewuste inspanning; ik kan dus niet zeggen: het slijt wel.

Als u bidt, dan doet u eigenlijk ook zo iets. Er zijn mensen, die zeggen: "Ach, lieve God, wilt u a.u.b. zorgen dat ik morgen b.v. gunstig aandelen kan kopen." Van harte gegund. Maar wat voor voorstelling heeft u daarbij? Het gaat hier niet alleen om aandelen. U wilt waarschijnlijk een bepaalde relatie hebben met weelde, met belegging of iets dergelijks. Dat is een gebied, dat geestelijk ook een aantal associaties heeft en niet alleen stoffelijk. Verbreekt u de band niet, dan zal de behoefte tot selectie op één bepaald punt inhouden, dat uit allerhande werelden en sferen binnen ditzelfde terrein (en dat is dan meestal stoffelijk bezit of welzijn) een dergelijke invloed op u wordt uitgeoefend. U zult dan aan anderen a.h.w. betalen voor hetgeen u heeft verkregen, tenzij u in staat bent om zodra de zaak is verwezenlijkt te zeggen: "Nu zet ik er een streep onder. Het is afgelopen."

U heeft het misschien nooit zo gezien, maar u kent allemaal wel het denkbeeld, dat als je iets geeft dat je het ergens - waar vandaan dan ook terugkrijgt, hoe dan ook. Dat is natuurlijk niet waar. Als je iemand wat geeft, dan ben je het rustig kwijt. Maar als ik iemand iets geef en er zit een bedoeling achter, dan is het wat anders. Dan heb ik een relatie gesteld met iets, wat voor mijn eigen wereld waarschijnlijk abstract begint te worden. Wat daar bestaat (dat kan zijn op geestelijk terrein met mensen in de stof of met geesten) is een verbinding. ik heb gegeven (de impuls geven zit erin), daarom krijg ik terug. Geef ik echter onder voorbehoud, dan zal ik alleen onder voorbehoud terugkrijgen.

U heeft waarschijnlijk ook nooit nagedacht over bidden als een bezwingersvorm, maar dat is het inderdaad. Als wij b.v. een dominee een zegen horen uitspreken, dan zegt hij; "De Here moge u zegenen". Maar hij zegt eigenlijk ook nog iets anders: ik kan dat, ik doe dat, ik ben verbonden met de Heer. Ja, hij is verbonden met de Heer, maar op welke manier? Misschien voelt hij zich groot en boven anderen verheven. Dat is een vorm van eigenwaan. Dan zal hij alleen door die formule van de zegening verbonden zijn met alle gebieden, waar de eigenwaan zetelt. En dan komt de man waarschijnlijk emotioneel in moeilijkheden met zijn beroept want hij voelt zich veel m'e'er dan hij is en kan zijn. Hier zijn allerhande dingen aan het werk waar men gewoon langs pleegt te lopen. Het is onredelijk, maar het bestaat.

De mens denkt verder: Oorzaak-en-gevolg is als een keten. Mijn verantwoordelijkheid daarin heeft een zekere vorm; het gaat dus wat verder dan de eerste oorzaak-on-gevolg-werking. Magisch gezien mag dat nooit worden gesteld. Indien ik nl. in een bezwingersformule of met een magische werking alle consequenties ga aanvaarden, dan ben ik volledig geketend aan hetgeen ik heb gedaan. Ik moet mij gewoon ervan distancieren. En bovendien, kunt u in het dagelijks leven die verantwoordelijkheid werkelijk wel dragen? Dat arme muisje, dat u heeft laten lopen, nadat u het eerst een paar koude aardappelen en een stukje brood heeft gegeven, had zich zo vet gevretten, dat het het slachtoffer werd van de eerst langskomende kat. Heeft u dat bedoeld? Neen. Heeft u het veroorzaakt? Ja. .

U kunt hier eenvoudig geen associatie trekken. U kunt niet zeggen: Ik ben daarvoor verantwoordelijk. Maar dat kunt u in de magie evenmin en in de bezwinging ook niet. U moet zich niet afvragen: Wat gaat er gebeuren? U moet zich alleen afvragen: Wat is mijn wens? Wat wil ik bereiken. Alle oorzaak-en-gevolgwerkingen staan buiten mij. Zodra u meent, dat u met het gevolg verbonden bent, verkeert u in de toestand van de man, die de duivel zei- "Ik zal je mijn ziel geven, maar dan wil ik ogenblikkelijk een miljoen hebben." Toen hij thuiskwam, hoorde hij dat zijn vader was overleden en van de verzekering een miljoen kreeg uitgekeerd. Wat hij dus helemaal niet had bedoeld.

Als ik een bezwering uitspreek, dan moet ik werkelijk losstaan van mijn wereld en van alle associaties. Elke bezweringstechniek moet gebaseerd zijn, op deze vervreemding. En bij beëindiging van de vervreemding (het teruggaan uit het niemandsland van het occulte naar uw eigen werkelijkheid) moet elke band met het occulte zo goed mogelijk worden verbroken.

Wilt u ooit bezweringen toepassen, onthoudt u dan het volgende;

Elke zegening en elke vervloeking is een in een vorm uitgedrukte bezwering. Elke gelukwens, elke verwensing, die met volledige intentie wordt gezegd, is een soort bezwering van het onbekende, het niet-erkende.

U leeft veel meer met het occulte en het onwezenlijke dan u ooit beseft. Het is daarom zeker niet onverstandig u ook bezig te houden met de vorm van de bezwering, met de juiste intonatie, die u bij een bezwering nodig heelt en met de symbolen, gebaren e.d. die voor 'u een vervreemding van uw eigen werkelijkheid tot stand kunnen brengen. Want u leeft als mens niet alleen in een stoffelijk verstandelijke werkelijkheid.

Er zijn duizenden voorbeelden te roven. Ik wil u hier een zeer eenvoudige bezweringsformule als voorbeeld geven, iets wat u misschien zelf in verschillende vormen ook zoudt kunnen gebruiken. Als doel stel ik mij hierbij licht en gezondheid; uit de aard der zaak vage begrippen, maar juist daardoor voor deze vorm in dit gezelschap zonder meer bruikbaar.

"In de naam van de Almachtige God" (niet 'ik maar God; vervreemding), "hoort Gij, gij allen, geesten van licht. Gij, die kracht brengt en gezondheid. Hoort Gij, mij allen, die ziekte en disharmonie veroorzaakt, want ik spreek tot U :uit de naam van de Almachtige God."

Heel eenvoudig dus: Ik heb mij gericht. Ik heb het tegen dat soort entiteiten. Ik heb gestipuleerd in welke kracht, in welke vorm van vervreemding ik wil werken en ik heb er nog eens aan toegevoegd, dat ze moeten komen. Ik heb dus een zekere dwang uitgeoefend. Die dwang is in deze formulering in de eerste plaats nog een suggestie voor mijzelf, dat ik dit kan.

"In de naam van de Almachtige Schepper, Die is de Vader van hemel en licht, Hij Die heeft voortgebracht alle dingen, zeg ik tot U, Gij geesten, Gij die die kunt brengen licht en kracht en harrionic, korit tot mij en hoort op mijne woorden.

Ik zeg tot U allen, Gij, die disharmonie zaait en ziekte veroorzaakt, vlucht voor de kracht van de Allerhoogste, die van mij uitgaat, want dit is mijn wil. Spreek ik uit de naam van de Almachtige, zo zeg ik U: Ik die ben Uw begin en einde, ik die ben Uw kracht en Uw wezen, ik beveel u Uw licht te zenden en Uw krachten te geven aan hen, die ik U noen .....(hier volgt een opsomming.)

Verdrijft allen, die onrein zijn en disharmonie veroorzaken. Volbrengt dit, opdat Gij gezegend zij in de kracht en het licht, waaruit Gij zijt voortgekomen. Gaat en volbrengt deze taak."

Een heel gewone bezwering. Maar ik heb mij een andere werkelijkheid gemaakt. Ik zit tegen anderen te praten.

Nu moet ik op een gegeven ogenblik voor mijzelf het idee krijgen, dat het dringend is: nu móét het gebeuren. Ik moet er in zitten; werkelijk helemaal verbonden zijn. Dan zeg ik; God, in Uw naam ben ik 'e'en met al, en uit al ben ik 'e'en met U. Zo ben ik licht, zo ben ik kracht. Ik ben eeuwigheid en de harmonie. Ik ben de werking en het licht. Ik ben de genezing en de harmonie. En uitgaande in alle geesten, die verbonden zijn met deze krachten en werkingen, volbreng ik deze taak nú."

Het heeft er niets mee te maken. U denkt nu wel; het is indrukwekkend: nú. Het gebeurt niet. Het is een signaal dat uitgaat. Maar voor mijzelf heb ik dat idee nodig: nu moet de hele kracht van mijn wezen worden uitgestuurd. Nu móét het gaan gebeuren. En dat moet ik met elke andere methode, elke andere techniek van bezwering precies zo doen.

Heb ik dit gedaan, dan zit ik teveel vast aan die entiteiten. Ik moet dus voor mijzelf ook nog een methode vinden om de zaak af te breken. En dat doe dan als volgt:

"Zo sprak ik in de naam van de Almachtige God, Die één is met mij en met al het geschapene en één is met U, Gij krachten in de geest.

Zo Gij volbracht hebt de taak, die ik U heb opgelegd, indien gebracht is het licht en gegeven is de genezing, indien de disharmonie verdreven is en de ziekte is opgeheven, zo gaat in tot het licht en verheugt u én woest bevrijd van mij en de mijnen, zoals ik bevrijd ben van U en Uwe krachten en werkingen, tot wij elkander weder ontmoeten en in de naam van de Allerhoogste." Afgedaan. Het is de handtekening a.h.w., onder de brief. Dat heb ik voor mijzelf nodig, dat de band niet blijft bestaan.

Nu zult u misschien gemerkt hebben, dat zelfs met de onderbrekingen, want het is alleen maar lesmateriaal, ergens iets gaat vibreren; er is iets aan de hand. U weet misschien niet eens precies wat. Stel u nu voor, wat het zal zijn, indien u het met volle intensiteit doet.

Bezwingingen zijn helemaal geen kinderspeelgoed, daarvoor zit er teveel aan vast. Maar ze zijn wel degelijk instrumenten, waarmee u krachten kunt wekken en waarmee u ook in uzelf kracht kunt vinden. En vergeet één ding niet.

Of u iets bezwinging noemt of niet, maakt niets uit. Elke band, die u zoekt met de kosmos, met het andere en die een harmonie vormt, die u in uw wereld wilt manifesteren, is zonder meer een ketening van oorzaak-en-gevolg" werkingen elders en oorzaak-en-gevolg-werkingen hier, waarbij u als schakel aan beide werelden bent gebonden, tot het ogenblik dat u bewust die verbinding ongedaan maakt; ook met bidden, ook met alle andere dingen.

Ik hoop, dat deze les voor u de moeite waard is. Want met alle kabbala alchemie, gnostische wetenschappen e.d. zult u altijd weer vastlopen op dit ene punt; het contact met het andere en de invloed, die het andere op U heeft. En dan zult U moeten teruggrijpen naar deze eenvoudige beginselen, die eigelijk tot de techniek van de bezwinging behoren.

HET ONTVANGEN VAN LERINGEN

Lering wil zeggen: het verwerven van kennis, welke men vervolgens zelf moet toepassen. Lering wordt gegeven op vele verschillende manieren, o.m. door het inbrengen van bepaalde begrippen en soms zelfs bepaalde ervaringen en gebeurtenissen in de normale gang van zaken. Daarnaast door het geven van Z.g. geestelijke leringen, welke worden uitgedrukt in schrift of in woord. Dit kan geschieden via profeten, media, geïnspireerden e.d. Dan de z.g. lering van ingewijden, waarbij men een eigen geestelijke meester heeft. Deze geestelijke meester kan iemand zijn, die op aarde vertoeft (hij is dan een soort goeroe), hij kan ook in de sferen vertoeven.

In al deze gevallen is de lering, die men ontvangt alleen een aantal mogelijkheden of denkbeelden. Men mag dus nooit aannemen, dat een geestelijke lering een systeem of een schema is, dat het u mogelijk maakt om zonder meer iets te bereiken. Zoals men niet mag aannemen, dat de medegedeelde feiten zonder mee onmiddellijk waardevol zijn. Ze zijn altijd de aanleiding om zelf daarmee te werken en het zelf vinden daarin van een persoonlijke waarde, Daarom spreekt men vaak over geestelijke lering als versleuteld.

Een sleutel, dat weet u allemaal, is eigenlijk niets anders dan een middel om een gesloten deur, die men gewoon niet kan openkrijgen, open te maken. En zo kun je zeggen dat de lering, die je geestelijk ontvangt, bepaalde mogelijkheden bevat om te kijken achter wat tot nu toe een gesloten deur is geweest; doordringen in het onbekende; het beleven van nieuwe mogelijkheden en waarden in het onbekende.

Wie geestelijke lering ontvangt (van welke aard dan ook) moet zich realiseren dat niets, zelfs het schijnbaar onbelangrijke dat tijdens een dergelijke lering wordt gegeven, zonder reden is..Alles past in een zeker systeem van denken en heeft ten doel het eigen denken en de reactie van de leerling aan te moedigen. Men kan ook niet verdergaan met geestelijke lering, indien men de voorgaande fasen niet heeft verwerkt.

Wie begint met geestelijke lering te ontvangen, zal in de eerste plaats moeten openstaan voor de kennis, die hem wordt gebracht. En die kennis kan hij dan emotioneel of verstandelijk ervaren, maar in beide gevallen zullen ze moeten kristalliseren tot iets, wat in zijn leven onmiddellijk uitdrukbaar is.

Is dit gebeurd, dan zal hij ervaring moeten opdoen. Hij zal de betekenis van het geleerde, van de ontvangen kennis, voor zichzelf moeten constateren en moeten trachten voor zichzelf de plaats te bepalen, die een bepaalde geestelijke wijsheid in zijn leven heeft. Zodra dit is gebeurd, kan hij verdergaan. Men kan echter nooit verdergaan, indien men de vorige waarheden niet heeft verwerkt.

Dit zal in menig opzicht een nadeel zijn. Er zijn ontzettend veel mensen, die geneigd zijn om dan maar steeds om meer geestelijke lering te vragen, zonder zich te realiseren, dat ze er eerst iets mee moeten doen. Dit werken net de ontvangen geestelijke lering is niet alleen maar een kwestie van. Nu ja, ik doe er maar wat aan, dan zit het wel goed. Het is werkelijk een zaak vang begrijpen wat je doet, waarom je het doet, hoe je het doet.

Wie geestelijke lering ontvangt, zoals u dit op het ogenblik krijgt, zal uit de aard der zaak daardoor worden geconfronteerd met enige verwarrende verschijnselen. Hij krijgt nl. een lering, die voor verscheidenen is bestemd. Ieder zal voor zich daaruit die punten moeten halen, welke voor het "ik" belangrijk zijn, ze moeten uitwerken en er iets mee doen. Maar aangezien niet allen in staat zijn een waarheid op gelijke wijze te begrijpen of een feit op gelijke wijze te erkennen, zal een groot aantal varianten gegeven moeten worden, waarop ieder op zijn beurt kan reageren.

Gaat men nu uit van het standpunt dat alles, wat aan geestelijke lering op deze wijze wordt gebracht voor het "ik" even belangrijk is, dan loopt men vast.

Men ontdekt tegenstrijdigheden, die niet zozeer in de lering zelf zijn gelegen, als wel in de reactie van het "ik" op de lering, zoals ze voor verschillende persoonlijkheden werd geprojecteerd. Openstaan is dus wel belangrijk, maar selectief zijn is haast nog belangrijker. Heeft u iemand, die u in de geest helpt, dan heeft u te maken met een entiteit, die zich wel zeer sterk op uw persoonlijkheid richt. Maar hier komt weer de grote vraag. Bent u bereid die waarheid te accepteren, zoals we werd gegeven of niet? Een mens is meestal niet bereid de rechtlijnigheid van een geopenbaarde geestelijke waarheid zonder meer te accepteren. Hij gaat dus proberen daar een andere schijn aan te geven. En wat - bij wijze van spreken - een kopje koffie moet zijn, wordt voor hem een soort kelk des Avondmaals. Een vervalsing van waarde betekent ook weer een vervalsing van de betekenis en daardoor stilstand. Men meent dan wel verder te gaan, maar dat verdergaan is in feite alleen maar een herhaling van hetzelfde element. Begrijp je dit niet, dan kom je tot de meest fantastische stellingen. Wilt u de juiste methode hebben om geestelijke lering te ontvangen, zo kan die in enkele regels worden samengevat.

1. Om geestelijke lering te ontvangen zal men moeten aanvaarden zonder in de eerste plaats kritisch te zijn. Eerst luisteren, eerst aanvaarden, daarna zal men al hetgeen volgens het "ik" niet redelijk of juist is uit de ontvangen lering tijdelijk moeten verwijderen. Het restant dient men te bezien en daaruit conclusies te trekken. Heeft men daaruit voldoende conclusies getrokken, dan kan men een toepassing voor vinden in het eigen leven. Hiermee worden proeven genomen. Zijn de proeven genomen, dan kan men verdergaan.
2. Er bestaan verschillende vormen van selectie. Een daarvan is de natuurlijke. Er zijn mensen die de dingen, welke voor hen niet passend of niet prettig zijn, automatisch terzijde schuiven. Het gevaar is hierbij, dat een zekere laksheid of vormen van luiheid, oververzadiging, eigenwijsheid op zich belangrijke dingen terzijde doet schuiven. Toch zal dit natuurlijke selectieproces plaatsvinden en bijna niemand is in staat dit voor zichzelf te beheersen. Daarnaast treedt een z.g. verstandelijke selectie op, waarbij men alle argumenten, die het "ik" niet aanspreken, redelijk ontleedt en dan als niet waardevol of niet geldend terzijde schuift. Bij de verstandelijke selectie blijft dus een aantal rationalisaties van de ontvangen waarheid over, waardoor ze voor het "ik" in rede aanvaardbaar zijn en het voor het "ik" mogelijk wordt daarover te denken en er eventueel mee te werken. Deze selectie-wijze, die volgens mij de beste is, is die van harmonie. Als ik ontdek, dat een bepaalde lering of wijsheid harmonisch is, dan beroert ze mij. Ik kan dan verstandelijk misschien niet precies zeggen waarom ze juist is, maar ik voel het aan. Deze aangevoelde wijsheid nu, zal ik in mijzelf bewaren en herhalen.

Eer bijna meditatief proces laat langzaam daaruit die dingen kristalliseren, die voor mij belangrijk zijn. Ik moet die belangrijkheid dan eenvoudig aanvaarden en ermee werken. Uit het werken met dit emotioneel aanvaarde ontstaat een erkenning. Deze erkenning is de volgende stap; nl. de redelijke erkenning en dus de beheersing. Heeft men de selectie gevonden, dan komen we vanzelf aan punt.

3. Geestelijke lering begint altijd met enkele hoofdpunten. Deze zijn samen te vatten in de wet van oorzaak-en-gevolg plus de wet van harmonie of de gelijk-blijvende evenwichten. In deze beide wetten ligt het hele, leven van de mens wel uitgedrukt. De toepassingen, die daarvoor te vinden zijn, zijn zeer verschillend en kunnen op duizend-en-één manier worden gebracht. Komt men echter voor zichzelf eenmaal tot een erkenning van oorzaak-en-gevolg, die voor het "ik" ook praktisch bruikbaar en aanvaardbaar is en erkent men harmonie en eventueel evenwichtigheid (de wet van de gelijk-blijvende velden) voor zich zelf eveneens als juist en belangrijk, dan pas kan men een stap verdergaan. Heeft men de algemene grondwaarde van de geestelijke ontplooiing eenmaal gevonden. dan treedt specialisatie op.
4. Elke specialisatie komt voort uit het totaal van de persoonlijkheid plus de daarin reeds aanwezige gerichtheid. Dit omvat mede vorige incarnaties en in sferen opgedane kennis. Men behoeft zich de bron van de specialisatie niet te realiseren; wel moet bij een eenmaal erkende specialisatie allereerst in die richting en met die middelen worden gestreefd.

Wie zich bezighoudt met al hetgeen op dit speciale gebied betrekking heeft, zal ontdekken dat hij uit de schijnbare eenzijdigheid van zijn eerste streven langzaam maar zeker een beter overzicht krijgt over andere gebieden van wijsheid. Tracht nimmer drie of vier verschillende wegen gelijktijdig te volgen. U zult op geen van deze wegen de juiste sleutel vinden. U bent dan als iemand met een sleutelbos met honderd sleutels, die voor elke deur afzonderlijk moet zoeken welke sleutel misschien zou passen. Dit vertraagt niet alleen de bewustwording, maar het neemt ook de vreugde weg van de bewustwording.

5. Er bestaat geen enkele geestelijke lering, die zo geheel voor u onmiddellijk geschikt is, dat ze zonder meer kan worden aanvaard. Ze moet altijd verwerkt worden. U krijgt het ruwe materiaal. De sleutel, waarmee u naar een nieuwe fase van besef kunt overgaan, is het product van uw eigen zoeken, denken en werken. Hiermede heb ik de voornaamste facetten van het ontvangen van geestelijke lering wel gegeven. Ik heb u ook de meest voorkomende bronnen vermeld. Nu wil ik nog een overzicht geven van enkele mogelijkheden, die er bestaan en die in het menselijk leven nogal eens optreden.

In de eerste plaats: de z.g. tweeslachtigheid. Elk argument, elke wijsheid, heeft twee betekenissen: één is licht, één is duister. Zo zal elke erkenning gelijktijdig licht en duister bevatten. Elke daad, die daaruit voortkomt, zal eveneens zowel licht als duister kunnen worden geïnterpreteerd. De interpretatie "licht en duister" is echter niet belangrijk. Wij moeten erkennen, dat wij nooit goed kunnen doen zonder mede de mogelijkheid tot kwaad te scheppen; dat wij geen kwaad kunnen scheppen, dat niet op een gegeven ogen blik tot goed wordt. Je zou het zelfs zo kunnen zeggen: Dat, wat de mens kwaad noemt, is slechts de geperverteerde interpretatie van het goede. Dit betekent dus dat alle entiteiten (lichtende, zowel als duistere) voor u als geestelijke leraar of meester zouden kunnen optreden, zonder dat u daardoor georiënteerd wordt volgens het karakter van de meester. U wordt georiënteerd door de wijze, waarop u de waarheid verwerkt. Er is dan ook geen reden om bepaalde krachten af te wijzen en andere in het bijzonder aan te trekken. Men moet de totaliteit accepteren zoals ze is. Uit die totaliteit moet men voor zichzelf zoeken naar die punten, die waarheid en wijsheid vormen. Onthoud, dat bij geestelijke leringen het occulte, het magische en het esoterische aspect altijd een rol zullen spelen. Maak niet de vergissing aan te namen, dat dit gescheiden dingen zijn. Elke erkenning, die u waarlijk geestelijk opdoet, is een samenspel van filosofie (uw mentaal besef ervan), magie (uw bij na instinctief gebruik ervan) en esoterie (de "ik"-erkenning in verband met het andere). Deze drie fasen zijn overal aanwezig. Het heeft dus geen zin zich in één van deze fasen in het bijzonder te specialiseren; tenminste indien het gaat om het ontvangen van geestelijke lering.

Dan heb ik hier nog een laatste punt, dat u hopelijk zal helpen om als u van ons of van anderen geestelijke lering krijgt gemakkelijker te selecteren.

Lust en onlust ten aanzien van een geestelijke lering hebben geen betekenis. Betekenis heeft echter wel het onthouden of aanvaarden van een deel van een geestelijke lering. Datgene, wat dus voor u wérkelijk belangrijk is, blijft in u doorklinken. Het is harmonisch met u en zal zeer moeilijk uit u kunnen worden weggebannen, zonder een zeer bewuste poging daartoe.

Als u op een avond als deze vele leringen hebt gehoord en enkele, kleine brokstukken ervan blijven in u doorklinken, dan betekent het dat dit die delen van de lering zijn, waarmee u het meest harmonisch bent en dus ook die delen van de lering, waarmee u zelf het best kunt werken.

Men kan nimmer alle geestelijke lering, die wordt gegeven – zelfs indien er een persoonlijke meester optreedt – zonder meer verwerken of verwezenlijken. Het is voldoende uit, te gaan van de kleine mogelijkheden, die men vindt.

Zo bouwt men ongemerkt een steeds groter wordend vermogen en daarmee ook steeds groter wordende mogelijkheden op. Hoe meer u onmiddellijk wilt begrijpen en doen, des te minder u eigenlijk kunt presteren.

Met dit alles meen ik het onderwerp voldoende te, hebben behandeld.

WAT is BELANGRIJK?

Ik ben belangrijk voor mijzelf. Want als ik mij als onbelangrijk zie, wordt heel het leven en al wat ik ben en beteken nutteloos voor mij. Ik ben belangrijk; niet omdat ik een belangrijke rol speel in de schepping of in het bestaan, maar omdat het bestaan voor mij alleen vanuit mijzelf en door mijzelf kenbaar is.

Wat is belangrijk in de wereld? Wat er gebeurt? Het gebeuren wijzigt zich voortdurend. Het gebeuren op zichzelf kan nooit belangrijk zijn. Maar de wijze, waarop ik mijn begrip van bestaan, van menswaardigheid, van mens- zijn, ja, misschien van geestelijk verbonden zijn met krachten tot uiting breng, is zeer belangrijk. Want deze ervaring bepaalt immers voor mij de betekenis van alle feiten en mijn mogelijkheid voor de toekomst.

Wat is belangrijk? Zijn zedenwetten belangrijk? Ach, ze wijzigen zich zo vaak. Die wetten veranderen van tijd tot tijd, van volk tot volk. Zij kunnen niet belangrijk zijn. Maar voor mijzelf is moraal, zedelijkheid, de uitdrukking van mijn mens-zijn. En het gevoel dat ik door te leven zoals ik leef, te handelen zoals ik handel waarlijk een waardig mens ben, dat is zeer belangrijk.

Is geloof belangrijk? Door te geloven of niet te geloven verander ik niets aan de feiten. Als er geen God is, komt er geen, al geloof ik er duizendmaal aan. Als er wel een God is en ik zeg dat er geen bestaat, dan maakt dit voor de werkelijkheid toch geen verschil. Mijn geloof is niet belangrijk. Belangrijk is mijn geloof voor mijzelf, omdat ik daarmee de hiaten in mij kan aanvullen. Het feit, dat ik door mijn geloof vollediger kan leven dan zonder dat, is van belang; verder niets.

We kunnen zeggen, dat niets belangrijk is in de ogen van God, behalve de totaliteit van het bestaan. Maar welke mens kan op een dergelijke wijze zien, leven en ervaren? Welke geest kan dit? Er is er geen. Voor ons is belangrijk, dat wij ons voortdurend. waardig en zo juist mogelijk beleven.

De totaliteit van de schepping is voor ons slechts belangrijk als het toneel, waarop wij staan en waar wij onze rol vervullen. Belangrijk voor ons wezen is echter, dat wij de rol, die ons is ingeschapen, datgene wat wij misschien zonder te weten erkennen als juist of goed of noodzakelijk, waarmaken.

Belangrijk is kortom, dat wij beantwoorden aan datgene, wat wij voelen als ons leven, ons deel in de totaliteit, ons bestaan in de eindigheid en oneindigheid gelijktijdig. Dit is het enige belang. Want waarlijk, zo het bewustzijn wordt uitgeblust en het "ik" niet meer bestaat, is er geen Al. En is geen God meer en geen ster. Er is geen duister en geen licht. Er is niets. Maar

zolang het "ik" bestaat, bestaat voor het "ik" al wat het zelf erkent. En zo het zijn weg volgt in die erkenning, maakt het zichzelf waar in al het erkende.

De belangrijkheid ligt niet in het feit, dat je leeft, maar dat je weet te leven volgens wat je bent.

HET NIEUWE JAAR

De mensheid viert het nieuwe jaar, maar de dagen gaan voort zoals altijd. De mens spreekt van het nieuwe jaar, maar de eeuwigheid stopt niet, want de tijd is datgene, wat de mens meet, niet de werkelijkheid.

Tijd is een poging om leven in te delen in vaste delen. Maar tijd bestaat niet. Tijd is beleving. En beleving is altijd nieuw. Zo is er altijd nieuwjaar.

Maar degenen, die het nieuwe jaar hebben gesticht, hebben ongetwijfeld daarbij gedacht, dat een nieuwe cyclus van lente, zomer, herfst, winter zou aanbreken. Ze hebben zich voorgesteld, dat je nu anders zou kunnen zijn en anders zou kunnen doen dan voorheen. Hoe dwaas eigenlijk. Want elk uur heeft dezelfde nieuwe en dezelfde oude mogelijkheden. Elk uur is gelijktijdig totaal nieuw en het product van het verleden.

Het jaar dat komt is het product van het jaar dat eraan vooraf ging en van alle andere jaren. De voornemens, die u maakt in het oude jaar, datgene wat u wilt gaan doen in het nieuwe jaar, zijn slechts het product van erkenningen, die al jaren lang in u leven.

Daarom zou ik zeggen. Vrienden, laat ons niet teveel hechten aan een nieuw jaar, maar laten we beseffen dat elk moment van ons leven nieuw is. Laten we beseffen dat wij voortdurend nieuw en anders zijn; dat wat gisteren was, is afgedaan; dat wat morgen zal komen, reeds is afgedaan, dat alleen vandaag de werkelijkheid is. Laat ons vandaag leven in en vanuit die werkelijkheid. En laten de dromen van morgen en de angsten uit het verleden eenvoudig aan ons voorbij gaan. Want alleen wie vandaag leeft voor vandaag, leeft werkelijk.

Alleen wie werkelijk leeft, zal het nieuwe voortdurend erkennen. En slechts wie het nieuwe voortdurend erkent, zal in de vernieuwing de totaliteit voortdurend kunnen beseffen en aanvaarden.

Dus, vier uw nieuwe jaar volgens de gebruiken der mensen, maar leef het nieuwe ogenblik elk moment van uw bestaan. Door voortdurend met het nieuwe te leven, dat nú is en het oude achter u te laten, bereikt u dat u voortdurend meer met de eeuwigheid leeft en minder met de illusie" die tijd heet.

VIJFDE LES - KOSMISCHE STRUCTUUR EN KOSMISCHE WERKINGEN.

Als wij trachten vanuit het occultisme het heelal te bezien, dan stranden wij altijd weer op een grote hoeveelheid hemelwerelden, hellewerelden, sferen en wat dies meer zij. Toch heeft het Al een structuur. Het is soms wat moeilijk die structuur helemaal te overzien, daar zij variabel is. Daarom zou ik graag willen beginnen met een kleine vergelijking:

Het ijskristal is een vaste vorm. Zodra wij echter komen tot het sneeuwkristal, zijn er een oneindig aantal combinaties mogelijk. De grondbestanddelen zijn dus altijd dezelfde, maar de wijze waarop ze tot uiting komen is totaal verschillend,

Zo zou men dus kunnen spreken over de structuur van het Al, daar dit heelal is opgebouwd uit een groot aantal werelden, elk met zeer verschillende eigenschappen, met zeer verschillende kwaliteiten, vaak met een totaal ander energiegehalte, maar alle vergelijkbaar met uw eigen drie- dimensionaal stelsel.

Deze werelden beroeren elkaar niet altijd op precies dezelfde wijze. Als ik te maken heb met een hoge lichtende wereld, dan spreek ik in feite over een wereld, die een heel hoog energiegehalte heeft en op grond daarvan domineert over alle andere werelden. Dat de wezens, die daarin leven hierdoor heel andere mogelijkheden hebben dan men zich normalerwijze op uw aarde realiseert, zal duidelijk zijn; maar dat is eigenlijk voor ons op het ogenblik niet zo belangrijk. Waar het ons om gaat: die wereld kan op een gegeven moment praktisch in contact zijn met uw wereld. Zij sluit daarop a.h.w. aan. En dat betekent, dat uw eigen wereld dan een ogenblik ligt in het hart van het sneeuwkristal, dat wij de kosmos noemen, terwijl op andere ogenblikken juist werelden met een veel lager energiegehalte eveneens nabij of grenzend aan uw wereld kunnen liggen. Deze variabele structuur is de oorzaak, van wat men pleegt te noemen: de kosmische stromingen of de kosmische energieën; want in het heelal veranderen de krachtsverhoudingen voortdurend.

Deze verandering alleen maar te wijten aan kleine verschuivingen van evenwicht in het eigen Al is niet juist. Dan zou men veel grotere oorzaken moeten hebben om iets dergelijks te verklaren. Gaat men echter uit van het standpunt, dat een andere wereld invloed heeft, zodat er a.h.w. een "leak-over" is van andere dimensionale omstandigheden, dan worden plotseling al die werkingen wel verklaarbaar. Als wij die structuur willen definiëren, zou ik dat geloof ik het best zo kunnen doen:

Alle eenheden van het Al zijn onderling vergelijkbaar, ofschoon ze in kwaliteit en daardoor in mogelijkheden verschillen. De samenhang van deze onderdelen is altijd zodanig, dat tenminste drie werelden gelijk met elkaar in contact zijn.

Ik weet wel, dat dat geen erg mooie omschrijving is. Maar u kunt zich altijd voorstellen, dat het brandpunt van de werkingen, die wij geestelijk onder gaan, gelegen is in het contactpunt van drie verschillende werelden.

Op aarde nu is men geneigd om die werelden als steeds de dezelfde aan te nemen. Zo stelt men dus eenvoudig: Wij hebben te maken met een wereld van levenskracht, met een astrale wereld, met een geestelijke wereld. Die komen samen en daaruit komt iets voort. Dat is in wezen onjuist. Voor een mens is het heel erg moeilijk zich te realiseren, dat de astrale wereld van vandaag niet de astrale wereld van morgen is. Toch zijn die verschillen er wel degelijk; en de mens, werkende in die astrale wereld, zal dus ook in het astrale voortdurend andere omstandigheden ontmoeten. Hij zal met heel andere problemen te worstelen krijgen.

Een mens, die contact heeft met de wereld van levenskracht, die men dan de geestelijke wereld noemt, zal daaruit de ene keer heel andere energieën en mogelijkheden putten dan de andere keer. Dat komt, omdat het dus niet altijd dezelfde werelden zijn.

U zult zich afvragen, of die reconstructie, de herhaling van wisseling, zeer frequent is. Daarvoor is geen vaste maatstaf te geven. Het is namelijk bekend, dat sommige van die werelden of sferen maar ongeveer twee of drie dagen met uw wereld in contact zijn, waardoor ze een betrekkelijk geringe werking hebben, terwijl andere soms honderd of meer jaren in contact blijven. Juist deze volkomen onregelmatigheid, gezien vanuit menselijk standpunt, maakt het heel moeilijk op aarde een juiste definitie te geven. De mens, die op aarde toch die werking ondergaat, beschouwt haar daarom als kosmische werking, voortkomend uit een vaststaande kosmos, waarin de variabiliteit van wereldcontact geen rol speelt, maar alleen de wil van bepaalde wezens.

Ik wil nu trachten althans enigszins duidelijk te maken hoe kosmische werkingen ontstaan en bestaan en wat de kracht is, die daarbij voor de mens voornamelijk in verschijning treedt.

Ik begin te stellen, dat uw wereld een bepaald energiegehalte heeft; noem dat mijnentwege potentiaal. Dit energiegehalte omvat het totaal van alle levende wezens, de eigen kracht van uw aarde en voor u verder alle inwerkingen uit de omgeving; de zon, enz. Hetgeen zo is ontstaan, kan nu in contact komen met wat u noemt een "lagere wereld". Dit "lager" heeft eigenlijk niets te maken met de structuur van de wezens die erin leven, het betekent eenvoudig dat die andere wereld dus als potentiaal (energetisch vermogen) lager geklasseerd is. Zodra nu deze beide met elkaar in contact komen, ontstaat er een inductie; d.w.z. uw wereld begint in die lagere wereld te projecteren. Op het ogenblik, dat dit geschiedt, geeft men voor de mensheid kenbaar (want het is een wisselwerking) a.h.w. veel sneller gestalte aan droombeelden en denkbeelden. Gedachten zijn ook krachten. Gedachten, geprojecteerd in een lagere wereld, krijgen sterk vorm en komen dan weer terug. Ze komen niet terug als energie, maar als een variant van energie. Electronisch kan men hier een vergelijking maken:

Als ik een transformator heb, dan is de secundaire energetische hoger dan de primaire. De secundaire kan nl. een grotere hoeveelheid energie (veldenergie) veroorzaken en verwerken dan de eerste. Het omgekeerde kan ook wel eens het geval zijn; het ligt eraan wat voor soort transformator men heeft. Maar als ik nu in de ene wikkeling begin met het veroorzaken van een fluctuatie, dan zien wij aan de andere kant in de stroomopname diezelfde fluctuatie ontstaan. Al hebben beide spoelen met elkaar geen reëel contact, wat in de ene gebeurt, beïnvloedt de andere. Die zelf geen energie heeft, geeft energie af.

Als u dat beeld kunt begrijpen en verwerken, dan zal het u ook duidelijk zijn dat alle veranderingen, die men veroorzaakt in een qua energie lager gelegen wereld, terugstralen als veranderingen in de verhouding tussen uw eigen wereld en die andere wereld. Het resultaat is dus, dat uw wereld een reflex krijgt van het gebeuren in de andere wereld. En daar zijn weer bepaalde regels voor: Men kan nl. zeggen:

Naarmate het scheppend vermogen van een wereld zich scherper in de naastgelegen wereld of sfeer uitdrukt, zal het energieverbruik van de laagstgelegen wereld groter worden t.a.v. de eerste wereld. Dus hoe meer vormen u scheidt in een astrale wereld, die lager ligt dan uw eigen wereld, hoe groter de energieopname uit uw wereld zal worden er daarmee ook hoe meer u zelf aan energie of kracht verliest.

Heb ik te maken met een hoger gelegen wereld, dan is het veel moeilijker om daarin een vorm te scheppen, zelfs indien wij aannemen dat ze astraal is, zodat we daarin met de fijne materie kunnen werken. Want omdat wij in vergelijking betrekkelijk weinig energie hebben, zal in de eerste plaats de kracht van die wereld naar onze wereld toestromen. Eerst de ideeën die daardoor worden gestimuleerd, zijn sterk genoeg om terug te koppelen naar de hoger geladen wereld en daarin vormen te doen ontstaan. Die vormen bepalen dan - vreemd genoeg - het energieverloop. Maar gelijktijdig zal in uw eigen wereld door een overmaat aan energie een grotere uitbarsting van levenskracht en daarmee zowel van daadkracht als van b.v. getalsvermeerdering optreden. Een geboortegolf is over het algemeen het resultaat - zo vreemd als het moge lijken - van het al dan niet langere tijd gekoppeld zijn aan een wereld van hoger energetisch gehalte.

De praktijk is natuurlijk, wel een beetje anders dan het eenvoudige beeld dat ik u gaf; want ik heb nu steeds gesproken over twee werelden, maar er zijn er drie.

Indien die drie werelden nu voldoende van elkaar verschillen, zal de wereld met het hoogste energetische gehalte altijd beïnvloedend optreden ten aanzien van de wereld met het laagste energetische gehalte. De wereld, die daartussen ligt, krijgt dan wat men noemt spiegelverschijningen, omdat zij eigenlijk bijna niet in het geding is. Daar is de zaak evenwichtiger. De werking, die in de beide andere werelden ontstaat, wordt - vooral in denkvermogen - echter wel geprojecteerd in de derde wereld.

Deze structuur zou een verklaring kunnen vormen voor de plotselinge verandering in denken, die wij bij de mens vinden. Wanneer u opeens over de gehele wereld een bepaalde wetenschappelijke ontwikkeling ziet optreden, dan is het toch wel aan te nemen, dat daarvoor een oorzaak is. Zoeken wij die alleen in het bovenbewustzijn van de mensheid, dan moeten wij toch met onze extrapolaties wel een paar vreemde sprongen maken. Nemen wij echter aan, dat er een bepaalde invloed van buitenaf is, die de juiste condities gaat scheppen voor een wijze van b.v. wetenschappelijk denken, dan ligt het anders. Dan zal een bepaalde invloed voor alle mensen een gelijke stimulans betekenen; en dat betekent, dat de meest harmonische mensen dus de sterkste stimuli ondergaan. En daar deze harmonie eveneens bepaald wordt door denkvermogen en zelfs denkgerichtheid, is het ontstaan van gelijksoortige denkbeelden en ontwikkelingen haast onvermijdelijk. Wij kunnen daarmee als eenvoudige mensen op aarde over het algemeen niet al teveel doen, maar wij zouden misschien wel - en dat is iets anders - rekening kunnen houden met de meest voorkomende feiten. En daartoe moeten wij allereerst weten wat uw eigen heelal qua energie is.

Het heelal, waarin u woont, is een heelal dat in vier fasen van energetisch gehalte kan worden ingedeeld. Het is dus niet helemaal evenwichtig en niet helemaal gelijk. Uw eigen wereld ligt, in een gedeelte, dat kan worden gerubriceerd als middenklasse. U bent dus een gemiddelde. Daar de gemiddelden betrekkelijk weinig voorkomen, zult u bijna altijd te maken hebben met een hogere en een lagere wereld. Voor de aarde is dat misschien wel erg prettig, want met haar gebondenheid aan vaste vormen en vaste normen zou ze niet zo gemakkelijk tot allerhande ontwikkelingen komen. Maar doordat zij steeds de inductie van de wisselwerking tussen twee andere werelden in zich ondergaat, ontstaan er voortdurend nieuwe stimuli, nieuwe denkbeelden en wat belangrijker is, nieuwe mogelijkheden.

Als uw wereld tijdelijk wordt gedomineerd (d.w.z. dat de twee werelden waarmee zij op dat ogenblik in contact is, sterker zijn dan zij) zal zij een overmaat aan energie ontvangen. Die energie is echter niet meer gericht. Integendeel, de geaardheid van die energie wordt eigenlijk bepaald door de mensheid, door de aarde zelf. Want in uw heelal is voor u het enig belangrijke punt, dat neem ik toch wel aan, voorlopig de aarde,

Stel ik nu, dat op aarde onredelijkheid heerst in het denken, dan zal een contact met twee hoger geklasseerde werelden betekenen, dat de onredelijkheid wordt versterkt en dat de inwerking van de andere werelden naarmate het contact langer duurt onredelijker, chaotischer wordt. Draaien wij de zaak om, dan kan ik ook zeggen. Als er twee lagere werelden zijn, dan in het een periode, dat de aarde het heel erg rustig heeft. Zij zal wat energie, wat momentum verliezen. De mensheid wordt in zo'n periode over het algemeen b.v. behoudzuchtiger, maar gelijktijdig zal al het bestaande in die andere werelden geconcretiseerd worden. De wisselwerking, die ontstaat, geeft dan a.h.w. een mogelijkheid tot juistere detaillering van de eigen, behoudzuchtige en reeds bestaande wereldorde. Daarom is het voor de mens op aarde wel zeer belangrijk, waarmee hij nu precies contact heeft.

Die kosmische werkingen zijn zelfs - zo ingewikkeld als ik het nu doe eenvoudig voorgesteld; dat moet u begrijpen. Er is echter één factor, die wij niet over het hoofd mogen zien, namelijk: Alle werelden en sferen zijn bewoond. Dat wil dus zeggen: er zijn entiteiten, die denken en leven, of zij nu gelijk zijn aan de mens of dat ze het tegengestelde daarvan zijn, ze zijn er.

Wij ontmoeten dus in alle werelden denken. Er is nooit een onbewuste reactie. Elke reactie is ergens bewust. Door deze bewustzijnsoverdracht ontstaat er contacten en - typerend - een harmonie tussen uw wereld en de andere wereld, waarbij persoonlijkheden uit de ene wereld in de andere wereld kunnen worden geprojecteerd. Die projectie is aansprakelijk voor visioenen en voor vele droombeelden. Zij is daarnaast ongetwijfeld ook aansprakelijk voor vele

onverklaarbare verschijnselen op aarde, die meestal een korte tijd optreden en daarna verdwijnen. Ik kan u wel een paar voorbeelden noemen,

Er is heel veel heibel geweest in de buurt van Columbia (Zuid-Amerika) waar zich boven een meertje plotseling op een vaste tijd (6,30 uur 's- avonds, dus even na zonsondergang) een wolk begon te vormen. Deze wolk nam steeds de gestalte aan van mensen (een vrouw of een man), in enkele gevallen ook van een kruis. Men heeft erover gesproken als van een mirakel, een teken, dat de mensheid werd gegeven. In feite werd hier onder speciale condities eenvoudig de bij het invallen van de nacht vervluchtigende wateroppervlakte gebruikt om een gedachte te moduleren. Dat deed iemand uit een andere wereld precies op dezelfde manier als u in een astrale wereld pleegt te doen, als u een astraal voertuig of een astrale schil opbouwt. U ziet dus, dat de zaken eigenlijk veel eenvoudiger zijn dan u zoudt denken.

U weet nooit precies met welke werelden u in contact bent. U kunt nl. nooit het wezen van die andere werelden concreet omschrijven. Al is het alleen maar, omdat u het voorstellingsvermogen niet heeft om het te begrijpen. Maar wat u wel kunt doen: u kunt aanvoelen welke verhoudingen er zijn; en dat is voor het erkennen van kosmische werkingen wel zeer belangrijk.

Als ik het gevoel heb dat er rampen dreigen, dan betekent dat niet dat er een ramp zal gebeuren. Een ramp is voor een mens het onbeheersbare. Droomt u voortdurend van rampen, heeft u het gevoel dat er voortdurend gevaar dreigt, dat het mis dreigt te gaan, dan zult u in 9 van de 10 gevallen een wereld hebben, die ergens in contact is met een sterkere wereld, die u niet kunt definiëren. En dat betekent, dat u niet meer door uzelf te beheersen voorvallen of werkingen in uw leven kunt verwachten. Hierdoor kan men dus ook praktisch met dat aanvoelen wel degelijk iets doen.

Andere ogenblikken heeft u het gevoel, dat u ineens vrij bent om alles te zijn wat u wilt, dat er niets nis kan gaan. Dat is in feite niet waar en het leidt meestal dan ook tot teleurstellingen. Maar wat zit er achter?

U bent in contact met een wereld, die een zoveel hogere energie heeft dan uzelf, dat u het gevoel krijgt sterk te zijn t.a.v. uw normale condities. Dan moet u niet proberen het onmogelijke te doen, want dan gaat het net zo goed mis. U moet ook geen onmogelijke risico's nemen. U moet zich echter wel realiseren, dat u meer en beter kunt doen dan normaal. En dat is ook belangrijk.

Hoeft u te maken met een eigenaardige wisseling, waarbij u het ene ogenblik pessimistisch bent en het andere ogenblik ineens het gevoel heeft van: het gaat wel weer, optimistisch, blij misschien zelfs en u bent normaal niet zo wisselvallig van humeur, dan voelt u dus ook iets aan. We hebben dan kennelijk te maken met twee heel verschillende werelden. Wat er ontstaat is een schijnbeeld, geen werkelijk beeld. Het is de projectie van de wisselwerking tussen twee werelden, niet uw eigen wereld omvattend, waaruit u dit gevoel verkrijgt. Dat betekent, dat zowel uw pessimisme als uw optimisme ongegrond zijn. Maar dan moet er met die stemming toch iets te doen zijn. En waar die stemmingen heersen, kunnen wij met suggestie en met wilskracht zeer veel en meestal in zeer korte tijd bereiken, omdat andere mensen even onevenwichtig zijn als wijzelf, ook al begrijpen ze het niet en uit het zich anders. In het occultisme en in de magie is dit wel een soort basis geworden. Men heeft daar, - zij het dan dat men de astrologie gebruikt bij gebrek aan beter - condities omschreven, die noodzakelijk zijn voor het volvoeren van bepaalde magische acties, het tot stand brengen van bepaalde alchemistische brouwsels en wat dies meer zij. Maar in feite gaat het hier om kosmische constellaties.

Een groot gedeelte van hetgeen er in uw eigen wereld gebeurt, kan door kosmische werkingen worden afgevlakt of versterkt. Degenen, die de kosmische werkingen leert gebruiken, heeft dus altijd iets voor op een ander. En daarmee zijn wij toch aan de praktijk gekomen.

Ik heb u reeds drie voorbeelden gegeven van verschillende inwerkingen, die u toch gevoelsmatig zult ondergaan. Ik wil hier nu verschillende andere dingen aan toevoegen, die ook voor de praktijk nuttig zijn.

1. Op het ogenblik, dat u te maken heeft met een wereld van hoger energiegehalte, die inwerkt op een andere dan uw eigen wereld van lager energiegehalte, terwijl daarbij een hoger bewustzijn in de hoogste wereld aanwezig is, dan zal dit zich op aarde heel vaak demonstreren door z.g. voertuigdromen en voertuigimpulsen. Een voertuigdroom is: U droomt b.v. dat u in een lichaam bent, dat u niet kunt beheersen; dat u in een auto, een vliegtuig, een tram, een onderzeeboot of wat anders zit; dat u een zee-egel bent of een zeearend en dat u niet de volledige beheersing hebt. Hier realiseert u zich, dat u geestelijk meer zoudt kunnen zijn, maar dat u daarin door uw lichamelijke eigenlijk belemmerd wordt. Indien u in uw gewone leven dat vreemde gevoel krijgt, dat u naast uzelf loopt, zo het idee of alles automatisch gaat, of u een robot bent geworden, dan is dat ook weer een aanwijzing. U voelt aan dat de geestelijke mogelijkheden groter zijn dan de norm en daardoor bent u niet in staat helemaal vrede te hebben met uw voertuig. Wat is de kosmische werking? De hogere wereld geeft energie. Die energie is afgesteld op haar eigen trillingsgetal. Als mens bent u een wezen, dat met heel veel werelden verbonden is. De harmonie, die u aanvoelt, zal dus op een bepaald niveau uw eigen wezen betreffen en daarin tot ontlading komen. Maar de reactie van een lagere wereld daarop, zal dus ook in u tot uiting komen.

Heeft u dergelijke dromen, dan heeft u energie. U kunt veranderingen tot stand brengen. U kunt over het algemeen ook met geestelijke krachten in die tijd veel doen en veel bereiken. Maar u zult voortdurend op uw hoede moeten zijn voor gevoelens van onzekerheid, ontevredenheid en van beheerst worden. Deze denkbeelden moet u overwinnen, dan bent u a.h.w. meester van de omstandigheden. Laat u zich overheersen door de reflex van de lagere wereld, dan bent u zo chaotisch, dat u niet in staat bent om zelf goed te reageren en zult u hoogstens de oude sleur continueren (dat is een gewoonte), maar in de meeste gevallen zult u fouten maken in uw optreden tegenover anderen en zo omstandigheden scheppen, die - zonder dat u weet hoe - u in een verkeerd daglicht stellen of in een verkeerde hoek duwen. Daarmede dient rekening te worden gehouden.

2. Dan hebben wij het contact met twee lagere werelden. Tussen de twee lagere werelden zal uit de aard der zaak geen direct contact zijn. Er is contact tussen uw wereld en de laagste wereld. Het gevolg is meestal een gevoel van lusteloosheid. Als wij dit in droombeelden moeten uitdrukken, dan zijn dit de dromen van vele deuren (vaak deuren zonder knop) of trappen, die ophouden ergens in het nergens. Uw eigen besef is niet groot genoeg om de toestand van die lagere wereld helemaal redelijk te kunnen vatten. Wat vandaar terugkomt is dus het gevoel van niet voldoende bereikt hebben of niet voldoende bereiken. Maar in de tweede lagere wereld, die eigenlijk het middelpunt gaat vormen, komen de projecties tot stand. En nu het typerende: Deze projecties zijn in feite een mengsel van uw eigen wereld én van die lagere wereld. Zo ontstaan er beelden van onzekerheid. In vele gevallen hebben wij het gevoel, dat wij worden gevolgd. Het is eigenlijk een schizoïde verschijnsel. Er zijn zo van die dagen, dat je het idee, hebt, dat er iemand voortdurend over je schouder kijkt; dat je nooit alleen bent; dat je in een lege straat meent dat er iemand aankomt en ineens zie je niemand. Dan zeggen de mensen vaak: Het zijn geesten. Het zijn geen geesten. Dat is dan een dergelijk contact. De één is er gevoeliger voor dan de ander en projecteert dat wat duidelijker. Maar allen hebben ditzelfde gevoel.

Als u dan toch in die conditie bent, is het ook mogelijk om u een beeld te scheppen van iets wat u wilt ontmoeten. U zult gedachten onder dergelijke condities gemakkelijker kunnen overdragen, indien u ze maar goed genoeg weet te formuleren en te richten. (Als ik u daarbij een raad mag geven; Als u gedachten wilt formuleren en naar een ander toe zenden, doe het langzaam, eenvoudig en duidelijk, maar zo intens als u kunt. U heeft dan de beste resultaten.)

Onder deze condities zult u bijna altijd een reactie krijgen. De mensen zijn niet gewend om bewust te reageren; hun reactie is dus meestal onbewust. Maar dat hindert niet, want als u weet waar u naar moet kijken voor een reactie, dan kunt u ook heel vaak a.h.w. telepathisch of gevoelsmatig iets projecteren en daardoor de weg plaveien.

Voorbeeld: U gaat naar een cliënt toe. U heeft hem van tevoren door deze omstandigheden kunnen bewerken. De man verwacht u onbewust en zal u daarom welkom heten waar hij

anders misschien geen tijd voor u heeft en zal u in staat stellen om gemakkelijker zaken af te sluiten. U ziet, er zijn heel veel praktische mogelijkheden.

Stellen wij nu, dat u te maken krijgt - en dat gebeurt een enkele keer - niet een z.g. kringinductie. Ik heb gezegd. Er zijn tenminste drie werelden verbonden. Ik heb het daar op gehouden, omdat dat de eenvoudigst voorstelling is. Maar als u denkt aan een sneeuwkristal, dan weet u wel dat dat bijna nooit het geval. Voor de mens is over het algemeen dat drievoud bepalend, maar het is mogelijk, dat er geen splitsing is (drie, die in één middelpunt samenkomen), maar dat er een verbinding is, die een soort kringloop vormt. Twee polen zijn met elkaar door andere polen verbonden en de aarde zit daar op als een soort antenne-ontvanger. Op zo'n ogenblik ontstaat er wat men noemt een opslinging. Wederom een elektronische term. Het betekent, dat bepaalde gedachten in deze kringloop worden opgenomen en in het oneindige worden herhaald. Ze zijn dus niet te vergelijken met b.v. een manische reactie, maar ze betekenen eenvoudig dat elke impuls, die ontstaat, na verloop van tijd versterkt terugkeert. Gelukkig hebben wij hiervoor een regel, anders zou het moeilijk zijn. De regel is nl. deze, dat in een ringinductie nimmer méér dan 9 factoren en nimmer minder dan 6 factoren aanwezig zullen zijn. (Factor is hier gelijk aan een wereld of sfeer.) Daardoor kunnen wij zeggen, dat zodra een dergelijke inductie ontstaat (die over het algemeen een loopduur heeft van 7 tot 10 jaar, dat kunnen wij er nog bij zeggen) het weerkeren van impulsen plaatsvindt met een periodiciteit, die ligt tussen de 3 maanden (om precies te zijn 92 dagen) en ongeveer de 187 dagen. Daar slingert die frequentie tussen. Hebben wij tweemaal gezien dat een bepaalde ontwikkeling met die tussenruimte plaatsvond, terwijl het verloop der gebeurtenissen wijst op dezelfde origine of dezelfde denkwijze, dan moeten wij dus aannemen, dat dit zich tussen 3 en 6 maanden later zal herhalen. En omdat de afstand tussen de eerste twee gebeurtenissen praktisch bepalend is voor de bestaan kringinductie, kunnen wij aannemen dat de tussenliggende termijn niet zal worden overschreden met meer dan tien dagen, terwijl de volgende impuls meestal ook niet sneller komt dan hoogstens tien dagen eerder.

Dit betekent: Wanneer er op een gegeven ogenblik een bijzonder gunstige of desnoods neer verwarrende conditie ontstaat en deze herhaalt zich 91 tot 92 dagen nadien, dat wij rekening moeten houden met een herhaling wederom na 91 of 92 dagen. De eerste impuls heeft ons onvoorbereid gevonden. In de tweede hadden wij ervaring, maar we konden niet vooruit zien. Bij het derde optreden van de impuls kunnen wij dit wel en kunnen dus tevoren ons gedrag bepalen. Wij kunnen a.h.w. vooruit ons werken, onze reacties vastleggen en daarmee planmatig de kracht, die uit de ruimte ontstaat, gebruiken voor onze doeleinden.

Nu weet ik wel, dat het niet prettig is, als je zo'n cyclus hebt .., en je zo lang moet wachten. Soms moet je 11 jaar wachten of meer, voordat je eigenlijk de zaak pas kunt gebruiken. Aan de andere kant zijn dergelijke impulsen vaak van een zodanig belang voor de hele wereld, dat het de moeite van het wachten toch wel waard is. Je kunt dan zeer veel in zeer korte tijd bereiken, niet alleen voor jezelf maar ook voor anderen.

Ook een lijninductie komt eveneens wel voor, maar deze is voor de mensheid over het algemeen nogal moeilijk te verwerken.

Wij hebben hier nl. te maken met een aantal aaneengesloten werelden, dat ligt tussen de 7 en de 12. Hierbij is uw eigen wereld één van de werelden, die tijdelijk in een keten optreden. Er zijn dus geen zijcontacten voor uw wereld. En nu het typerende: Er ontstaat dus een stroming, een krachtsverloop dat voor de gehele keten geldt, ook voor uw wereld. Deze kracht bestaat uit een zeer sterke stijging, gevolgd door een zeer sterke daling van energie, van vindingrijkheid en daarnaast heel vaak ook van denkvermogen of geheugen.

Als u tot de conclusie komt, dat geheugenzwakte met een bepaalde tussenruimte optreedt (4 tot 7 weken), dan moet u aannemen, dat dit wel enige tijd zal voortgaan. 21/2 tot ongeveer 41/2 jaar is de gemiddelde duur van een dergelijke lineaire constructie.

Treedt het op, dan weet u dus van tevoren: ik heb twee of drie perioden gehad, waarin mijn denkvermogen op een andere manier functioneerde of waarin mijn geheugen faalde. Ik moet

elke keer met dezelfde tussentijd in het bijzonder rekening houden met het hernieuwd optreden van deze fout.

Heeft u bijzondere energie, wat ook wel eens kan voorkomen in een dergelijke structuur, dan moet u er rekening mee houden, dat die sterke energie kort aanhoudt, dat ze na een gelijke tussenruimte terugkomt, en dat u dus - wetend wanneer zij terugkomt - alle bijzondere activiteiten (geestelijk, magisch, stoffelijk) op dat ogenblik het best kunt volvoeren.

Hiermee heb ik geprobeerd om enkele meer praktische aanwijzingen te geven. Toch ben ik nog niet klaar met mijn onderwerp, want niet alle mensen zijn even harmonisch voor gelijke invloeden. Dat wil zeggen, dat bepaalde van die kosmische invloeden uit de andere werelden voor de ene mens veel sterker optreden dan voor de ander, De kosmische beïnvloedingen betekenen voor de mens niet alleen een algemeen en wereldbepalend ritme, maar daarnaast een persoonlijk ritme dat in intensiteit, maar niet in duur verschilt van dat van anderen in zijn wereld. Daar iedere mens zijn eigen gevoeligheden heeft en daarmee ook zijn eigen mogelijkheden, is het misschien goed eens na te gaan, of in uw eigen leven bepaalde factoren bijzonder sterk spreken. Daaronder zou ik dan in de eerste plaats niet redelijke mogelijkheden of ervaringen rekenen, maar emotionele feiten.

Welke perioden heeft u gehad van bijzondere zwaarmoedigheid? Welke perioden heeft u gehad van buitengewoon slagen, van buitengewoon prettig zijn? Welke perioden heeft u gehad van bestaan zonder enige belangstelling voor de feiten? Welke tijden heeft u gehad dat zelfs het kleinste u interesseerde? Als u dat nu eens nagaat, dan zult u zien dat in uw leven een zeker patroon voorkomt en dat b.v. de wanhoop wordt gevolgd door een langere periode van bijzondere interesse; of omgekeerd bijzondere interesse wordt gevolgd door reden tot wanhoop en verzet, die soms heel lang duurt. Op die manier kunt u iets van uw eigen geaardheid te weten komen; en dat is heel belangrijk.

Ik heb u reeds gezegd; U bent eigenlijk harmonisch met heel veel werelden, omdat u buiten de structuur om er toch deel van bent. Sommige werelden beïnvloeden u kennelijk veel sterker dan andere. Indien u weet, welke invloeden op u het sterkst inwerken, dan kunt dus ook weten voor welke beïnvloedingen u het sterkst vatbaar bent. Want datgene, wat in om leven het meest voorkomt, geeft aan wat voor u de sterkst aansprekende factor vlam het karakter, van het eigen wezen misschien zelfs is t.o.v. kosmische beïnvloedingen en krachten. Heeft u dit geconstateerd, dan kunt u zich gaan afvragen, of er in die situaties positieve mogelijkheden zijn.

Heeft u een positieve mogelijkheid gevonden, probeer haar voor uzelf uit te drukken in een leefregel. Houd het leefregeltje bij de hand, zoals een suikerzieke zijn insuline. Op het ogenblik, dat u voelt: nu begin ik aan die periode van buitengewone opgewektheid of neerslachtigheid, stelt u dat leefregeltje in werking. U begint systematisch te worden. Doordat u systematisch werkt, krijgt u een beheersing, ook over waarden die eigenlijk alleen maar emotioneel zijn en die dus nor malerwijze niet onder de redelijke beheersing vallen.

Wat zo'n leefregel kan zijn, zoudt u natuurlijk willen weten. Om u een voorbeeld te geven:

Iemand ontdekt, dat zijn grootste periode van neerslachtigheid gepaard gaat met het gevoel dat de hele wereld geen waardering voor het "ik" heeft. Dat komt vaak voor. Dan zou de regel moeten luiden; Indien ik nú waardering krijg voor mijn "ik", moet ik trachten deze waardering in feiten om te zetten. Wanneer mijn neerslachtigheid komt, zal ik terugvallen op die feiten en daar mee werken. U zult ontdekken, dat de neerslachtigheid wordt overwonnen.

Omgekeerd kun je dus ook hetzelfde doen en zeggen; Ik ben nu neerslachtig. In die neerslachtigheid zijn bepaalde waarden in mijn denken superieur, ze domineren mi eigenlijk. Bijvoorbeeld; Iedereen heeft nu juist op mij begrepen én ik krijg overal de schuld van. Of: iedereen wil alles door mij laten doen en zelf doen ze niets. Dan zeg je; Wat is de relatie, die ik nl zie. En dan zeg je tegen jezelf: Zo dadelijk krijg ik de kans om dat in orde te maken. Nu vechten heeft geen zin. Maar wat wil ik eigenlijk anders hebben? Want als die golf van energie komt en alles schijnt mee te lopen, kun je verandering tot stand brengen. Het is dus eigenlijk allemaal betrekkelijk eenvoudig, indien je de kern maar te pakken hebt.

Het moeilijke is, dat je nooit algemene regels kunt samenstellen, die voor iedereen opgaan. De door mij gegeven perioden zijn ongeveer juist. Maar u heeft wel begrepen, dat al heb ik een tijd aangehouden voor een bepaalde cyclus van b.v. 90 - 92 dagen, deze - gezien hetgeen ik heb gezegd - kan uitlopen tot het tweevoudige daarvan. Je moet open oog hebben voor de invloed, die regelmatig weerkeert. Iemand, die dat eerst nu wil gaan doen, zal vaak in moeilijkheden komen, omdat hij teveel tijd nodig heeft. Maar iemand, die terugkijkt naar het verleden, kan vaak gemakkelijker een periodiciteit zien. Laat mij proberen een voorbeeld te geven:

Het afgelopen jaar september - oktober was voor u negatief. De periode december- februari (daar bent u nu aan bezig) was meer positief; het gaat nog iets verder. Ga ik nu diezelfde tijd van een paar maanden terug, dan kom ik tot de conclusie: Hé, in april was ik ook negatief of positief. Dat kun je je meestal nog wel herinneren. Schrijf het eens voor jezelf neer en realiseer je, dat je daarmee eigenlijk een schema hebt gekregen van invloeden, (kosmische krachten), die op je hebben ingewerkt. Realiseer u nu, dat bij het voortdurend wisselen van de kosmische structuur de waarde van die invloed voor u wel voortdurend kan veranderen, maar dat over het algemeen de periodiciteit toch nog wel een tijdje verder doorloopt.

Invloeden, die maar drie dagen of een maand duren, omdat de werelden dan weer in een andere verhouding samenkomen, ach, die zeggen weinig. Die hebben te weinig invloed om in uw leven tot uitdrukking te komen. Maar langdurige tendensen lopen vaak tussen de 7 en 8 jaar, als u dus weet; in mijn leven is het afgelopen jaar die verandering opgetreden en dat is met die periodiciteit gebeurd, dan kunt u -aannemen dat dat een paar jaar verdergaat en kunt er dus iets mee doen.

Nu moet ik overstappen naar iets, wat meer theoretisch is en tevens mijn onderwerp voor u moet besluiten. Geest is voor de mens eigenlijk iets onbegrijpelijk. Een geestelijke wereld is ook iets dat hij niet begrijpt, maar dat hij kan vertalen in stoffelijke beelden, die in feite alleen een vergelijking, een soort proberen uit te drukken.

Je behoort als mens tot vele geestelijke werelden. Maar in je denken heb je toch vaak een voorkeur voor een bepaalde wereld of een bepaalde verhouding. Als dat het geval is, zul je ook ontdekken dat er associaties bestaan met je eigen wereld.. Dus het beeld van "wat wil ik", of ;"wat zou ik geestelijk ideaal vinden" gaat gepaard met een voorstelling van je eigen wereld. daar zou ik het zo over willen hebben. Die twee lopen dus a.h.w. parallel.

Als ik nu een beeld heb van b.v. de toestand op aarde die ik wens plus het beeld van hetgeen ik geestelijk wil, dan kan ik daarmee een harmonie met een geestelijke wereld tot stand brengen. Ook met een geestelijke wereld waarmee mijn aarde niet onmiddellijk in beroering is. En als de intensiteit groot genoeg is, dan trek ik die geestelijke wereld a.h.w. dichterbij. Het is een soort magnetisme. Als veel mensen goed denken, dan gebeurt er iets goeds. Als veel mensen kwaad denken, gebeurt er iets kwaads, zonder dat de mensen er iets aan doen. Dat is erg verwonderlijk, indien je je niet realiseert dat in de kosmische structuur alle delen eigenlijk voortdurend los en bewegelijk zijn en dat ze zich verplaatsen volgens een regel van gelijkheid of van aantrekking. Als u denkt aan eer. hogere geestelijke wereld, dan heeft u daarmee niet alleen contact en kunt u daaruit middels allerhande meer stoffelijke beelden of misschien zelfs rituelen voor uzelf voordeel putten, maar u trekt- die wereld ook naar u toe. U maakt dus ook voor anderen meer waar wat u voor uzelf nastreeft. Omdat bij een benadering - zij het zwak - die inductie toch een rol gaat spelen, zullen - alleen al door de wijze waarop u leeft en denkt - de kosmische verhoudingen beïnvloed worden en anderen gaan mee werken aan het tot stand brengen van een juiste harmonie, die weer aantrekkingskracht wordt.

Zo heeft de mens een veel grotere beslissingsmogelijkheid in zijn wereld dan hij pleegt te beseffen, want zij gaat veel verder dan de wereld die, hij zich voorstelt,

De cosmos is qua structuur een aantal in waarde gelijke, maar in energie inhoud verschillende werelden. Elk van die werelden ziet er voor een mens natuurlijk totaal anders uit. Ze heeft een heel andere indeling misschien vanuit een menselijk standpunt, maar er zijn zoveel parallellen dat je toch kunt zeggen; ze zijn onderling vergelijkbaar. En wat blijkt nu. al deze werelden zijn in hun verhoudingen te beïnvloeden door het verschijnsel dat wij harmonie noemen of wat we

gerichtheid zouden kunnen noemen. Het is net of elke wereld of elke cosmos op een gegeven ogenblik als een soort magneet werkt. De noordpool trekt de zuidpool aan. De zuidpool de noordpool. Je veroorzaakt een gerichtheid. Alleen hebben wij niet te maken met een vaststaand magnetisch veld. We hebben te maken met een sfeer, een soort denken dat heel erg variabel is; een gevoelswereld, die naar buiten toe moeilijk omschrijfbaar is misschien, maar die de gehele mensheid in haar greep heeft. Daardoor trekt u dus andere werelden aan en u veroorzaakt de gerichtheid van andere werelden, die met de uwe evenwel in contact zijn. Het is heel belangrijk dit te begrijpen, want de planloosheid die voor de mens ligt in de schijnbare willekeur, waarin wereld na wereld met uw aarde contact krijgt en zich terugtrekt, wordt dan plotseling - en zeer begrijpelijk - een vaste regel, een vaste structuur, waarbij de beweeglijkheid alleen maar uitdrukking geeft aan de vastheid van de structuur. En daarmee komt men ook tot een andere waardering van die krachten en invloeden uit de kosmos. Ze zijn niet willekeurig. Ze zijn een antwoord.

Nu weet ik wel, dat voor het hele Melkwegstelsel b.v. vele varianten van invloeden kunnen optreden. Maar laten we één ding niet vergeten; wat ik zeg, geldt vooral voor uw deel van de wereld. Zeker, er zijn ogenblikken dat uw kosmos (Melkwegstelsel) zich plotseling vlak bij een ander geestelijk Melkwegstelsel bevindt; en dat de beïnvloeding dus totaal is. Maar heel vaak zijn die beïnvloedingen op een bepaald punt het sterkst. En aangezien u aan de buitenkant ligt en daardoor uw eigen invloed niet zo snel door andere wordt opgeheven, is de kans zeer groot dat u inderdaad door gericht denken heel veel invloed tot stand brengt. Dit houdt in, dat niet alleen uw geestelijke mogelijkheden, maar ook uw geestelijke verantwoordelijkheid groter zal zijn dan men zich pleegt voor te stellen.

Werelden, die aan de uwe grenzen en die u naar u toe hebt getrokken, worden door u geestelijk betreden. Wat u daaruit terugbrengt, drukt u uit in menselijke analogieën. U drukt het uit in daden, die in beginsel harmonisch zijn met hetgeen u in de andere wereld heeft gevonden. Een dergelijke harmonie tot stand brengen en bevorderen betekent voor de totaliteit van het ego, dat een deel van dit gehele "ik" bijzonder sterk wordt beïnvloed, zeer grote kracht verwerft en daarmee zelfs tijdelijk het totale ego kan domineren tot het lichaam toe. De bronnen van kracht, die daarin gelegen zijn zowel als de mogelijkheid tot begrip en bereiking die daarin verborgen zijn, zijn haast onvoorstelbaar.

GEBRUIK VAN VOORSTELLINGSVERMOGEN.

om contact te krijgen met een mens, met een geest, langs niet- stoffelijke weg is een voorstelling noodzakelijk. Als u met een mens over grote afstand contact wilt opnemen, dan is het voor u belangrijk dat u een voorstelling hebt van hoe die mens eruit ziet of desnoods hoe zijn omgeving eruit ziet. Hierdoor kunt u zich gemakkelijker instellen en krijgt u gemakkelijker contact.

Dit is overigens een feit, dat in de telepathie bij proefnemingen is bewezen. Maar als dit nu t.a.v. een geest is, blijft de mens op precies gelijke wijze reageren. Toch heb je van een geest vaak geen concrete voorstelling. En de grote moeilijkheid voor de mens is dan ook om die geest zo te benaderen, dat hij zonder dat die geest nu direct bezig is om contact op te nemen toch die entiteit kan bereiken.

De vraag hoe dit het best kan geschieden, wordt ten dele door het eerste beeld dat ik u gaf al beantwoord. Ik moet iets weten of denken dat ik iets weet over de omgeving of over de persoon. Daar een geest voor een mens wat minder grijpbaar is dan een stoffelijk milieu of een stoffelijke figuur, zal men over het algemeen beginnen met een naam. Of een geest een naam heeft, die gelijk staat met wat u zich met die naam voorstelt, is niet eens zo erg belangrijk, zodra er maar tussen de naam en de figuur (de entiteit) voor u een voldoende associatie is ontstaan.

Maar een naam is nog te algemeen. Wij moeten dus andere eigenschappen van die entiteit vinden, waardoor wij gemakkelijker contact krijgen. Ik weet b.v. dat onze vriend Henri heel wat meer wordt lastig gevallen dan b.v. ondergetekende. En dat is zeker mede te danken aan het feit, dat men zich op hem gemakkelijker kan instellen. Men heeft een naam (al is het niet zijn werkelijke naam, men heeft een voorstelling van hem, kortom, hij heeft een aantal

specifieke eigenschappen in uw denken, waardoor u zich gemakkelijker de persoonlijkheid voorstelt en daarmee u ook beter richt op die persoonlijkheid. Het voorstellingsvermogen speelt dan ook in het contact, dat je met de geest kunt krijgen, vaak een heel grote rol.

Absolute neutraliteit is een middel, zodra de geest door u wil werken. Maar als die geest geen bijzondere voorkeur heeft om zich met u in verbinding te stellen, dan zal het van u moeten uitgaan.

Er bestaan verschillende methoden, die alle toch wel een zekere fantasie, een uit het denken opgebouwd beeld met zich brengen. Ik zal u een paar voorbeelden geven in de hoop, dat dat de zaak verduidelijkt.

Een medium stelt zich in op een bepaald niveau, dat meestal wordt geassocieerd niet een kleur. In 9 van de 10 gevallen zal zo iemand bewust of onbewust een associatie krijgen met iets, waarop anderen zich richten. Dat kan voor iemand in het binnenland zijn: een hoge boom in een vlakte; voor iemand aan zee zal dat vaak een vuurtoren zijn; misschien is dat voor iemand in de stad een hooggelegen lichtreclame. Die beelden heeft men misschien niet helemaal bewust,

Men stelt zich daar toch wel op in. Men associeert dus een bepaalde sfeer vaak ook, met een bepaalde kleur. Als ik dus een straal blauw uit mijn vuurtoren uitzend, dan zullen allen, die tot een sfeer behoren, waarin die kleur belangrijk is, daarop kunnen reageren. Anderen zullen dat niet doen. Op deze wijze, kan een medium dus een selectieproces tot stand brengen.

Als nu een bepaalde persoon uit een bepaalde sfeer wordt gezocht, dan wordt het iets moeilijker. Wil men alleen de persoon hebben, dan zal men ook een voorstelling van die persoon moeten hebben. Wil men echter uit een groep personen iemand bereiken, dan hebben die personen vaak een gemeenschappelijk kenmerk. Denkt u aan een fanfare-orkost, die geuniformeerd is. Aan het uniform kun je de leden van het orkest herkennen. Zo hebben velen dus een eigen kenmerk of een eigen symbool. De Orde heeft daarvoor een ster gekozen en gebruikt dit symbool voor de aarde nog steeds, ofschoon het in de sferen allang is veranderd.

Als men nu aan een dergelijk symbool denkt en dat nog in een bepaalde kleur, dan heeft men zich dus gericht tot allen, die deel hebben aan een bepaalde denkwijze of aan een bepaalde groep. Op die manier is het contact weer vereenvoudigd.

Gaat men naar hoge meesters toe, dan zien wij bij de mens heel veel moeilijkheden optreden. Wanneer een mens nl. een hoge meester zoekt, dan is hij vaak geneigd om, niet uit te gaan van een gestalte of een gesteldheid, maar hij gaat uit van een theorie. Indien men contact wil hebben met b.v. Jezus, dan neemt men de Bergrede om zich op te concentreren. Maar de Bergrede omvat waarheden, die op andere wijze door zovelen zijn geformuleerd op aarde. Het resultaat is dus, dat men geen selectie krijgt voor Jezus, maar wel voor een bepaalde sfeer van entiteiten. Heeft men nu meesters, die een minder algemeen systeem verkondigen, dan krijgen wij heel vaak de kans, dat wij niet meer de entiteit aantrekken, die wij zoeken (de meester), maar dat wij degenen aantrekken, die zich het meest gebonden acht aan de stelling waar wij denken. Daarom is het zeer belangrijk, dat men in zijn voorstellingsvermogen nooit bepaalde formules of stellingen laat prevaleren, indien men een geest zoekt.

Probeer eerder die geest te zien in een verhouding tot uzelf; want die verhouding komt niet zo vaak voor. Probeer daarnaast de kentekenen of schappen van een dergelijke hoge geest zo goed mogelijk voor uzelf te definiëren, zodat u een denkbeeld krijgt. En dan is het helemaal niet zo belangrijk, of u denkt aan een lange mijnheer in een witte soepjurk met allerhande magische details en desnoods ook nog een punthoed en een baard (een soort vergeestelijkte Merlijn) of dat u denkt aan een engel met vleugeltjes, harp en stralenkrans. Dat vormverschil speelt nl. in de sfeer geen rol; maar wel wat er door wordt uitgedrukt.

In het eerste beeld heb ik eigenlijk voor mijzelf de idee van magie, van tovenarij, van occulte kennis vastgelegd. Ik zal dus nooit een entiteit daar mee kunnen bereiken, die zich b.v. alleen bezig heeft gehouden met naastenliefde. Omgekeerd zal ik met de voorstelling van een engel nooit contact kunnen krijgen met een meester, die een meer concrete instructie geeft, t.a.v.

aardse aangelegenheden. Dat zit er niet in. En daarom zijn er algemene regels, die u die u kunt gebruiken, indien u uw voorstellingsvermogen op paalde entiteiten richt.

1. Indien u geen voorstelling heeft van een entiteit, dan zal het u zeer moeilijk vallen om deze werkelijk aan te trekken, ook als u bepaalde namen kent. Maar kunt u een symbool, hoe eenvoudig ook, gebruiken steeds voor dezelfde entiteit, dan zal - nadat het contact eenmaal is gelegd - van het symbool het contact altijd weer opnieuw kunnen worden gevonden.
2. Een sfeer is in haar kwaliteiten voor u als mens moeilijk te bepalen. Wanneer u zich tot een sfeer wendt, moet u niet trachten deze te omschrijven, maar wel haar uit te drukken in een emotie, een gevoel. Als u de stilte van een kerk voelt, de nabijheid van God, dan heeft u daarmee ongetwijfeld een hogere sfeer aangegeven. Als u dan in die sfeer een bepaalde entiteit zoekt aan de hand van een symbool, dan heeft u een contact. Dit contact betekent niet, dat de entiteit aan de voorstelling beantwoordt, maar wel, dat zij zal behoren tot de sfeer, die u zoekt en dat - zo het niet de persoon is die u eigenlijk zoekt te bereiken - degen, die tot u komt en waarmee u verbinding krijgt, bereid of in staat zal zijn om u bij het tot standbrengen van een juister contact te helpen.
3. Veel mensen stellen zich geesten en entiteiten voor als wezen, die op aarde alles weten, die alles beter weten en die dus klakkeloos moeten worden gediend en gevolgd. Hierdoor stelt men zich in op die entiteiten, die behoefte hebben aan het uitoefenen van macht, van heerschappij. Dezen zijn nooit hoge entiteiten. Tracht daarom nooit u een geest voor te stellen als iemand, die zonder enig voorbehoud gehoorzaam moet worden, maar eerder als een gezelschap of mentor, die bereid is u raad te geven, terwijl u uw eigen beslissingen neemt. Op deze wijze kunnen contacten met hogere geesten wel worden verkregen; echter nooit door het stellen van een machtsverhouding. Deze betreft altijd lagere sferen.

Soms wil men in contact komen met overgegangene familieleden e.d. Nu is dit niet aan te raden, omdat hierdoor de eigen geestelijke ontwikkeling van dergelijke personen geremd zou kunnen worden. Vergelijk. U bent ingespannen aan het werk en iemand haalt u uit de concentratie. Het kost u vaak erg veel tijd; en als men dit doet voor onbelangrijke zaken, dan zult u bovendien nog een zekere ergernis ervaren. Daarom is het verstandig om zo weinig mogelijk vanuit zichzelf een contact te zoeken met overgegangenen, die nog niet zolang de wereld hebben verlaten. Doet men dit toch, dan is het verstandig de aardse voorstelling (dus de aardse figuur) als, concentratie te nemen, al dan niet vergezeld gaand met de naam, zo mogelijk een persoonlijke naam. Doet men dit, dan zal hierdoor de gerichtheid op de persoon gemakkelijk worden verkregen en kunnen contacten worden bereikt.

Wilt u dit contact met alle geweld afdwingen, dan zult u daarbij moeten uitgaan van hetgeen die ander heeft gedacht, geloofd, geleefd en dan iets uitzoeken als dwingende factor om de ander tot u te brengen. Bijvoorbeeld: U heeft een echtgenoot gehad, die erg bang was voor de directeur. Dan kunt u het beeld van de directeur gebruiken als symbool voor de macht, waarmee u uw echtgenoot tot u dwingt. Overigens raad ik u niet dit te doen, want dat kan in vele gevallen tot ellendige misvattingen voeren.

Met deze regels heb ik getracht u duidelijk te maken, dat het voorstellingsvermogen in het contact met geestelijke werelden een van beslissende, rol speelt. Het lijkt misschien wat vreemd, als je een mens zegt, dat je geesten het gemakkelijkst bereikt, als je fantasie hebt. Maar het zal u duidelijk zijn, dat je alleen kunt spreken met iemand wiens taal je kent of tenminste kunt aanvoelen.

De taal van de geest is die van de gedachte. De wereld van de geest is die van de voorstelling, die vanuit het "ik" wordt gecreëerd. Het zal u duidelijk zijn, dat een oproep naar een andere wereld, uitgedrukt in koele menselijke formules, geen antwoord zal kunnen uitlokken. Slechts datgene, wat voldoende gelijk is om de eigen wereld, kan invloed hebben.

Nu zult u hierdoor misschien denken, dat alle contact met de geest en met de sferen toch wel een beetje fantasterij is. Het voorstellingsvermogen kan u hier inderdaad parten spelen. U

kunt uzelf suggereren dat er dingen zijn, die er niet zijn. U kunt uzelf suggereren, dat hetgeen u wenst, wordt bevestigd. Maar dat gebeurt alleen, indien u dat heel intens doet.

Als een mens fantaseert en zich zo een voorstelling bouwt van een entiteit. dan zal die geest een eigen leven kunnen gaan voeren. En indien u dan niet probeert daarop invloed uit te oefenen, zal uw fantasie wijzigingen ondergaan, die een werkelijk ingrijpen betekenen. Dat ingrijpen kunt u dan weer in uw eigen wereld gebruiken en interpreteren.

Misschien vinden heel veel mensen, dat je daar je handen maar van af moet houden. Nu heb ik slechts één argument. Hoeveel mensen op aarde vinden het niet noodzakelijk om regelmatig, tot God te bidden? En hoe kun je tot God bidden, als je geen voorstelling hebt (die in je eigen wereld niet reëel en bewijsbaar is) van een almachtig, algoed Wezen, dat invloed op je hoeft, dat iets voor je kan doen? Zo is het voorstellingsvermogen eigenlijk ook in het menselijk geloof, in de filosofie, ja, in grote delen van de wetenschap de werkelijk beslissende factor.

Als je met abstracte formules werkt, dan moet je er iets aan verbinden. Je moet een voorstelling hebben, anders blijven de formules ledig en kun je er niet mee werken. Zeker niet, indien je de formules verder ontwikkelt. Zo is het voorstellingsvermogen een dragende factor geworden. Een dragende factor ook voor vele minder te vatten waarden van het menselijk leven.

De communicatie, de economie, de politiek bestaan voor een groot gedeelte uit voorstellingen, die niet reëel zijn. Dit accepteert men. Waarom zou men dan niet aanvaarden, dat het voorstellingsvermogen ook andere, binnen het "ik" soms veel belangrijkere, factoren kan stimuleren? Waarom zou men aannemen, dat het geen kwaad kan om een fantastisch beeld van morgen te ontwikkelen in de een of andere lezing over futurologie, terwijl het verkeerd is om een beeld te maken van een geest, die contact net je kan krijgen? De futuroloog krijgt door zijn beelden misschien een visie op de ontwikkelingen van vandaag. De mens, die zich een voorstelling maakt van een geest, krijgt misschien daardoor een gevoel voor het werkelijke contact met die entiteit.

De scheiding, die tussen een geestelijke en een menselijke wereld ligt, is eigenlijk zo groot en zo klein tegelijkertijd. Groot, indien wij gaan rekenen met afstanden en waarden; klein, indien wij beseffen, dat harmonie - geestelijk gezien - praktisch eenheid betekent.

Eenheid met de geest van alle sferen is voor u voortdurend mogelijk, indien u zich eerst kunt instellen op een zodanige wijze, dat die harmonie bereikbaar is. Daarvoor heeft men voorstellingsvermogen nodig.

Zegt u nu niet: Laat die geesten mij nu maar liever van het lijf blijven, want ik vind het maar griezelig. Zeker, geesten kunnen griezelig zijn, dat weet ik net zo goed als u. Voor u omdat u niet weet wat het is. Maar er zijn zoveel dingen in uw leven, waarmee u geen raad weet. Er zijn dingen, die voor u met hetzelfde gebrek aan redelijke grondslag misschien griezelig zijn. Als u de geest in uw voorstellingsvermogen een beetje kunt ontdoen van dat gevoel van "anders" en "gevaarlijk", dan is die griezeligheid al verdwenen. Je kunt een slang tot huisdier raken, indien je eerst je eigenaardige gevoelens tegenover een reptiel kunt bedwingen; en dan leer je dat het anders is.

Met je voorstellingsvermogen kun je de verbindingen tussen mens en geest niet alleen harmonisch tot stand brengen, maar je kunt ze ook ontdoen van de vele bijkomstigheden, de onjuiste of aangeleerde emoties, die juist op dit gebied enorme hinderpalen vormen.

Ik eindig dit betoog met nog een paar eenvoudige richtlijnen;

1. Wanneer je iets oproept, waarvoor je bang bent, dan zul je die angst overwinnen, voordat van een redelijk contact sprake is. Je weet zelden, of je daartoe in staat bent. In geval van twijfel onthoudt u ervan.
2. Contact met de geest is voor u een onstoffelijke waarde, die zich voor een groot gedeelte in uzelf afspeelt. Bedenk echter, dat de uitdrukking van dit contact voor u in uw eigen wereld noodzakelijk is. Je kunt niet alleen in jezelf leven als mens. Zo kun je

ook geestelijke waarden niet slechts in jezelf beseffen, zonder ze te uiten. Stel daarom voortdurend: nl hetgeen ik aan contact met de geest, geestelijke waarden of erkenning in mijzelf vind, zal ik uitdrukken, opdat het voor mij een hanteerbare werkelijkheid worde.

3. Wees niet bang om te fantaseren, zolang u maar niet bang wordt voor uw eigen fantasie. Bouw voorstellingen op zoveel u wilt, maar wees bereid om die voorstellingen, dan ook een ogenblik alleen te laten. Laat ze staan, alsof het standbeelden zijn, die u in uzelf heeft gemaakt. Wanneer ze dan bewegen, weet u dat ze niet bewegen op grond van uw gedachten en de door u gestelde wetten, maar omdat een andere waarde zich daarin openbaart. Richt u dan op de waarde van b.v. de beweging of van het woord, niet meer op de gestalte. De waarheid van degeen, die zich aan u wil manifesteren, zal voor u duidelijk kenbaar zijn.

Het erkennen van de geest en de geestelijke waarden is in de bewustwordingsgang van de mens een noodzakelijke en belangrijke stap voorwaarts op het pad naar algemene verlichting en begrip.

Wanneer de kleuren veranderen
in de kaleidoscoop van zon en regen,
beseft de mens de nattigheid en niet de zegen,
die uit de regen en het licht
hem steeds het leven weer hergeeft.
Maar wie in vreugde al beseft,
daardoor intens en werkelijk leeft,
is wel degeen, die tot de hoogste kracht
zijn diepste zijn verheft.

Wie in de kilte reeds de warmte speurt
en in het duister reeds het licht ontwaart,
heeft de aard van het zijn erkend;
waar tegendelen samenspelen
en het geheel zich als een wezen
tot de ene bron steeds wendt.

ZESDE LES - BINNEN EN BUITEN.

De mens is een complex samenspel van cellen, verschillende vochten en afscheidingen, elektrische prikkels, uitstralingen of velden; kortom, de mens is een kosmos in zichzelf. In deze kosmos zetelt een bewustzijn, dat zich per cel of per groep cellen kan uitdrukken, maar dat zichzelf alleen beseft als geheel.

Buiten de mens bestaat een kosmos. Deze kosmos is opgebouwd uit groot aantal delen, in groepen samenkomend, die wederom door onderliggende stromen van kleinste delen verbonden of gescheiden worden, waarin grote stralingen voorkomen en magnetische stormen en velden een grote rol spelen. Elk deel van die kosmos heeft een zeker bewustzijn vanaf de mens via de planeten en de sterren tot de grote magnetische krachten en velden toe, ja, zelfs de stofwolken, die in de ruimte rondrijven. Ook zij hebben een besef; maar dit besef wordt pas tot een werkelijk "ik"-besef, indien het de totaliteit betreft;

Ik weet dat dit stellingen zijn, die niet iedereen zonder meer zal willen aanvaarden. Maar ik geloof niet, dat dat veel ter zake doet, daar het mijn bedoeling is u duidelijk te maken, hoe er een relatie kan bestaan tussen de innerlijke mens en de wereld buiten de mens, en daarnaast aan te tonen, voor zover mij dit mogelijk is, dat de wisselwerking, die tussen mens en kosmos bestaat, gebaseerd is op het deel-zijn van de mens van die totale kosmos.

In elk mens kennen wij bepaalde fluctuaties. De meest eenvoudige is de ademhaling en de polsslag. Daarnaast kennen wij energie-ritmen. Wij kennen weekritmen, 10-daagse, 28-daagse en jaar-ritmen. Datzelfde kennen wij in de kosmos.

Wanneer een mens innerlijk een bepaalde gesteldheid bereikt en er in die mens een bepaald evenwicht ontstaat, dan kan hij tijdelijk a.h.w. parallel lopen aan datgeen wat er in de kosmos gebeurt. Is dat het geval, dan moeten wij ook aannemen dat de bestaande gelijkheid van waarden in die mens veel sterker wordt uitgedrukt dan in alle andere mensen. En hierdoor zouden verschijnselen die kosmisch optreden (of dit nu een kwestie van denken is, van invloeden, stralingen, velden of wat anders) mede in de mens tot uiting moeten komen.

Maar het omgekeerde zal eveneens kunnen plaatsvinden: De mens ontwikkelt innerlijk voor het totaal van zijn persoonlijkheid een bepaalde toestand. die door het "ik"-besef in zijn hoogste waarde (het innerlijk ik) wordt bevestigd en beïnvloedt daardoor de kosmos rond hem.

Nu is de kosmos veel groter dan de mens. De invloed, die de kosmos op de mens zal hebben, zal dus totaler zijn dan de invloed, die de mens ooit op de kosmos heeft. Maar wij moeten toch een zekere gelijkheid gelijk-waardigheid blijven accepteren. Per slot van rekening, omvang maakt misschien verschil in vermogen, indien wij zuiver technisch rekenen, maar gelijkwaardigheid scheidt toch, indien wij de omvang buiten beschouwing laten, een veel grotere, relatie dan ooit in omvang kan worden uitgedrukt. Of om het anders te zeggen: Kwantitatieve verschillen kunnen naar buiten toe enorm belangrijk de kwalitatieve verschillen zijn in feite de meest bepalende.

Nu is de mens geneigd om zich wat anders te bekijken dan als een eenheid van vele cellen met daarin een centraal bewustzijn, dat niet geheel stoffelijk kan worden bepaald. Hij spreekt over zijn ego en is zich niet helemaal bewust van alles wat er in dat ego gebeurt. Alleen die delen, die door zijn wil bewust worden gebruikt of die bewust worden ondergaan, omdat ze een grote verandering voor hem betekenen die constateerbaar is, zal hij registreren. En deze zal hij altijd zien als een gebeuren, dat buiten hem Ik heb nog nooit een mens horen zeggen, dat wat er met hem gebeurt alleen zijn eigen schuld is, Er is altijd wel iets anders. Zelfs als hij zich stoot aan een stoel, dan is het niet alleen zijn schuld, maar ook van de stoel, die juist daar stond waar hij zich eraan kon stoten. Indien wij dat van een mens aannemen, moeten wij dat ook van de kosmos aannemen. Wij kunnen die kosmos natuurlijk wel God noemen of het totaal

bewustzijn ervan. Maar dit totaal bewustzijn zal zich t.a.v. de interne processen zich net zo min bewust zijn als de mens zich bewust is van de interne processen in zijn wezen. De onverschilligheid voorveel van hetgeen er in het "ik" gebeurt bij de mens, zal bij God ongetwijfeld worden weerkaatst. En dat betekent voor ons dus eigenlijk, dat het standpunt van de materiele bevoertuiging (ik maak hier een beperking) God moet worden beschouwd uit menselijk standpunt als een soort parallel met het menselijke; en dat geeft ons een goede mogelijkheid om God te benaderen. Wanneer je in jezelf God probeert te benaderen, dan ga je altijd uit .niet alleen van de menselijke Godheid en vaak van jezelf, maar daarnaast ga je uit van iets wat qua eigenschappen beantwoordt aan mogelijkheden, die voor jezelf niet te realiseren zijn. Ik geloof, dat je daar een fout maakt. God is ergens kwalitatief onze gelijke, ook als hij kwantitatief onmetelijk ver onze meerdere is. En als wij hiervan gebruik maken, dan komen wij vanzelf aan die punten van geestelijke wetenschappen, waarin de onbegrepen waarden van het "ik" ervan de kosmos een grote rol spelen.

Indien ik stel, dat sterren invloed hebben op mensen, dan is dat dwaas zolang, ik aanneem dat hier sprake is van een regelrechte en gewilde beïnvloeding. Maar ga ik uit van het standpunt, dat een verandering van verhoudingen in de kosmos een zekere inductieve waarde heeft en dus in de mens mede tot uiting komt, dan zal, elke verandering van de materie, vooral: in de omgeving van de mens, van groot belang zijn en zal de massa die die verandering ondergaat, voor een deel bepalen in hoeverre de kwalitatieve werkingen op grotere afstand voor de mens nog realiseerbaar zijn.

Dan wordt astrologie dus eigenlijk een soort vergelijkingskunde en is zij niet meer een strikt mathematisch stelsel, gebaseerd op de astronomische waar nemingen. Hiermee komt men dus vanzelf dichterbij de gedachte, dat in de hemelen te lezen staat wat er op aarde gebeurt. Indien er een harmonie, ontstaat.tussen een mens en bepaalde kosmische toestand, zal de ontwikkeling van die mens beantwoorden aan de in de kosmische toestand optredende en waarneembare variaties. Dat klinkt allemaal erg ingewikkeld en moeilijk, toch is het heel eenvoudig.

Een maanfase verandert, Dat is vlakbij en eigenlijk is het alleen maar een verschil van straling, Toch kunnen wij nagaan dat de menig mens t.a.v. één van de maanfasen een grotere gevoeligheid heeft dan voor andere. Er zijn mensen, die meer succes hebben bij afnemende maan en anderen, die meer succes hebben bij wassende maan. Er zijn mensen, die in een volle maan periode ontzettend scherp denken, maar er zijn er ook die dat juist hebben bij nieuwe maan. U kunt dat voor uzelf nagaan er- u zult dan wel moeten constateren, dat er ergens een verbondenheid is. Doch die verbondenheid is dan alleen gebaseerd op een verschil in fase. Gaan wij nu verder dan blijkt dat degeen, die bij nieuwe maan scherp denkt, over het algemeen op dat moment juist technisch logisch denkt Degeen, die scherp denkt bij volle maan daarentegen, denkt gewoonlijk meer ideëel en abstract.

Waarom? Dat weten wij eigenlijk niet. Maar dat het zo voorkomt, is wel zeker. Iemand, die bij wassende maan de beste successen heeft, zal zelf kunnen constateren dat deze successen vaak liggen in handel, in invloeden die hij zelf enigszins beheerst. De mens, die de meeste meevallers heeft, die het best reageert als de maan afneemt, die zal moeten constateren dat hierin de toevalsfactor en het ingrijpen van anderen eigenlijk altijd weer de overheersende rol spelen. Daarmee kan men dan al zeggen: Ten aanzien van de sterren is ongetwijfeld een beïnvloeding aan de gang en deze kan, mits eenmaal beseft, worden gebruikt. Maar neem ik een beïnvloeding aan t.a.v. de maan, dan zal ik ook affiniteiten moeten erkennen met betrekking tot andere planeten, sterren of sterrenbeelden. Erken ik die, dan zal ook weer de gelijkheid van waarde t.a.v. een sterrenbeeld b.v. betekenis moeten hebben.

Als je in een levensjaar bent, waarin de geboorte-constellatie zich zo'n beetje herhaalt (dus de zon in hetzelfde teken staat), dan zul je ontdekken, dat je zeven jaren gaat aftellen. Dat is heel eigenaardig. In die zeven jaren begin je met eigen daadkracht; daarna met eigen denken; dan met wat invloeden uit de nabije omgeving en zo ga je verder. En dan op een gegeven ogenblik (dat is voor de mens meestal na zeven jaar) herhaalt zich de beslissingsmogelijkheid weer, maar nu in een versneld tempo. Het is dan alsof het sterrenbeeld weer dichterbij de geboortezon komt.

Wat er gebeurt, weten wij eigenlijk niet, maar wij kunnen constateren, dat het voor 99 van de 100 mensen wel klopt. Ze krijgen wederom een jaar, waar- in ze zelf veel meer kunnen beslissen dan anders. En het jaar daarop blijken ze plotseling gebonden te zijn aan enorme drukte, die hen van alle kanten aanpakt. En vreemd genoeg, overigens in strijd met vele kabbalistische beweringen, blijkt dan dat als het 12e jaar is bereikt (dus na 11 jaar) we dan weer de oude cyclus herhaald zien. Doch nu is de eigen cyclus van de mens verschoven.

Hier is dus een zekere analogie tussen het gebeuren buiten de mens en het gebeuren in de mens. Want niemand van u zal toch willen geloven, dat alleen de plaatsverandering van een paar sterren aan de hemel bepalend zal zijn voor uw mogelijkheden. Die mogelijkheden komen van binnenuit. Maar u reageert op de omstandigheden, die er buiten u bestaan; en naarmate die omstandigheden meer harmonisch zijn, brengt u bepaalde facetten van uw wezen scherper naar voren.

Hier hebben wij nog altijd te maken met dingen, die betrekkelijk stoffelijk zijn. Maar de omgeving van de mens is niet alleen maar uit te drukken in materie. Er zijn rond u stralingen, lucht-electrische potentialen, magnetische velden, storingen, emissies van het een of ander kleinste deeltje met grote snelheid door een ster of iets anders. En al die dingen hebben ook invloed, zoals in u uw zenuwstelsel invloed heeft. Nu is het vreemde, dat deze halfstoffelijke (we zeggen ook vaak astrale) beïnvloedingen weer een heel andere cyclus volgen. Zij werken nl. in veelvoud van 3. Wij hebben dan de volgende fasen:

- a. ik ben rustig;
- b. ik ben gespannen;
- c. ik ben chaotisch.

Uit die chaos kom ik tot rust, en dan ga ik zo verder.

Maar er zit een aardigheidje bij. De eerste 3 jaren staan onder rust. De tweede 3 jaren staan onder gespannenheid. De volgende 3 jaren staan onder chaos. Dan kunnen wij zeggen, dat drie van deze cycli of totaal 27 jaren in een leven voor de geestesgesteldheid een bepaalde cyclus uitmaken. Gaan wij na waarmee dat allemaal samenhangt, dan blijkt dat o.m. samen te hangen met emissies van de zon, maar vooral ook met de veldverhoudingen, die door baan verschuivingen van de planeten t.o.v. het rechte vlak in het zonnestelsel ontstaan.

Een cyclus, die buiten mij bestaat, bestaat dus ook in u. Maar een cyclus, die in mij ontstaat, moet ook buiten mij kunnen ontstaan. Op het ogenblik, dat ik rust weet te vinden in een periode van onrust, kan ik die onrust-fase, voor zover het iets of iemand betreft die met mij harmonisch is of kan zijn, beperken.

Ik kan mijn eigen rust in vele gevallen in de plaats stellen van de gespannenheid of de onrust van anderen.

Natuurlijk is het t.a.v. elke andere factor precies hetzelfde. Hierdoor is het mij dus mogelijk om in mij een toestand op te bouwen, die ik niet alleen naar buiten toe projecteer, naar die door alles, wat met mij harmonisch is, a.h.w. automatisch wordt opgenomen. Als ego (mens) ben ik in feite te vergelijken met een ster, naar daarnaast - en dat is veel belangrijker - met een kracht. Rond mij zal de wereld reageren op datgene, wat ik ben als ster én op wat ik ben als kracht. Als ster is de reactie zuiver materieel; als kracht is zij hoofdzakelijk geestelijk of zo mogelijk gericht. Daar achter schuilt dan weer de geestelijke wereld.

De geestelijke wereld is voor de doorsnee-mens een abstractie. Misschien zouden wij het zo kunnen zeggen:

Er zijn zeer vele werelden, elk ietwat anders geschapen, die dezelfde plaats in de ruimte innemen, die t.a.v. elkaar grote verschillen kunnen vertonen wat betreft de ontwikkeling van de individuen enz., maar die toch wel een eigen uitstraling hebben. Een dergelijke geestelijke wereld kan dan ook als een eenheid, een soort entiteit, worden beschouwd. Die eenheden wisselen hun contact met uw wereld; zij veranderen dus ten opzichte daarvan a.h.w. van plaats. Bij die verandering van plaats ontstaat er dus een wijziging van beïnvloeding.

Geestelijke werelden zullen de mensheid beïnvloeden naar gelang de nabijheid. (in feite de gelijkheid van bepaalde waarden) van stoffelijk menselijke wereld en geestelijke sfeer of wereld. Dat houdt dus in, dat niet altijd de gelijke geestelijke waarden en invloeden op de mens inwerken. Het houdt verder in, dat een mens, die op een bepaalde sfeer is afgestemd in een periode dat die sfeer zijn wereld benadert (daarmede het meest harmonisch is, dus de grootste gelijkheid van waarden vindt), daaruit veel meer krachten en mogelijkheden zal kunnen putten dan ieder ander. Maar het betekent ook, dat hij die krachten en mogelijkheden nimmer als geheel behorend tot zijn "ik" kan beschouwen. Want op het ogenblik, dat die sfeer of wereld wegvalt, vallen die mogelijkheden ook weg, tenzij de mens in staat is zijn innerlijke harmonie t.a.v. de omgeving zozeer te wijzigen, dat hij een zo groot mogelijke gelijkheid van waarden net een sfeer behoudt. En daarmee zijn wij alweer gekomen bij een ander punt:

Bij geestelijke werelden is het dus kennelijk niet alleen belangrijk welke sfeer op dat ogenblik die wereld het dichtst heeft benaderd, maar het is ook wel heel belangrijk hoe ik mij innerlijk verander. Voor de innerlijke weg betekent dit eigenlijk: Ik kan dus niet volstaan met één weg, één mentaliteit, één vorm van harmonie. Ik moet mijzelf innerlijk steeds veranderen, ik moet mij steeds aanpassen, anders zal ik hetgeen mij eens voordeel, grote krachten, grote mogelijkheden opleverde mij morgen misschien in een directe controversie brengen met de dan nabij zijnde geestelijke sfeer. Ik zal dan niet meer in staat zijn om daarmee contact te krijgen. Integendeel, ik zal er nadelen van ondervinden. Wat mij eens blij maakte, maakt mij nu mistronstig. Waar ik eens krachten uit putte, laat mij nu allerlei teleurstellingen beleven. Dat is een heel natuurlijke toestand.

Voor het innerlijk leven zou je daar dus een paar regels uit kunnen halen vooral voor diegenen, die meer esoterisch zijn ingesteld.

1. Ben ik op dit ogenblik in staat om krachten te putten, zonder dat ik daarbij een methode van concentratie of instelling gebruik (magnetiseren, maar ook een gevoel van vrede vinden), zo ja, dan moet ik uitgaan van hetgeen ik nú ben. Indien ik hetgeen ik nu ben beschouw als direct overgaande in de werkelijkheid (ook de uiterlijke wereld), dan zal ik die innerlijke toestand moeten veranderen t.a.v. de buiten mij gaande wereld op het ogenblik, dat de door mij als normaal ervaren mogelijkheid om krachten te putten e.d. zich wijzigt. Die aanpassing, dient dan als volgt te geschieden:
  - a. Ik ga na wat de disharmonie, de verstoordheid, de onlust is, die mij op het ogenblik niet alleen uiterlijk, maar zeker ook innerlijk bedreigt.
  - b. Ik ga na, hoe ik in het verleden die harmonie heb beleefd (ik zoek dus een herinneringsbeeld) en tracht nu mijn verhouding tot de wereld buiten mij zodanig te wijzigen, dat de gevoelswaarde van het herinneringsbeeld in mij een rol speelt.

In feite verander ik dan mijn "ik"-voorstelling. Daardoor ben ik in harmonie met die wereld of sfeer, die eens vlak bij mijn eigen wereld was en zal daaruit verdere krachten kunnen putten, maar alleen ten koste van een grote concentratie waardoor ik de normale buiten wereld a.h.w. van mijn wezen afsluit.

2. Alles gehoorzaamt aan vaste regels voor degenen, die zich gebonden achten aan tijd. Dat wil zeggen, dat op grond van elke willekeurig aanvaarde reeks tijdseenheden, mits gelijkblijvend, een aantal harmonieën en disharmonieën constateerbaar is en dat op grond daarvan een gevoel kan worden verkregen (het is geen zeker weten, het is een gevoel) voor een gelijkheid van fasen met geestelijke krachten en geestelijke werelden. Daarnaast zal een besef ontstaan voor de periodiciteiten, die stoffelijk als invloed optreden. Het besef daarvan maakt een aanpassing mogelijk. Daar, waar de aanpassing niet mogelijk blijkt of moeilijk wordt, kan men uit eigen actie en wil die elementen elimineren, die op dit moment als disharmonisch worden beschouwd. Hierdoor zal het mogelijk zijn innerlijk een zekere harmonie te behouden, die een innerlijke groei mogelijk maakt. Gelijktijdig zal door het elimineren van de contrastwaarden met de buitenwereld, die voor mij disharmonisch zijn, de mogelijkheid ontstaan in het overige harmonisch t.a.v. de wereld te reageren en zo te komen tot 'n ontvangen en overdragen van krachten uit en naar die wereld.

3. Daar voortdurende verschuiving van waarden t.o.v. elkaar het gehele heelal (de kosmos) beheerst, maar eveneens in het menselijk lichaam en het menselijk leven de voortdurende wijziging van verhoudingen een grote rol spelen, moeten wij uitgaan van het feit, dat de verschuiving van waarden normaal is. Elke poging om een enkele waarde constant te beleven en te hanteren moet voeren tot een grotere disharmonie, een grotere innerlijke onrust en misschien zelfs gevoelens van innerlijk onvermogen, terwijl daarnaast in de buitenwereld gevoelens van ergernis, lusteloosheid, kortom, allerhande vormen van negativisme optreden. Wij mogen dan ook nooit uitgaan van een gelijkblijvende waarde. Wij moeten voortdurend uitgaan van een langzaam maar voortdurend veranderde waardering voor onze wereld, gepaard gaande met een steeds zich wijzigend contact met onze wereld.

Een aanpassing van de wijziging uit de innerlijke processen naar de daad toe betekent voor ons, dat wij door onze voortdurende verandering in staat zijn steeds meer momenten te vinden, waarop harmonie het zij met de meer materiële, hetzij met de astrale of zelfs met de geestelijke wereld rond ons, mogelijk -is, zodat wij vele punten kunnen vinden, waarop wij door enige concentratie en het richten van onze persoonlijkheid (zie voor) in staat zijn meer krachten te putten (geestelijke en levenskracht) of zelfs stoffelijke mogelijkheden te vinden, die in overeenstemming zijn met ons wezen en ons willen.

Hebben wij dit allemaal gezien, dan komt natuurlijk de grote vraag: Wij spreken nu wel van "binnen en buiten", maar is dat eigenlijk waar? Ons besef maakt een onderscheid tussen die dingen, die wij innerlijk noemen (d.w.z., exclusief tot ons wezen behorende en alleen daarin bestaande) en buiten: waarde alleen buiten ons wezen bestaande, die misschien wel invloed op ons kunnen hebben, maar die nooit deel van ons kunnen zijn. Die waardering is waarschijnlijk iets, wat uit ons bewustzijn voortkomt. Misschien bestaat er geen innerlijke en geen uiterlijke wereld, maar alleen een wereld, waar- van wij deel zijn. Zolang wij dit echter niet weten zullen wij alleen vanuit onszelf kunnen reageren, indien de scheiding, die in ons gemaakt wordt tussen "ik" en niet-"ik", leren overschrijden door deze aanpassing, deze creatie van harmonische waarden etc. Ik heb dan ook de titel van dit onderwerp gekozen niet om een tegenstelling aan te geven, maar om te tonen hoe er twee facetten zijn in het bestaan, die voor de mens bijna gelijkwaardig plegen op te treden. Het is de tegenstelling tussen binnen en buiten, die voor u het element van vorming en bewustwording bepaalt. Het is de tegenstelling van uw innerlijk en uw ervaring van de buitenwereld, die door de subjectiviteit die, zo ontstaat voor u een eigen levensinterpretatie mogelijk maakt,

Een groot gedeelte van uw bewustzijn en kennen - en wat dat betreft ook van ons in de geest - is gebaseerd op het verschil tussen wat er in mij en wat er buiten mij bestaat. Zolang wij aannemen, dat deze waarden beide vast staand, onveranderlijk zijn, dat ze eigenlijk niets met elkaar te maken hebben en dat alleen door onze wil, door onze uiting van het innerlijk enig contact tot stand komt, zullen wij slechts met teleurstellingen te worstelen hebben. Wij ontdekken voortdurend onze machteloosheid, onze teleurstelling. We ontdekken invloeden, die wij helemaal niet hadden verwacht. Wij worden door een noodlot heen en weer geslingerd. Wij kunnen dat voorkomen, indien wij gaan begrijpen dat "binnen en buiten" met elkaar gereleerd zijn. Aangezien die relatie zich voor ons uitdrukt in ritmen (wij noemen dat voor een groot gedeelte kosmische ritmen, daarnaast spreken wij van onze biologische ritmen; van de geestelijke ritmen spreekt de mens niet al bezit hij die evenzeer) kunnen wij zeggen: Er bestaan bepaalde ritmen, waardoor onze relatie wordt aangepast en gewijzigd. Dan moet ik dus met een erkennen van die ritmen kunnen komen tot een integratie van mijn persoonlijkheid in de kosmische totaliteit.

Het einddoel van alle bewustwording is natuurlijk het bereiken van die volledige integratie van het "ik" in het geheel. Maar in alle geestelijke wetenschappen speelt een benadering van een zekere eenheid net wat buiten u bestaat een grote rol.

In de magie kennen wij de klanken, de ritmen, de geuren, kortom, al die dingen, die misschien suggestief van buitenaf op ons inwerkend een zekere gerichtheid van het "ik" kunnen veroorzaken.

In de kerken, maar ook in de maatschappij, kennen wij bepaalde, ritën en rituelen, die een betekenis moeten geven aan dingen, die ze misschien niet bezitten, naar waardoor wij komen tot een benadering van geestelijke en stoffelijke waarden, die ons weer een beheersingsmogelijkheid geeft. Dan is dat alles eigenlijk helemaal niet zo occult als het lijkt; het is niet duister. Het is eenvoudig iets, wat wij moeilijk begrijpen.

Dan is er een conclusie, die, wij hieraan onmiddellijk moeten verbinden:

Het menselijk voorstellingsvermogen, dat zich te sterk beperkt tot de tegenstelling ik - wereld, zal het de mens onmogelijk maken zichzelf te kennen en zijn wereld voldoende te erkennen om zich daaraan aan te passen en zo uit eigen wil een maximum aan beheersing te verkrijgen t.a.v. de eigen plaats en van de beleving in de wereld buiten het "ik".

Het komt altijd weer op jezelf neer. Het is natuurlijk vervelend voor de mens te horen dat zelfs God, Die grote Persoonlijkheid, Zich helemaal niet zo erg van hem bewust is als hij wel denkt, maar dat hij in die God een rol speelt en dat die God voor hem pas een rol speelt, indien er een harmonie mogelijk is. Het is voor de mens erg vervelend te horen dat er geen noodlot is dat hem beheerst, naar dat hij leeft in een maatschappij, waarin bepaalde pulsen nu eenmaal regelmatig voorkomen en waarbij een nl of niet aanpassen van het "ik" die pulsen uitmaakt wat hij gaat beleven. Hij krijgt al heel gauw het gevoel dat hij tekort schiet; dat er ergens in hem iets niet deugt. Ik geloof, dat wij daarom nog een paar opmerkingen moeten lanceren.

1. Groeien naar een beheersing van de harmonie tussen de wereld in u en de wereld buiten u is op zichzelf een bereiking. Die bereiking betekent een toestand, niet een verdienste. Uw streven is echter voor uzelf een verdienste, daar het uw bewustzijn vergroot en daarmee uw mogelijkheid tot integratie in de totaliteit.
2. Het vinden van een juiste aanpassing krachtens eigen bewustzijn en wil aan het totaal impliceert het erkennen van alle harmonische, maar ook van alle niet-harmonische fasen. Dit houdt in, dat elke nietharmonische fase, mits als zodanig erkend en gevolgd door een poging tot correctie, voor u in feite de eenheid met de totaliteit vergroot. Hieraan voeg ik toe: ziekte behoeft dus niet noodzakelijkerwijze een straf van God te zijn of een gevolg van uw eigen dwaasheid, zij kan evenzeer een conflict zijn dat u kunt leren overwinnen en waaruit u wijzer, beheerster en vooral meer aangepast aan de totaliteit tevoorschijn komt.
3. Dit punt zal wel pijnlijk aankomen, maar het is juist en moet hier dus wel gesteld worden.

Klagen helpt u nooit. Klagen is iets, wat alleen bepalend kan zijn, indien daardoor een zekere harmonie of zelfs een bewust gewilde disharmonie met iets in de buitenwereld tot stand wordt gebracht. Een klacht op zichzelf heeft verder geen zin dan alleen in de vorm van contact. Daarom heeft het geen zin te klagen tegen uzelf of over uzelf. Het heeft alleen zin te klagen, indien u tracht door de klacht een verschil van waarde tot uitdrukking te brengen en een actie te beginnen, waardoor een gelijkwording van waarden met iets in de buitenwereld bereikbaar is.

Dus, vrienden, uzelf beklagen of zeggen dat u het zwaar heeft, helpt niet. Erkennen, dat de oorzaak van uw waardering is gelegen in bepaalde omstandigheden, kan u helpen, wanneer u tracht uw innerlijke relatie met de oorzaak buiten u te veranderen.

Dan heb ik daarmee mijn onderwerp eigenlijk wel afgehandeld. Zoals u hebt gemerkt, heb ik hierbij bepaalde wetenschappen buiten beschouwing gelaten, zoals b.v. de kabbala, bepaalde vormen van overdrachtelijkheids- en gelijkheidsmagie. Ik heb dat opzettelijk gedaan. Zij passen wel degelijk in dit onderwerp, maar ik meen dat u - als u eerst het onderwerp heeft begrepen en het tracht toe te passen - alle waarden van magie, esóterie, kabbala, alchemie zelf zult vinden. Want alles, wat wij als wetenschap uitdrukken in geestelijke zin, is een poging om dit systeem te benaderen. Zodra dit systeem rigide wordt, is het iets, wat ons belemmert de waarheid te aanvaarden.

De kabbala is erg belangrijk, zolang wij beseffen dat haar indelingen een aanleiding voor ons zijn om de mogelijkheid van verandering in onszelf te constateren. Zodra wij echter

aannemen, dat zij een rigide heeal weergeeft (geestelijk of anderszins) zijn wij daardoor niet meer in staat juist te reageren op het voor. ons zich voortdurend wijzigende heeal.

Als wij over magie spreken, dan is het natuurlijk een beetje vreemd te zeggen, dat wij grote krachten kunnen ontketenen, dat wij geesten kunnen bezweren en al die dingen meer. Het is ergens waar en het is ook weer niet waar. Maar als ik uitga van het standpunt, dat elke harmonie het mij mogelijk maakt mijn wil uit te drukken (ook buiten mijzelf), dan wordt duidelijk dat gelijkheidsmagie in feite niets anders is dan uiting geven aan een ontstane analogie tussen innerlijke processen en processen, die in de buitenwereld potentie zijn en worden waargemaakt. Dan wordt het duidelijk, dat al dat oproepen van geesten niet alleen maar berust op het inschakelen van andere krachten, maar in feite tevens inhoudt een projectie van een deel van je wezen. Ik hoop dus, dat u niet kwalijk neemt dat ik dergelijke aspecten buiten beschouwing laat. In u is een wereld, die u, nooit helemaal zult kunnen omschrijven en ontleden. Een wereld waarvan u toch de ritmen en de voortdurende verandering van waarden kunt beseffen en hanteren. Aanvaard de veranderingen en ritmen zoals ze zijn, tracht ze niet te wijzigen. U zult in uw buitenwereld hetzelfde aantreffen: verandering van ritmen, andere fasen treden op. Pas u erbij aan, maar - bracht een zo groot mogelijke harmonie. tot stand te brengen tussen wat in u is en wat buiten u is. Het geeft u beheersing en kracht. Wat betreft de ongeziene werelden, u weet heus wel met welke sfeer u zich harmonisch voelt, ook al kent u de naam van die sfeer niet, Want in uw eigen voorstellingswereld, in uw gevoelswereld is een bepaalde tendenz nu eenmaal dominant. Zoek dan daarmee harmonie. Maak u niet te druk over het systeem, maar maak u wel druk over de mogelijkheid om uit dit innerlijk manoeuvreren, dit innerlijk zoeken van een uitbeelding kracht te putten. Waar u kracht kunt putten, is de harmonie bereikt.

Onthoud, dat elke kracht, die uit een geestelijke sfeer wordt geput krachtens een ontstane harmonie of althans een analoge ontwikkeling, in uw eigen wereld alleen kan worden geuit in overeenstemming met de stoffelijk heersende ritmen. Dan heeft u verder niet veel nodig. Daarom meen ik, dat ik mijn onderwerp hiermede kan afsluiten.

KARAKTER

Karakter is bij de mens het aantal eigenschappen dat hij bezit plus de voorstellingen, waardoor de gerichtheid van die eigenschappen wordt bepaald. Het karakter van een mens wordt bij velen vooral afgemeten aan de wilskracht; en deze blijkt dan voor de menselijke voorstelling te bestaan in het vermogen anderen te dwingen om te beantwoorden aan je eigen voorstelling. Dat dit met het werkelijke karakter, de werkelijke geaardheid naar zeer weinig, van doen heeft, schijnt men zich niet te realiseren. Mijn karakter is het gepredisponeerd zijn voor het ervaren en ondergaan van bepaalde invloeden van buiten. Je kunt stemvorken maken, die op verschillende tonen zijn afgeslepen. Als wij dit op toon geslopen zijn het karakter van de stemvork zouden noemen, zouden wij een vergelijking kunnen maken met het menselijk karakter.

Een mens is lichamenlijk, erfelijk, door milieu, maar zeker ook door de geestelijke voorgeschiedenis afgestemd op een bepaald deel van de invloeden, die rond hem optreden. Dat betekent, dat hij bij die invloeden dus heviger in beweging komt; hij wordt sterker gestimuleerd tot reactie. De wijze, waarop die reactie plaatsvindt, heeft eigenlijk met de wil maar heel weinig te maken. Vele mensen zijn alleen wilskrachtig, omdat ze zich het vermogen tot begrijpen van anderen of hun voorstellingen niet eigen kunnen maken. Men noemt iemand b.v. wilskrachtig, die zijn hele leven wijdt aan het verbreiden van een bepaald idee. Maar pas als die idee voor hem, niet de enige idee is en er dus van een keuze sprake is, zal men over wil kunnen spreken. Gedwongen zijn om in een bepaalde richting te leven en te handelen komt veel meer voor dan u denkt. En juist bij mensen, die het sterkst van wil heten te zijn, blijkt die eigenaardigheid het veelvuldigst voor te komen.

Veel mensen willen iets, omdat ze zo eenzijdig gericht zijn in hun verlangens en voorstellingsvermogen, dat zij voor zichzelf niets van waarde kunnen achten (ook zichzelf niet) tenzij aan de voorstelling wordt voldaan. Iemand, die werkelijk wilskrachtig is, is iemand die zijn eigen leven tot het uiterste toe kan beheersen. Mensen denken dat iemand, die ophoudt

met roken wilskrachtig moet zijn. In vele gevallen betekent het alleen maar, dat hij bang is voor de gevolgen van het roken, of dat hij de een of andere stimulans in een andere richting heeft ontvangen, die voor hem sterker is dan de neiging tot roken. De overwinning mag dan stoffelijk een zekere beheerstheid vragen, maar de voorstelling die er achter ligt is in feite niet een willen, een bewuste keuze, het is eenvoudig een in het "ik" bestaande situatie, waaraan men beantwoordt.

Wie op deze wijze redeneert, zal begrijpen dat het heel erg moeilijk is om een bepaald type te beschrijven. Maar we hebben gelukkig een aantal factoren in het menselijk lichaam, waarmee wij rekening kunnen houden.

Wij hebben b.v. het lethargische type en het sanguïne type. Dat lethargische zou betekenen: daadloos. Ik weet niet of men een schildpad een daadloos wezen kan noemen of een wezen zonder wil. Het is alleen in zijn normale levensreacties veel trager. Iemand met een stoffelijk lethargisch karakter is in zijn reacties, zijn beantwoorden aan stoffelijke impulsen traag.

Een sanguïnis type (wat overigens zeer weinig met bloed te maken heeft) is een type, dat kennelijk zeer snel tot een uiting wordt geprikkeld, en datgene, wat een lethargisch type in zich verwerkt en daardoor veelal ongeuit laat, eerst tot uiting brengt voordat hij tot de verwerking, overgaat. Dat zou eerder in de hersenlobben kunnen liggen dan in het karakter. Maar de mens moet nu eenmaal gerubriceerd worden.

Bij dat rubriceren ontdekken wij dan dat er een aantal mensen bestaat, die we stoffelijk door omstandigheden, die we dan op grond van kunnen uitzoeken, maar die we ook heel vaak op grond van de tijd, waarop zij worden geboren (beter gezegd: als de eerste perforatie van de eikel plaatsvindt) kunnen berekenen. We kunnen dan zeggen; Nu is er in het moederlichaam die reeks omstandigheden geweest, dan hebben we te maken met een lichaam, dat voor bepaalde fouten gepredisponerd is; dat in zijn reacties bepaalde versnellingen of vertragingen ondergaat en dat daarom moet worden beschouwd als een type, dat geschikt is voor b.v. politie-agent, rechter, dominee, bontwerker of iets dergelijks. Dan spreekt de mens dus weer van karakter. Maar wij hebben hier in feite te maken met een materiële conditionering. Daarom zou ik willen proberen om enkele punten recht te zetten.

Ik kan begrijpen dat u tot op heden het karakter van iemand zult beoordelen aan zijn daden en niet aan de innerlijke processen. Daaraan bent u nu eenmaal gewend. Maar u moet zich aan de, andere kant toch toch realiseren, dat het karakter hoofdzakelijk tot uiting komt op het ogenblik, dat een innerlijke voorstelling en een uiterlijke waarde gelijk wordt gemaakt. In u bestaat een veel grotere levensvrijheid dan uiterlijk. In u bestaat verder - ongeacht uw stoffelijk karakter - een aantal geestelijk impulsen, die, gezamenlijk in verschillende grootorden en in verschillende capaciteiten een gerichtheid voor uw denken en uw voorstellingsleven bevatten. Zij bevatten daarnaast de drang om met de mogelijkheden die u heeft op een bepaalde wijze te reageren. En uit de manier, waarop je nu aan dit gevoel van juist reageren krachtens innerlijke waarden toegeeft en dus ook jezelf beperkt t.a.v. niet juist ervaren waarden en uitingen, blijkt dus wat wij karakter noemen. Het heeft niets met wil te maken, het heeft te maken met een inzicht, niet een bewuste keuze.

Een geest heeft vanuit uw standpunt waarschijnlijk weinig karakter. Want hij past zich ontzettend snel aan zijn omgeving aan en reageert zoveel mogelijk in harmonie met zijn omgeving. Is dit niet mogelijk, dan openbaart de geest zich daar niet. Die geest reageert dus alleen op het harmonische. Toch betekent een dergelijk reageren, dat die geest een zekere inhoud heelt. Die inhoud is ook weer niet in de eerste plaats wil; ze is besef.

Als ik tot u spreek, dan doe ik dit, omdat ik besef dat ik hiermee iets uit, dat in mij bestaat als een voorstelling. De geest, die in u woont heeft dus ook eigen besef. Zij heeft geen karakter in de stoffelijke zin van het woord, maar door het het besef is zij in staat om aan de bestaande waarden van de materie een gerichtheid te geven. Die gerichtheid is dus eenzijdig; ze versterkt al hetgeen parallel loopt met haar eigen besef, zij remt af wat daarmee in strijd is.

Nu blijkt, dat het werkelijke karakter van mensen als je ze nader leert kennen en over de rubricering in typen kunt heenstappen, gelegen is in hun wijze van denken. Niet in hun daden,

niet in de manier waarop ze denken, in de reden waaróm ze reageren. Hoe onontkoombaar lijkt dan vaag de reactie op hysterie, waarvan men op aarde pleegt te zeggen; Ja, maar dat moet je beheersen; of; daar moet je toch meester van zijn van jezelf. Het is het denken, dat heel vaak alles doet haast onvermijdelijk maakt. Je kunt in het denken de aanpassing vinden aan je wereld. Je kunt je gedachten harmonisch of disharmonisch uiten, mits je besef hebt van harmonische- of disharmonische waarden, Hier is dan sprake van een keuze en kunnen we spreken van een geringe wilsacte, maar niet van meer.

Nu is het karakter van de mens eigenlijk helemaal niet zo belangrijk als het lijkt. Het is een uiting van een bestaand besef; niet in de eerste plaats de uiting van een bepaald vermogen. Ongeduldige mensen kunnen dingen bereiken, die voor een geduldig mens onbereikbaar zijn. Heel vaak wordt met de improvisatie van een haastig iemand iets tot stand gebracht wat een traag, bedachtzaam, systematisch iemand nooit voor elkaar brengt. Ook het omgekeerde komt voor. Het gaat er maar om wat er op dit moment juist is in de omstandigheden. En dat ligt niet aan jezelf. Je kunt niet buiten je besef om reageren, maar je kunt wel buiten je type om reageren.

Er zijn mensen, die flegmatisch of lethargisch genoemd worden en die onder omstandigheden buitengewoon snel, fel, bewust en improviserend kunnen optreden. Dat gaat geheel tegen het stoffelijke type in. Heel vaak blijkt dat ook erfelijk die eigenschap niet aanwezig is in - laten we zeggen - de eerste 10 voorgaande geslachten. Toch reageert iemand zo. Wat is er aan de hand?

Hier is het besef zo sterk, dat het de traagheidselementen van het stoffelijk voertuig absoluut kan overvleugelen.

Wij kennen mensen, die erg driftig zijn, die uit een zeer driftige familie stammen (waar bijna iedereen is gestorven aan een rolberoerte van woede) en die toch ijzig kalm, beheerst en duidelijk kunnen zijn. Naderhand kont de uitbarsting dan toch nog wel los, maar als het erop aan komt, zijn ze beheerst. Hoe komt dat? Alweer: het besef domineert de uiting; en het besef is voor een groot gedeelte geestelijk.

Daarom, mijne vrienden, kunnen we nooit het karakter van iemand bepalen aan de hand van sterrenbeelden of van materiële klasseringen. We kunnen alleen door langdurige ervaring zien hoe het feitelijke karakter - als we er al over willen spreken - in feite is. Want pas op langere duur zullen we zien hoe op belangrijke momenten het besef ineens de uiterlijkheden, de stoffelijke eigenschappen domineert en weet te richten en te gebruiken. Hier heb ik geloof ik een belangrijk punt gegeven, dat voor velen van u de overdenking waard is.

Er zijn veel mensen, die menen dat ze zich moeten laten gelden ten koste van alles en die blind willen zijn voor hetgeen ze zelf zijn. Anderen menen, dat je je maar aan alles moet onderwerpen en dat het dan niet belangrijk is, of je daar nu zelf profijt van hebt of niet. In beide gevallen kunnen wij zeggen: Lieve mensen, dit is iets, wat alleen juist is, indien het innerlijk besef daarmee strookt. Wat je innerlijk voelt en weet, dat is belangrijk, niet het andere. Het domineren van anderen heeft in zich geen enkele betekenis. Gelijk hebben tegenover anderen is eigenlijk alleen maar een dwaasheid. Gelijk hebben voor jezelf en in je uiting, één-zijn in jezelf dat is belangrijk. Je onderwerpen aan anderen is absoluut onbelangrijk, maar je kunnen neerleggen bij de waarheid, die je innerlijk beseft en deze tot uiting brengen, dát is belangrijk.

Misschien vindt u, dat dit alles weinig praktische betekenis heeft, ofschoon het voor de verklaring van veel van uw gedragingen soms toch belangrijk kan zijn. Ik geloof dus, dat het verstandig is hier een paar gevolgtrekkingen te maken, die ik - zoals gebruikelijk is - kort en opeenvolgend zal formuleren:

1. Het grootste gedeelte van de menselijke daden, dat z.g. uit het karakter voortvloeit, is niets anders dan een onderwerping aan omstandigheden. Daarom zal men niemand om zijn daden kunnen roemen of laken. Men zal ook zichzelf niet kunnen roemen of laken om eigen daden, zolang er geen innerlijk besef is dat een strijdigheid erkent tussen innerlijke waarden en uiting.

2. Wil is in feite slechts besef, waaruit een verlangen voortkomt. Een geneigdheid, die al het andere overvleugelt. Bewonder de wilskracht van anderen niet. Beroem u niet op uw eigen wilskracht, deze waarde is van weinig betekenis, maar handelen volgens eigen innerlijk besef is zeer belangrijk.
3. Als u iemand ziet, die zeer wilskrachtig lijkt en die niet in staat blijkt te zijn zelf met die wilsuiting harmonisch te leven, dan weet u dat hier iemand is, die niet volgens zijn besef handelt. Tracht die mens harmonie te geven en vergeef hem zijn z.g. wilskrachtigheid. Ontdekt u iemand, die een slappeling lijkt, maar die voortdurend een zekere harmonie schijnt te bezitten, die gelukkig schijnt te zijn ondanks alles, vraag u dan eens af, of deze mens misschien niet -- levend volgens zijn innerlijk besef - veel juister reageert dan al degenen, die voortdurend bezig zijn de wereld te vertellen wat er moet gebeuren.
4. Het gebeuren in de wereld wordt bepaald door factoren, waarop u zelf geen onmiddellijke invloed heeft. U heeft alleen invloed op uw houding t.a.v. het gebeuren. Die eigen houding kunt u nooit bepalen aan de hand van redeneringen of van emoties alleen. U kunt die houding slechts Juist bepalen door uw besef van datgene, wat in de omstandig heden harmonisch en wat niet harmonisch is met u. Degeen, die zich met negatie van alle disharmonische factoren richt op al hetgeen waarmee hij of zij harmonisch is, zal - of men dit nu slapte of wilskracht noemt - in de buitenwereld voor zich niet alleen een zeker geluk bereiken, maar bovendien zijn leven en zijn wereld voor een groot gedeelte bepalen.
5. Leven is niet alleen een kwestie van levenskracht, maar vooral harmonie in die levenskracht. Dit wordt innerlijk beseft. Op het ogenblik, dat men om welke reden dan ook de beseftte harmonische" noodzaken niet tot uiting weet te brengen, zal men daardoor zijn levenskracht aangetast voelen: zij is disharmonisch en is dus niet meer naar buiten toe in haar geheel bruikbaar.
6. Elke beoordeling van het karakter van anderen berust op veronderstellingen, die door u niet zonder meer te controleren zijn. Indien u een bepaald uiterlijk gedragspatroon bij anderen herkent., is het verstandig er rekening mee te houden, dat dit zich zal herhalen. Het betekent niet dat dit gedragspatroon te allen tijde zal domineren, Zodra u een contact krijgt met de innerlijke mens en dus het besef van de mens harmonisch kan worden met u en uw wilsuitng, zal het karakterpatroon zich wijzigen. Indien het karakter van anderen voor u onaanvaardbaar lijkt, zo zal dit dus heel vaak voortkomen uit uw onvermogen door te dringen tot de kern en het kernbesef van de persoon in kwestie.

Dit zijn enkele punten, die met het onderwerp samenhangen. Er zou veel meer over te zeggen zijn, maar aan de andere kant vraag ik mij af, of veelheid niet vaak verwarrend is. Juist daar, waar wij ons kunnen bepalen tot eenvoudige stellingen, tot zeer eenvoudige regels zelfs, worden wij begrepen, Want het besef van de mens reageert niet in de eerste plaats op een logische verklaring of op een alle omstandigheden omvattende uiteenzetting, zo reageert in de eerste plaats op een gevoel van verwantschap en harmonie met een een eenvoudig begrip wordt verkregen, zal de interpretatie van juister zijn en zal de praktische mogelijkheid ervan veel groter zijn dan bij een verstandelijk volledig te volgen en begrijpbare uiteenzetting, die echter het innerlijk niet beroert. Ik neem aan, dat daarom hetgeen ik heb gezegd de uiterste grens van complexiteit voor de meesten van u reeds heeft bereikt.

Ga na, wat u gevoelsmatig hierin als juist ervaart. Het geeft iets aan van Uw innerlijk besef, van uw innerlijke verwantschap en het zal u dan misschien mogelijk zijn ook t.a.v. uw karakter en uw uitingen iets meer te begrijpen van uzelf. Want dit innerlijk besef is de gerichtheid, die door uw gehele karakter mede toch tot uiting komt.

MASSAHYSTERIE.

Daar, waar velen samen zijn, een ogenblik geconcentreerd op één denken, op één doel, verliest de mens een deel van zijn zelfstandigheid. De waarden veranderen, de wereld is

anders, het gedrag wordt anders. De mens wordt deel van een veelkoppig wezen, dat massa heet en men spreekt over massa-hysterie; een soort ontwrichting van een klierevenwicht, waardoor de mens zich anders gedraagt dan normaal aanvaardbaar wordt geacht.

Het is een menselijke overtuiging, wan is niet elke mens deel van een massa? Zijn zij, die in de kerken tot verstilling en vroomheid komen, niet evenzeer deel van een bepaalde massaliteit en kunnen wij ook hun beleving en uiting dan niet toeschrijven aan massa-hysterie? Zijn de mensen met hun politieke vooroordelen, met hun denkbeelden omtrent manieren die in de maat schappij wel of niet juist zijn niet evenzeer slachtoffers van een massaal denken, een massale gerichtheid en als zodanig van een massahysterie? Want een mens wil altijd weer de afwijking van de algemeen geldende norm buiten het normale plaatsen. En toch zeg ik u, dat vele mensen, die in de massaliteit voor een ogenblik hun beheersing schijnen te verliezen, zich meer gedragen volgens hun natuurlijke eigenschappen en mogelijkheden dan zij, die schijnbaar beheerst innerlijk ziek worden door de spanningen hun opgelegd door een deel-zijn van de massa. Zij zijn vaak meer het slachtoffer van een massa-hysterie dan degenen die zich uiten.

Wie daaruit geestelijke lering wil trekken, beseffe dit: Niemand kan zich eraan onttrekken deel te zijn van de mensheid, van groepen in de mensheid. Niemand kan zich eraan onttrokken, dat hij doel is van de kosmos en van bepaalde delen van de kosmos, zoals de totale mensheid. Hij zal door die invloeden voortdurend worden benaderd en soms worden overspoeld. Hij zal telkenmale weer een doel van wat hij zijn "ik" noemt zien opgaan in een groter geheel, in een andere totaliteit. Dit is normaal. Dit is onvermijdelijk. Dit is noodzakelijk. Want de mens moet niet groeien naar de vergroting van een eigen "ik", dat zich isoleert van al het andere, maar naar een vrij en bewust gebruiken van het eigen "ik", juist in het contact met anderen, als deel van de groep.

Vrij zijnde in zichzelf, maar reagerende in het bevrijd-zijn van zijn persoonlijke grenzen door zijn behoren tot de groep.

Wanneer wij deel willen zijn van God, dan ontstaat er een vervreemding van de menselijke rechten, wetten en denkbeelden, die wij evenzeer massa-hysterie kunnen noemen. Maar is dit niet datgene, wat men u overal aanprevelt als het beste, het grootste wat ooit geestelijk bereikbaar is? Is niet het verliezen van het ego in de grote totaliteit, het bewust-worden van jezelf als deel van een grote eenheid het doel, dat men zich stelt?

Laat men dan niet oordelen over massa-hysterie, maar laat men eerder oordelen over de massa als geheel en laat men zich afvragen. Waar vind ik - bevrijd van de remmingen die de massa mij heeft opgelegd - mijn eigen harmonie met het hogere en het grotere? Waar kan ik mijzelf vergeten zonder mij geheel te verloochenen? Waar kan ik mijzelf vergeten en opgaan in het grotere deel zijn van iets waartoe ik behoort? Want dit is het deel van het leven. Al het andere is menselijke dwaasheid, waarin men onderscheid maakt om zich te rechtvaardigen en zo zichzelf verwijdert van de menselijkheid waartoe men behoort.

ZEVENDE LES - PRACTISCHE MAGIE

Als wij in de praktijk worden geconfronteerd met het occulte, dan zijn we altijd geneigd te denken, dat die dingen ver weg staan, dat ze buitengewoon esoterisch en ingewikkeld moeten zijn. Nu is dit zo met de theorie. Maar zoals u allen weet, is theorie alleen daarom zo ingewikkeld, omdat je de praktijk nog niet begrijpt. Want zodra je de praktijk begrijpt, wordt de theorie eigenlijk een beetje overbodig. Ik zal proberen u vandaag een klein inzicht te geven in allerhande meer praktische kanten van de magie en wil daarbij allereerst beginnen met te wijzen op de astrologie, die overigens reeds is behandeld.

Een astroloog, die werkelijk bekwaam is, kan aan de hand van een kleine horoscoop een boek schrijven van 300 bladzijden. Want als je alle aspecten gaat beschouwen en je gaat het totaal van de mogelijkheden berekenen, dan kom je tot een betrekkelijk nauwkeurige levensbeschrijving van een persoon en je zult daarin alle mogelijkheden, die in zijn leven kunnen voorkomen, aantreffen.

De zekerheid bestaat natuurlijk niet, dat dat volledig aanwezig is, dat het allemaal is waargemaakt. Maar we kunnen toch zeggen: De astrologie geeft ons de kans om mensen te beoordelen. (Als ik u een raad mag geven: geef nooit een vreemde uw geboortedatum, geboortjaar en dan nog precies het geboortuur. Want als hij een goed astroloog is, weet hij meer over u dan u over uzelf weet; en dat zal de meesten van u teveel zijn.)

De astrologie maakt het dus mogelijk een aantal typeringingen te vinden. Maar daarnaast kunnen we ook de invloeden vinden, die een mens beheersen. En ik geloof, dat dit voor iemand:, die met astrologie bezig is, belangrijker is dan het aflezen van de toekomst.

Als ik iemand heb met een sterke Mercurius, een sterke Saturnus en ik weet dat op het ogenblik Saturnus eigenlijk opposiet staat-, dan moet ik rekening houden met de laagste handelsinstincten van de mens. Ik kan dan bij zo iemand een beroep doen op zijn omkoopbaarheid en hij zal altijd toehappen, of het redelijk is of niet. Is het daarentegen zo dat én Saturnus én Mercurius beiden goed staan en ik weet bovendien in welke huizen ze terecht zullen komen, dan kan ik wel zeggen, In dit geval moet ik met logica werken. Deze mens zal scherpe logica accepteren; maar een gevoelsargument zal hij op dat moment verwerpen.

Heb ik te maken met iemand, die een sterke Neptunus-invloed heeft op een gegeven ogenblik, dan weet ik dat het onvoorziene een rol speelt, Maar uit de persoon zelf kan ik tevens nagaan hoe zijn reactie is. Ik kan het onvoorziene misschien niet helemaal definiëren, maar dat is niet nodig. Ik weet, dat als er iets optreedt - onverschillig wat - dat niet wordt verwacht, de mens op een bepaalde wijze reageert. En als het nodig is, kan ik zelfs de onvoorziene omstandigheden in het leven roepen en de reactie is dan vanzelfsprekend. Je zou dus kunnen zeggen - en dat is dan kort samengevat:

Degeen, die de astrologie en het occultisme au serieus neemt en daarbij zich de moeite getroost om een mens, die voor hem erg belangrijk is eens na te gaan, ook al is de horoscoop nu niet zo helemaal nauwkeurig, hij zal in ieder geval weten, hoe hij die mens moet benaderen. En weten hoe men de mensen moet benaderen wil ook zeggen: de meerdere zijn van mensen. De meerwaardigheid, die we op deze wijze verkrijgen, mogen we natuurlijk niet verkeerd exploiteren, omdat we zelf gevangen zijn in een andere reeks wetten, die we wel de Hermetische of de kosmische wetten noemen. In deze wetten staat, dat wij voor onszelf harmonisch moet blijven. Een harmonie, die wordt bepaald t.a.v. de buitenwereld, maar daarnaast t.a.v. ons zelf. Een harmonisch effect, dat ik in de buitenwereld bereik ten koste van mijn innerlijke harmonie, zal tenslotte altijd een disharmonisch gevolg hebben. En wat dit betreft, kunt u het volgende misschien gemakkelijker onthouden dan allerhande andere formuleringen:

1. Al datgene, waarin ik zelf innerlijk neutraal ben, zal t.a.v. de buitenwereld worden bepaald door de buitenwereld.
2. Al datgene, waarin ik zelf negatief ben en de buitenwereld positief is, zal voor mij een negatief resultaat ten gevolge hebben.
3. Al datgene, waarin ik negatief ben en de buitenwereld negatief is, brengt voor mij een positief resultaat. Hetzelfde geldt voor positiviteit in mij en in de buitenwereld.
4. Ben ik zelf positief en is mijn buitenwereld negatief, dan is het resultaat negatief. Wie van deze stelregels uitgaat, kan alweer een stapje verder komen.

Want je kunt aan de hand van je gevoelens de betekenis van bepaalde ontwikkelingen in je leven beter nagaan. Je kunt zien wat eigenlijk wel en wat niet goed is vanuit je eigen standpunt. En je zult vooral gaan zien - en dit is in de occulte wetenschap wel heel erg belangrijk - dat zolang je zelf neutraal bent de wereld de kleur bepaalt.

Je kunt echter in de wereld zelf kiezen. Je kunt uit de wereld elk gewenst resultaat verkrijgen, zolang je neutraal blijft. En ook dat is ongetwijfeld een stap vooruit. Want de doorsnee-mens heeft het idee, dat hij wordt geleefd. Hij wordt geleefd door God of door het noodlot of misschien wel door zijn onvermogen om met zijn gewoonten te breken; maar geleefd wordt hij. Ga ik nu begrijpen, dat ik zelf ondanks alle factoren, die mij schijnen te bepalen een zeer grote invloed heb op het gebeuren zowel t.a.v. mijzelf als in de wereld, dan kan ik ook stellen: Ik kan bewust elke situatie tot stand brengen door te kiezen: het juiste ogenblik, de juiste reactie van de buitenwereld en de juiste gevoelens in mijzelf. Ik ben in staat meester te worden over het lot. Niet dat ik alles kan krijgen wat ik wil hebben, maar wel op een manier, dat ik alles kan bereiken, waarop ik mij werkelijk richt. Wat dat betreft geeft ook de yoga ons verschillende leringen, die toch wel praktisch zijn en die ik hier even wil aanhalen.

1. Wie zich met uitsluiting van al het andere op één doel richt, zal dit doel waarmaken. Maar zo u begint te streven naar één doel op deze wijze, vraag u eerst af, of het loon de prijs wel waard is.
2. Een ieder, die in zichzelf krachten weet te verzamelen, kan ze in de wereld manifesteren. Maar besef zeer wel, hoe ge de kracht in uzelf hebt verzameld, want alleen daardoor kunt ge bepalen op welke wijze ze in de wereld zal werken.
3. (Dit stamt ook uit de yoga, Het is misschien voor menigeen wel wat duister.)

Overall, waar ik mij mee verbonden gevoel, word ik beïnvloed en beïnvloed ik in tegengestelde mate tot mijn gevoel van verbondenheid. Dit zal ik verduidelijken. U moet het zich als volgt voorstellen: Indien ik met een wereld of waarmee dan ook in harmonie ben, dan word ik daardoor beïnvloed. Ik beïnvloed die zelf ook wel, maar de invloed is hoofdzakelijk op mij. De wereld is altijd voor mijn gevoel groter dan ik zelf ben en zal dus bepalen wat ik ben in die wereld. Maar op het ogenblik, dat de harmonie bestaat, zonder dat ik mij verbonden gevoel (ik erken het als harmonie, ik maak mij er verder niet druk over), dan krijg ik een soort meesterschap. Want nu kan de wereld, omdat ik onverschillig ben, mijn emoties niet verdraaien. Doordat ik dus emotioneel mijzelf kan blijven, kan ik mij eigenlijk aan die harmonische wereld gaan opleggen. U ziet, er zijn heel wat methoden en beredeneringen in het occulte, waarmee men goede resultaten kan bereiken.

Nu heb ik mij verstout even te luisteren voor het begin. Onder meer trof mij een vraag: Kan ik het verkeer beïnvloeden? Ik zou zeggen: Ook dit kan vanuit deze occulte wetten inderdaad gebeuren. Maar dan moet u in de eerste plaats onverschillig zijn voor de toestand. Anders gezegd; Als u hoopt, dat een vervoermiddel op u zal wachten, is het zeer waarschijnlijk dat het wegrijdt. Indien u zich er niets van aantrekt, maar u wel naar het voertuig beweegt met het denkbeeld: als ik het kan halen, zal ik het halen, heeft u zeer grote kans dat het blijft wachten. En het vreemde is, dat het ver boven de logische sequentie uitgaat. Je kunt dus veel meer bereiken.

Daarmee staan we midden in een aantal beredeneringen, die weer de kant uitgaan van de alchemie.

"Ikzelf ben de brandstof," zegt de alchemist. "Het vuur in mij is de brandstof, waardoor ik mijn distillaat (het extract van alle mogelijkheden en alle aanwezigheden) kan verkrijgen."

Dat klinkt heel mooi. Maar als je zo spreekt over distillaat, dan denkt menig een meer aan Schiedam dan aan het purifiëren van de omstandigheden, totdat ze 'beheersbaar worden. Toch bedoelt de alchemist met deze spreuk weer de beheersbaarheid der dingen.

Ik ben het vuur: ik ben voor mijzelf de stuwkracht. Wat ik wil is eigenlijk niet belangrijk, zolang ik maar wil met een voldoende intensiteit.

Nu zult u zeggen: Dat is in tegenspraak niet wat u zo even over het verkeer hebt beweerd. Maar dat is niet zo. Ik moet nl. mijn wil nooit richten op het eindresultaat, maar altijd op de procedure. En dat maakt je weer duidelijk waarom zoveel mensen mislukken.

De meeste mensen, die van het occulte weinig afweten, streven naar een resultaat. Je moet niet streven naar een resultaat, je moet streven in een proces. Ik ga nu maar even de kant uit van de oude, zuivere magie, omdat u daarin waarschijnlijk gemakkelijker aanvaardt wat ik wil vertellen.

Wanneer ik een demon oproep, moet ik sterker zijn dan de demon. Dat kan ik alleen zijn, indien ik de demon, zijn macht en zijn mogelijkheden niet vrees. In dat geval is de demon mijn onderdaan, hij is mijn dienaar. "Wie wil ingaan tot het rijk van de reine geest" zoals dat heet, is verplicht eerst zijn angsten te overwinnen. Het zonder vrees zijn, is in de magie één van de meest belangrijke punten. We zien dat in heel veel gevallen zelfs vertaald in het vermogen om pijn te verdragen, om je onder alle omstandigheden te blijven beheersen, roerloos te blijven, in zekere zin begeerteloos te blijven, althans je begeerte te beheersen en wat erbij hoort. Wat is hier nu de kern van de zaak?

Alles, wat er tussen mij en de wereld bestaat, wordt beheerst door wat ik vrees. Niet alleen door wat ik begeer, maar door wat ik vrees. Mijn angst beheerst mij altijd duizendmaal sterker dan de feiten. Zodra ik mijn angst overwin, sta ik dus vrij tegenover de feiten, zowel van geestelijke als van nietgeestelijke aard.

Stel nu eens dat u zegt: Ik wil uittreden. Uittreden is een doodgewoon iets. Het geestelijk reizen en zelfs het elders materialiseren van een tijdelijk lichaam behoort tot de leringen, die de ingewijde, zoals men vertelt, door moet hebben; dat moet hij weten.

Als ik wil uittreden, dan zijn er verschillende factoren, die me als gewoon mens daarin zullen belemmeren. In de eerste plaats: Ik vraag me af, of het wel mogelijk is; ik doe niet, als of het zo is. En door die twijfel belet ik het mij al. In de tweede plaats: Ik vraag me af: Wat er zal gebeuren. Ik moet eenvoudig van punt tot punt bepalen wat er gebeurt. Niet zeggen: Ik ga nu naar Zuid-Amerika, dan komt u er niet. U moet eenvoudig visualiseren: ik ben op een punt en dan vanaf dat punt verdergaan.

Wilt u in een bepaalde sfeer zijn, precies hetzelfde. U begint bij een punt. Dat hoeft niet het einddoel te zijn, dat u zich misschien vaag stelt. U moet beginnen met een punt dat u beheersen, dat u bereiken kunt. Die betrekkelijk eenvoudige manier van werken wordt voor de meeste mensen onmogelijk gemaakt door; ten le het idee, dat het belachelijk is; ten 2e: als het gaat, dat het dan ook helemaal moet gaan (u weet hoe de mensen zijn, als je spreekt over een balletje gehakt, hebben ze het onmiddellijk over een kudde koeien). Je kunt in geestelijk opzicht eigenlijk alleen maar bij beetje werken.

Een wijsgeer (althans, zo beschouw ik hem wel), die overigens als heksenmeester is verbrand in de nabijheid van Nürnberg, zei het eens zo:

"Een magisch werk is als het breien van een bepaald kledingstuk. Je moet steek na steek rijen, rekening houden met de vorm, zoals je die toer na toer moet maken, want dan pas heb je kans dat je het kledingstuk tenslotte afmaakt."

En dat zou ik eigenlijk ook willen zeggen voor de meer praktische magische waarden. Je moet niet denken: ik ga een kledingstuk maken. Je moet gewoon zeggen: Ik neem de draad van mijn mogelijkheden en van mijn voorstellingsvermogen en stukje bij beetje voeg ik het bij

elkaar, totdat ik steeds verder gaande in een logischer en voor mij aanvaardbaarder opbouw kom tot een aanvaardbaar eindresultaat.

Hier is het misschien goed om ook even te wijzen - en dan zitten we weer in de alchemie - op het wonder van kracht. Er bestaat in de alchemie een verhaal over het rode en het witte poeder, die tezamen de mogelijkheid hebben om lager metaal (lood b.v.) tot goud te maken. Dat rood en wit kun je ook weer in zekere zin vertalen. Als ik geen besef, geen rede heb, dan breng ik niet veel tot stand. Een onredelijk mens brengt niets tot stand. Als ik geen hartstocht, geen vuur heb, breng ik ook niét veel tot stand. Het rode staat voor de vitaliteit, de levenskracht, voor de hartstochtelijkheid waarmee je leeft en beleeft; die is nodig. Aan de andere kant staat het witte, de reine rede, de zuivere erkenning. Die twee moet je samenvoegen met een bestanddeel. In de alchemie is dat o.m. het lood. Maar of het nu lood is of niet, wat ik erbij moet voegen, moet in ieder geval iets feitelijks zijn.

Als ik kracht nodig heb, dan heb ik de rede nodig; d.w.z. verstandelijk moet ik aanvaarden en beredeneren dat de kracht er is. In mij moet een soort storm woeden, een temperament, waardoor die kracht er moet komen. Mijn verlangen naar de kracht plus mijn beredenering van de kracht tezamen geven mij de mogelijkheid iets in brandpunt te brengen op willekeurig welk voorwerp of op welke mens dan ook. Doordat de persoon of het voorwerp dus deel wordt van de totale functie, mag ik deze niet als iets afzonderlijks beschouwen. Dat is iets, waartegen de meeste mensen zondigen.

Je kunt b.v. zeggen: Ik ga een mens genezen. Een veel voorkomend verschijnsel. En dan gaat het niet zo goed als je wel zou willen. Waarom? Omdat je op een gegeven ogenblik een afstand hebt geschapen tussen jezelf en die persoon. Je moet de persoon opnemen in de actie (het streven is het overdragen van kracht, het geven van genezing). Die andere persoon bestaat eigenlijk niet voor je; hij moet een verlengstuk zijn van jezelf. Pas op dat ogenblik kun je je redelijkheid (en daarmee je doelgerichtheid plus de emotie die in je bestaat, noem het hartstocht of wat anders) samenvoegen in de andere persoon, Maar als dat geldt voor overdracht van krachten, dan moet het ook gelden voor andere magische wetten.

Nu kennen we allemaal de verschillende natuurriten, waarmee op de een of andere manier de eenheid van de mens wordt nagestreefd. Soms is dat door gezamenlijke actie, gezamenlijk baden, gezamenlijk dansen of door dingen die hier tegenwoordig niet in zijn - nog steeds niet - behalve bij sommige zeer jeugdige groepen. Deze activiteiten op zichzelf hebben alleen maar ten doel eenheid te scheppen. Bij een dergelijke eenheid is er altijd iemand nodig, die het doel in de gaten houdt.

Als u een plechtigheid ziet, waarbij de gemeenschappelijke dans de mensen b.v. in een soort trance moet brengen, of andere acties (muziek, ritme of wat dan ook) de mens moeten verdoven, dan zult u altijd zien, dat er één is, die er eigenlijk buiten staat; die er tussen door gaat, er wel deel van uitmaakt, maar die zelf niet onder de invloed staat. Dat is in heel veel gevallen de magiër. Deze magiër is dan degeen, die de richting aangeeft, want het element verstandelijkheid moet erbij zijn. En zo geldt ook weer:

Op het ogenblik, dat een mens zichzelf - op welke wijze dan ook - in het brandpunt van menselijke emoties bevindt, zal hij er goed aan doen zich los te maken van de emotionaliteit en redelijk (volgens zijn eigen besef) een richting te vinden voor de losgekomen krachten. Hij zal dan in staat zijn die krachten te richten en daarmee heel veel te bereiken.

Dat zijn dingen, die hier misschien niet zo heel vaak zullen voorkomen, dat begrijp ik wel. Maar u zit ook wel eens in een gezamenlijke emotie. Als er een gezamenlijke emotie is en u bent nuchter en u kunt die emotionele kracht dus vanuit uw bewustzijn richten, dan kunt u uit de verkeersknoop b.v. allerlei gekke dingen tot stand brengen. U kunt misschien zorgen dat het verkeer weer snel op gang komt, maar u zoudt misschien ook iemand kunnen helpen, die er een beetje ongelukkig bij loopt. U zoudt misschien zelfs iets in de materiële structuur van het een of ander kunnen veranderen.

Hier ziet u dus, dat wat in natuurmagie bij natuurvolken eigenlijk rite is, ook kan worden gebruikt in het dagelijks verkeer. Want het is niet zo belangrijk dat die opgezweepte, die emotionele geladenheid tot stand komt met een bepaald religieus doel. Het is alleen

belangrijk, dat ze er is. Als ze er is, dan zal degen, die nuchter is, die krachtig richt met zijn bewustzijn, in staat zijn een fusie tot stand te brengen tussen die kracht en een doel en daarmee veel kunnen bereiken.

Nu weet ik wel, dat dit alles niet erg diepzinnig klinkt. De meeste mensen gaan - vooral als het het occultisme betreft - erg graag de richting uit van de diepzinnigheid, van de vele beredeneringen, de vele "maars" en waaroms". Geloof me, op het ogenblik dat ik begin met "maar" en "waarom", ben ik magisch al uitgepraat. Op het ogenblik dat ik een enorme diepzinnigheid nodig heb, zal ik mijzelf vaak beletten op het juiste moment in te grijpen. Laat mij het zo zeggen.

Iemand, die precies wil beredeneren hoe je het voordeligst in een trein stapt, zal het heel vaak meemaken dat de deuren dichtslaan en dat de trein voor zijn neus vertrekt juist op het moment, dat hij meende bijna de juiste methode te hebben gevonden. En dat gebeurt in de magie duizend keer.

Magisch werken in de praktijk betekent dus eigen lijk ook opportunisme. Opportunisme is een lelijk woord in deze tijd. Maar wie is eigenlijk nog verstandig, als hij de gelegenheid die zich voordoet niet onmiddellijk gebruikt? Het gaat er niet om welke gelegenheden. Het gaat erom dat de gelegenheid voor u belangrijk is, dat ze er is en dat u er eerst gebruik van maakt. Pas daarna kunt u nagaan, of u het de volgende keer beter zult doen. Want anders is de gelegenheid voorbij en komt ze misschien nooit terug. U weet het, Fortuna werd voorgesteld als een dame met een heerlijke haarlok aan de voorkant en een kaal achterhoofd. Het was niet, omdat ze nu een hippe vogel was, naar doodgewoon omdat het geluk alleen kan worden gegrepen als het aankomt. En zo is het met de mogelijkheden ook.

Het spel van de wereld rond je is een voortdurend veranderend aantal mogelijkheden. Elk ogenblik kun je iets doen of beïnvloeden. Maar dan moet je ook niet overwegen, of je het wel zult doen of niet; dan is de kans voorbij. Vlug reageren is dan ook in de gehele magie en in het gehele praktische deel van het occultisme van het grootste belang. Natuurlijk behoren daarbij voorbeelden.

Iemand heeft een magische cirkel getrokken. Hij heeft de doden opgeroepen voor een bepaald orakel en op een gegeven ogenblik blijkt, dat er in het rookbekken niet voldoende wierook zit, Indien hij nu eerst nagaat hoe hij dat zou moeten doen en wat het best is, dan is waarschijnlijk de walm te ver uitgewerkt en ontstaat er ofwel een verbreking van de bezwering, dan wel - wat ook mogelijk is - een zodanige verzwakking van de bescherming, dat die mens zichzelf niet meer is. Hij moet dus onmiddellijk bijtanken a.h.w.

Als u wist wat voor uitgebreide voorschriften er worden gegeven voor het op de juiste tijd bijvullen van magische olielampen van bepaalde vormen en met bepaalde essences erin, dan staat u waarschijnlijk als modern mens te kijken en zegt u: Is dat nu zo belangrijk? Maar dat is juist in het hele leven en vooral in het occultisme het geval. Belangrijk is het moment. En als het moment er is, dan kunt u dat moment altijd weer gebruiken. Maar op het ogenblik, dat uw mogelijkheid tot beheersing voorbij gaat, wordt u meteen slaaf van de omstandigheden. Dan nemen de omstandigheden u mee in plaats van dat u de omstandigheden regelt.

Dat is in de magie, in het occultisme eigenlijk, de basis van alle dingen. Want we kunnen nu wel heel erg esoterisch gaan praten over wat er in ons bestaat, wat er vanuit ons moet worden gedaan. maar als we werkelijk eer lijk zijn, dan moeten we zeggen. Ach, met al dat gepraat komen we meestal niet erg ver. We zijn zo verzonken in onze bespiegelingen, dat we gewoon niet wakker worden, wanneer het nodig is iets te doen. Maar het is vaak belangrijker iets te doen dan iets te denken. Wat ons brengt op een meer filosofisch standpunt. namelijk: al hetgeen wordt gedacht bestaat. U heeft de stelling waarschijnlijk wel eens meer gehoord.

Als ik iets denk, is het mogelijk. Maar ofschoon het ergens in het Al misschien wel zal bestaan, bestaat het voor mij niet. Wat ik denk, wordt voor mij pas waar op het ogenblik, dat ik mijn gedachten tastbaar maak. En dat kun je nu in de praktijk als volgt formuleren:

Elke actie die ik onderneem, elk denkbeeld dat ik probeer waar te maken, zal ik door een geste, een daad, moeten bevestigen.

Als iemand gebaren maakt, zoudt u waarschijnlijk zeggen: Nu ja, dat is niet zo belangrijk. Maar als ik ga onderstrepen wat ik zeg, dan geef ik daar een bijzondere nadruk aan. Met die nadruk krijg ik dan ook vanzelf een totaal andere woordbetekenis of woordinhoud dan ik zonder dat zou krijgen. Dat kunt u bij elke spreker zien. Een goed spreker zal op een gegeven ogenblik naast de woorden het gebaar gaan gebruiken. Het vreemde is, dat de woorden, die door het gebaar worden onderstreept, het gemakkelijkst worden gefixeerd bij anderen. Of om het eenvoudig uit te drukken: de communicatie- overdracht door woord én gebaar is een veelvoud van datgene, wat door woord of gebaar alleen wordt bereikt. Als ik dat weet, dan kan ik daarvan dus gebruik maken.

Ik heb een gedachte, een denkbeeld. Dat denkbeeld kan ik misschien helemaal concretiseren. De meeste mensen denken dan: je moet het helemaal uitvoeren. Neen. Je moet eenvoudig beginnen er iets van te maken. Bij wijze van spreken: U neemt een stukje brood en boetseert er een balletje van. Dat balletje geeft u misschien nog een vorm en u zet het voorlopig neer; u laat het drogen. U heeft zitten denken. Al denkende heeft u dat gedaan en zo heeft u a.h.w. iets gefixeerd.

Dat fixeren van een bepaald denkbeeld door middel van een actie is zo oud als de weg naar Rome. Als u b.v. kijkt naar de Katholieken met hun rozenkrans, naar de z.g. telsnoeren, die door de Mohammedanen worden gebruikt. Als u kijkt naar de telsnoeren van de Lama's, voor zover ze nog bestaan. Als u kijkt naar de oude Inca-beschaving, dan vindt u daar eveneens een snoer, meestal gemaakt van leer en vaak versiert met kleine korreltjes of kralen van het een of ander, soms ingeknoopt, soms opgeregen, maar ook weer in een bepaalde volgorde. Dat is dan niet alleen maar bedoeld om iets te fixeren, maar ook om de gedachte vast te leggen.

Die snoeren werden gebruikt door iemand, die b.v. een bepaalde gedachte ontwikkelde, die hij wilde waarmaken. Hij fixeerde een gedachte aan dit snoer en aan de delen ervan en - dit mag ik er bij zeggen - dat snoer werd dan heel vaak opgehangen. Zo kan men bij bepaalde tempels votief-snoeren zien. Mensen die een denkbeeld hadden gehad, ze hadden erover gemediteerd en dat gefixeerd door stukje voor stukje iets erin te knopen of beter nog om het vast te houden; de meesten kochten wel een geprepareerd snoer. Maar ze hadden daarin een teken gegeven. Dat geven van een teken is dus uitermate belangrijk. Het is helemaal geen magie in de zin van het onbegrijpelijk occultisme, dat waarschijnlijk humbug is. Het is doodgewoon de noodzaak van de mens om een denkbeeld ergens in de wereld buiten zich vast te leggen. Pas op dat ogenblik krijgt het gestalte.

U zult zeggen: Dat helpt niet altijd. Als ik, een knoop in m'n zakdoek leg, dan probeer ik ook een gedachte te fixeren. Maar vaak heb ik later die knoop in m'n zakdoek en vraag ik me af. Waar had ik dat ook weer voor? Hier heeft u ook niet gedacht: hiermee leg ik een denkbeeld vast, dan herinner ik het me misschien. Dat is dus iets anders, Het is de instelling, waarmee je het doet. Als ik zeg: Ik ga die boodschap doen en ik leg die knoop, dan doe ik de boodschap, ook al vergeet ik helemaal dat er een knoop in m'n zakdoek zit. Het is buiten mij gebracht. Op die manier de dingen buiten je brengen is dus ook een deel van de meer praktisch magische leefwijze.

Gelooft u mij, de meeste mensen, die aan occultisme doen, hanteren het begrip occult op een totaal verkeerde manier. Er zijn heel veel mensen, die hoe occulter ze zijn, des te stommer ze zijn, althans in de ogen van anderen.

Nu zal het u duidelijk zijn, dat wij het occultisme niet mogen gaan zien als iets, waardoor we buiten of boven de wereld staan, maar doodgewoon als iets, waardoor we onze wereld beter hanteren en een juistere eenheid met die wereld bereiken. En dan kunnen we zeggen: gedachten zijn krachten. Natuurlijk. Maar wat heb ik aan een kracht, die ergens willekeurig wordt aangezet? Een krik is een kracht. Maar als u hem niet op de juiste manier onder de auto zet, dan heeft u hoogstens bebloede duimen of erger letsel, maar u wagen komt geen centimeter van de grond. Zo is het met gedachten ook. Gedachten kun je gebruiken om de feiten te veranderen, maar je moet ze op de juiste wijze in de feiten invoegen, je moet ze fixeren in de feiten door een willekeurig iets.

De magisch denkende mens gaat dan zeggen: Ik moet mij op een bepaalde wijze voeden. Soms is dat begerenswaard. Maar het betekent helemaal niet, dat je om een goed occultist te zijn, zoals sommigen pretenderen, vegetariër of iets dergelijks moet zijn. Neen, het betekent alleen, dat je je voeding moet aanpassen aan je behoefte; en dat is heel iets anders. Dus niet aan de smaak, maar aan de behoefte.

Sommige mensen beweren dat je om een goed occultist te zijn niet moet roken, niet drinken, geen thee, geen koffie moet drinken. Allemaal heel mooie dingen. Maar is dat waar? Onder bepaalde omstandigheden zijn stimulanten als alcohol, maar ook cafeïne, theïne e.d. schadelijk. Dan moet ik ze onder die omstandigheden vermijden.

De kunst om te leven als occultist en het gebruikmaken van die z.g. magische mogelijkheden wil alleen zeggen, dat je bewust de meest gunstige omstandigheden creëert om te presteren wat je wilt presteren en om waar te maken wat je waar wilt hebben. En daarmee kom ik zo langzamerhand aan de finale.

Een finale in deze tijd van het jaar is er altijd één waar op de een of andere manier het christendom om de hoek komt kijken. Een goed christen is een mens, die probeert te leven volgens de geest van Christus. Dat die mens zijn visie van die geest van Christus op de een of andere manier fixeert, is magisch en occult alleen naar begrijpelijk en zelfs verantwoord. Op het ogenblik, dat de fixatie in de plaats komt van de gerichtheid of de gedachte, is er in feite geen echt christendom meer. Het is een korenaar, die loos is, waar geen zaad in zit. Zo kunt u kijken naar een christendom, dat morgen waarschijnlijk weer zeer ernstig passie-zingend en zo zich zal bezighouden riet het lijden van Jezus Christus; het offer, gebracht op de Calvarieberg. Die dingen hebben zin en betekenis, indien wij ze kunnen inpassen in onze manier van reageren en werken., Zodra wij ze daarbuiten stollen, zodra we ze maken tot iets onwerkelijks, hebben we meteen de betekenis weggenomen, Het lijden van Christus,. dat een heerlijk symbool is, blijft symbool, Het betekent niets in de werkelijkheid. Maar een lijdensmeditatie, waar de vraag wordt gesteld. Wat is de zin van dat lijden en wat was het doel dat ermee werd gediend? Een leiden tot de overtuiging van wat ik eigenlijk meen te lijden, kan ik gebruiken om een doel te bereiken. En dan word het Christendom veel magischer dan het ooit is geweest. Het is eigenlijk jammer, dat de formele magie het christendom langzaam maar zeker heeft verdrongen in woorden. De lijdensweg, de passie, de herrijzenis zijn gebeurtenissen geworden, die helemaal buiten het leven staan. De praktijk vraagt echter iets heel anders. Zij vraagt van ons niet dat wij het offer van een ander herdenken, maar dat wij de inhoud van het offer (een overwinnen van angst, in zekere zin een zelf overwinning), omdat wij een bepaalde gerichtheid kennen als de juiste, doelmatig gaan vinden, Wij moeten doelmatig zijn, ook als christenen. Als u zich dus de komende dagen gaat bezighouden met Goede Vrijdag, Paas-zaterdag, Paaswaken, dan zou ik u wel de raad willen geven: denkt u er even aan, dat het niet alleen maar gaat om het verhaaltje. Het gaat om de les, die erin zit. En voor alles wat u tot nu toe heeft gehoord over het occultisme, op welke manier dan ook, geldt eigenlijk hetzelfde.

De theorie, het verhaal, is er om ons duidelijk te maken hoe wij voor onszelf bepaalde relaties kunnen stellen. Het stellen van deze relaties is veel belangrijker dan het verhaal. Want daar, waar ik relaties stel en die kan blijven beheersen, waarbij ik enerzijds mijn emotie tot een kracht laat worden die richt, maar aan de andere kant mijn besef maak tot een doelgerichtheid, daar kan ik iets bereiken, mits ik steeds begin met het bereikbare en vandaaruit verderga.

Niets is onmogelijk, indien ik durf beginnen met het mogelijke. Niets is onbereikbaar, indien ik mijn hele wezen en mijn gehele kracht daarop richt en mij emotioneel daarmee verbonden gevoel.

Werkelijk christen-zijn is niet onbereikbaar. Maar werkelijk christen-zijn moet ik dan niet meer gaan zien als iets dat gebonden is aan woorden of aan ceremonieel alleen. Ik moet het eenvoudig zien als iets dat ik in de wereld waar maak; iets waaraan ik voortdurend werk.

Ik hoop, dat ik u met dit laatste heb duidelijk gemaakt, dat we ook de religieuze zaken, die in feite toch ook occult zijn, moeten gebruiken op dezelfde manier als elke andere magische lering. De praktische toepassing van het magische principe in het leven wil zeggen: De mens

maken tot een agens (een bewust reagerende en gerichte kracht) in de totaliteit, wat die totaliteit voor ons op het ogenblik dan ook moge zijn. En als we dat doen uit overtuiging met geheel ons vrezende en met een bewust doel, dan kunnen we er zeker van zijn, dat zo we niet ons doel te ver hebben gesteld en het onbereikbaar hebben gemaakt, wij ook alles kunnen verwezenlijken.

EEN MODEL VAN HET AL

Wie het heelal uitdrukt in materiële toestanden en verhoudingen, zal altijd bepaalde discrepanties tussen het als redelijk en juist gestelde en de feitelijkheid moeten constateren. Op het ogenblik echter, dat wij het heelal gaan zien als een aantal verschillend geklasseerde energieën, zal blijken dat wij door daarmee rekening te houden en met de mogelijkheid tot transformatie van energie van de ene naar de andere vorm alle verschijnselen kunnen verklaren en daarmee ons inzicht in het Al kunnen vergroten. Als wij trachten een model van het Al op deze stelregels op te bouwen, kunnen wij ongeveer als volgt te werk gaan:

Basis: een grote kracht t.a.v. een algemeen nulpunt, het geheel uit te drukken in het potentiaal; God tot niets. Indien deze potentie aanwezig is, zal ook actie aanwezig zijn, daar absolute tegenstellingen nimmer zichzelf volledig kunnen handhaven, zonder dat een poging wordt tot een evenwicht, een zekere empathie te komen. Dit betekent dat er een lokstroom tussen Niets en totale Godheid ontstaat. In deze vloed van energie nu, kunnen wij verschillende potentialen meten t.a.v. bepaalde ruimtelijk gefixeerde punten, Deze ruimtelijke fixatie is niet noodzakelijkerwijze gelijk aan de ruimte, die u kent. Zij is elke voorstelling, waarin afstand of verschil ken worden uitgedrukt. Dan zullen in de stroom van het Goddelijke de waarden verschillen naar gelang wij meten vanaf een bepaald punt (zijnde niet het totaal Goddelijke), naar een ander punt (zijnde niet het totale Niets). Door deze verschillende waarden met elkaar te vergelijken komen wij dan tot een verschil van afstand of lengte. Om deze waarden eenvoudig uit te drukken spreken wij dan vaak over verandering of relatie van trilling. Deze trilling geeft dus niet periodiciteit weer, maar ze geeft eenvoudig aan: vergelijkbare, afstanden van krachtverschillen.

Nu hebben we te maken met een scala, die loopt van oneindig plus tot nul. Er is geen tegengestelde waarde (dus van nul tot oneindig negatief). Het totaal van de waarden in ons Al moet worden gesteld als zijnde een reeks van in zich positieven. Dan stel ik:

Waar de totale kracht wordt gemeten, zal de uitdrukking van deze totale kracht, gaande van oneindig tot nul, kunnen worden uitgedrukt in een oneindige reeks kleine wervelingen of frequenties. Deze noem ik materie, indien zij een zekere dichtheid bereiken. Indien zij deze dichtheid niet bereiken, doch rond zich een stralingsveld vormen, dan noem ik haar sfeer. Dan zijn sfeer en materie vergelijkbare waarden, waarbij alleen een verschil in trilling of in feite van wijze van uiting, en afstand (krachtverschil) bepalend is. Dan zijn alle werelden vergelijkbare waarden, waarbij de onderlinge verschillen slechts kunnen worden uitgedrukt in de verschijningsvorm van een en dezelfde energie.

Nu gaan wij trachten te filosoferen. Waar het aantal mogelijkheden van oneindig tot nul in zich oneindig is, zal het aantal mogelijke verschijningsvormen en toestanden in dit geheel gemeten eveneens oneindig zijn. De oneindigheid blijft bestaan, ongeacht of wij een groter of een-kleiner deel van het totaal kunnen beseffen en dus in ons wezen bevatten. Daarom zullen wij altijd spreken over een oneindigheid, daar immers geen bepaling van het uiterst Positieve punt mogelijk is. Dit houdt in, dat wij God nooit kunnen bereiken. Het houdt wel in, dat wij met God één kunnen zijn. Dit zijn dus verschillende punten.

Bereiken wil zeggen: het uiterst positieve bereiken. Eén-zijn met wil zeggen: één-zijn met de kracht, zoals zij in haar verschillende vormen tot uiting komt en dus in ons weergeven hetzelfde potentiaal t.a.v. nul, dat wij ook uit het Goddelijke vermoeden. Dan kan ik op grond hiervan zeggen:

Daar een en dezelfde kracht het totaal der dingen regelt of omvat, zal het totaal der mogelijkheden door dezelfde kracht worden uitgedrukt en zullen dus alle mogelijkheden gelijk bestaan en gelijk toegankelijk zijn. Dan is elke mogelijkheid, die ik selecteer uit het geheel,

slechts de weergave van een fragment van de totaliteit. Elke wijziging van mijn houding t.a.v. dat fragment van de totaliteit zal de betekenis daarvan voor mij wijzigen.

Aangenomen, dat het totaal der mogelijke wijzigingen oneindig is (uit het voorgaande zou dit kunnen voortvloeien) moet ik aannemen dat mijn keuze-element voor mij oneindig is, mits ik mij zelf niet als maatstaf gebruik. Zodra ik mij beschouw als een maatstaf voor het meetbare, zal ik nl. door mijn eigen eindigheid het oneindig aantal mogelijkheden beperken tot datgene, wat vergelijkbaar met mijn eindigheid tot uiting komt. Ik zal dit verduidelijken:

Wanneer een mens zichzelf beschouwt als een wezen van een bepaalde grootorde, zal dit wezen niet in staat zijn bewust deel te hebben aan of inzicht te hebben in het leven van wezens, die buiten het perceptie-vermogen van dit menselijk "ik" vallen. Het zal ook geen besef kunnen hebben voor wezens, die groter zijn dan dit menselijk "ik" en eveneens dit menselijk "ik" zouden kunnen omvatten in een groter geheel.

Dan stel ik. Elk willekeurig deel van die oneindigheid kan worden beschouwd als een wezen of entiteit, daar het in zichzelf een aantal mogelijkheden bevat en voor zichzelf die mogelijkheden in en vanuit zich kan manifesteren op elke gewenste manier.

Daarmee heb ik aangetoond, dat het althans in deze redenering mogelijk is ons een wezen voor te stellen, dat b.v. de totale aarde, en de totale mensheid omvat, terwijl elke mens binnen dit geheel zichzelf ervaart als een afzonderlijke eenheid en het concept van dit grote, mede het "ik" omvattende wezen niet zal kunnen aanvaarden door gebrek aan een Juiste maatstaf.

Op deze wijze kunnen wij het Al beschouwen als één groot wezen, waarin de verschillende delen zichzelf als afzonderlijke wezens beschouwen. Dan zullen de menselijke waarden, die worden gesteld als behorende tot uw eigen wereld, reproduceerbaar moeten zijn in de kleinste werelden (dus zelfs de kleinste materiedelen of andere omstandigheden die daarmee vergelijkbaar zouden kunnen zijn) en zou gelijktijdig het grote geheel (b.v. uw kenbaar materieel heelal) vergelijkbaar kunnen zijn met één grote wereld, die wederom een weergave is van uw eigen wereld.

Ik leg u dit niet voor om het u opzettelijk moeilijk te maken, maar en, u een inzicht te geven in de mogelijkheden van het meer abstract redeneren en denken.

Indien ik aanneem, dat mijn eigen wereld eigenlijk een spiegeling is van iets, wat op verschillende niveaus van bestaan aanwezig kan zijn, impliceert dit gelijktijdig dat door het ontbreken van het uniek-zijn van mijn wereld en wereldconcept deze wereld elders niet alleen bestaat, maar ook een bewustzijn gelijk aan het mijne elders aanwezig moet zijn. Indien wij een wereld aannemen zo groot als het heelal en zeggen: Dit is het spiegelbeeld van de menselijke wereld zoals u die kent, dan zullen de wezens die daar leven weliswaar groter en massaler zijn, maar qua bewustzijn vergelijkbaar met mensen. Dit is zeer belangrijk.

Men heeft vaak het idee, dat bewustzijn alles-bepalend is. Maar bewustzijn is slechts een vorm van dezelfde energie, waaruit al het andere voortkomt. Alle normen, wetten en verhoudingen, die wij t.a.v. die totale energie stellen, zouden dus ook gesteld moeten kunnen worden t.a.v. het menselijk bewustzijn. En als wij spreken over geestelijk bewustzijn en geest, dan geldt hier precies hetzelfde.

Ik stel: Aangenomen, dat het voorgaande juist is, zal het totaal van alle werelden en sferen berusten op dezelfde verhoudingswaarden en mogelijkheden die u in uw eigen wereld kent. Op grond daarvan zou het bewustzijn in elk van die werelden onmiddellijk kunnen functioneren en reageren, mits het eigen wereldbeeld niet gebonden blijft aan eigen maatstaf van wereld, dus aan de beperking van het erkende deel van het totale potentiaal. Nu gaan wij de filosofie omzetten in voor u minder technische en misschien eenvoudiger termen. Het betekent, mijne vrienden, dat iemand, die in een andere sfeer of wereld komt, in feite in een wereld staat, die voor hem gelijkwaardig is aan de zijne. Ook als die wereld veel grotere krachten en mogelijkheden bevat, zal het bewustzijn zich zonder meer daar kunnen handhaven. De enige eis is, dat de vergroting van potentiaal-schaal, zoals die in die andere wereld of sfeer voorkomt, voor uw bewustzijn aanvaardbaar moet zijn. Dan ligt een groot gedeelte van wat

wij bewustwording, erkenning, wijsheid, kennis etc, noemen niet in het bestaan van differentiatie tussen werelden en toestanden, maar in het vermogen toestanden op een verschillende schaal als voor ons vergelijkbaar te zien, zodat identificatie van ons eigen wereldbesef met de andere werelden mogelijk is.

Wie hiervan uitgaat, zal beseffen dat God niet noodzakelijkerwijze voor ons anders behoeft te zijn dan wij. Hij zal alleen meeromvattend zijn dan wij. Grote geesten en grote engelen zullen eveneens voor ons vergelijkbaar zijn. En dit heeft voor de mens, die zich geestelijk bezighoudt met de tegenstelling tussen b.v. de demonie en de hemelwereld consequenties. Want een demonie is voor mij alleen erkenbaar en als zodanig bestaand² indien ik een beperkt deel boven mij aanvaard als waarheid en daardoor een beperkt deel beneden mij als onwaarheid, leugen of onjuistheid verwerp, Als ik dus wil groeien naar een aanvaarding van het totaal zal mijn besef van goed - althans voorlopig - gelijk uitbreiden met mijn concept van kwaad. Ik kan niet hier één waarde accepteren zonder te erkennen, dat zij dáár aanwezig is.

Als u grote werelden ziet en u bent zover gekomen, dat u kunt doordringen tot aan de grenzen van uw zichtbaar heelal, dan impliceert dit dat u ook kunt doordringen tot in de wereld van het kleine en waarschijnlijk de atomen kunt zien, zoals zij sterrenstelsels zouden zijn. Denkt u maar aan de microscoop, die in omgekeerde richting als een soort verreijker eveneens bruikbaar zou kunnen zijn.

Hier heeft u dus de omkeerbaarheid van waarden. Waar ik de omkeerbaarheid van waarden constateer, moet ik aannemen, dat al het kwade - zo ik het erken - door de omdraaiing van de betekenis voor mijn wezen goed moet worden. En al het goede door een omkering van waarden kwaad. Dan is er voor mij geen enkele reële maatstaf aanwezig, maar er is wel een bewustzijnsmaatstaf. Naarmate ik verder erken, word ik groter. Ik omvat dus een groter deel van het potentiaal van de goddelijke uiting. Hoe groter het potentiaal van de goddelijke uiting dat door mij wordt erkend, des te groter het deel van de werkelijke wereld (de goddelijke totaliteit) dat ik omvat. Maar al wat binnen mijn wezen valt (en dat is nu voor u misschien toch interessant), valt dan ook onder mijn beheersing.

Hieruit blijkt dus, dat de ziel niet mag worden uitgedrukt als een weergave van de mens of alleen als een soort goddelijk zaad, dat zich heeft geworteld ergens temidden van de ruwe basten van geest en stof, maar dat wij moeten aannemen, dat de ziel de feitelijke uitbreiding van potentiaal is in het Goddelijke, waarbinnen voertuiglijke erkenningen mogelijk zijn.

Kan ik de ziel uitbreiden? Het is een grote vraag, of dit mogelijk is. Maar één ding is zeker: naarmate de ziel zich meer placeert op de juiste balans (in het middelpunt van de totale uiting tussen niets en oneindige mogelijkheid), zal zij een groter deel van het Al in harmonie zien. Voor haar bewustzijn zullen positief en negatief elkaar op den duur opheffen; wat er overblijft, is de harmonische erkenning van hetgeen in het eigen "ik" bevat is. Dit zijn niet alleen maar magische erkenningen, het is een poging om een model van het Al op te bouwen.

Nu zegt men bij u: We hebben tijd. Als ik u zeg, dat tijd alleen maar het meten is van dezelfde functie, zou elke erkenning van tijd in zich moeten houden: een weerkaatsing van hetzelfde element tijd (dus dezelfde tijdsduur), maar in verschillende momenten van tijd. Voorbeeld: Als ik vandaag kijk, dan zie ik niet alleen de andere sterren. Ik, zie ook mijn eigen wereld terug, indien ik natuurlijk over voldoende en juiste instrumenten beschik, maar dan in een ver verleden of in een verre toekomst, en wel, naar gelang van de richting waarin ik kijk.

Dan is tijd eigenlijk eveneens iets, wat een concept is van mijzelf.

Het is mijn meten van verschillen tussen de huidige fase en stelling van een deel van de goddelijke energie en mogelijke andere stellingen van volkomen gelijksoortige fasen of delen van de goddelijke energie. Daarmee wordt voor het "ik" het begrip tijdloosheid verkregen. Tijdloosheid betekent niet, dat er geen tijd bestaat, maar dat ik de identiteit erken van alle bepaalde delen, die ik tijd noem, met alle andere gelijksoortige deler. Als ik meet in dagen, dan zal ik elke fase, die ik dag noem, op elk punt van het A kunnen zien als voor mij volledig gelijk, ook aan mogelijkheden. Als ik uitga van aeonen van jaren, van oneindigheden, dan zal mijn concept van oneindigheden hier moeten worden overgebracht naar alle andere mogelijke oneindigheden (voor mij oneindigheden), die zich ergens zouden bevinden,

Nu zult u zeggen; Een oneindigheid impliceert, dat er geen tweede oneindigheid kan bestaan. Dit kan niet, indien wij oneindigheden stellen als liggend op hetzelfde plan. Maar een oneindigheid uit mijn besef, behoeft niet identiek te zijn met de oneindigheid van een ander besef. Dan kunnen twee in wezen anders gemeten oneindigheden naast elkaar bestaan, zonder dat zij identiek hoeven te zijn. En die identiciteit, van de verschillen werelden is de grote moeilijkheid, waarmee men als mens, heeft te worstelen. Indien iemand u zegt, dat de wereld, zoals u haar ziet, niet gelijk is aan de wereld, zoals een ander die ziet, bent u geneigd te zeggen; Dat komt voort uit andere opvattingen, die we hebben. Wat u vergeet is, dat u beiden zeer wel een totaal andere wereld kunt zien en beleven, maar dat u op de een op andere wijze beiden in elkanders wereld een zekere functie vervult.

Dit lijkt oneindig vaag, maar wie niet tot de uiterste vaagheid gaat, kan niet tot de uiterste helderheid komen. Dit is een moeilijk probleem voor menig mens. Iemand, die absoluut duidelijk wij zijn, zal zo duidelijk zijn, dat hij absoluut vaag wordt, omdat in de uitbreiding van zijn concept zijn eigen denken wel volledig duidelijk omgrensd is maar gelijktijdig dit voor een ander niet meer te vatten is. En zo redenerende gaan wij ons model van het AI kort formuleren en omschrijven.

1. Daar het besef dat het "ik" bezit (de uitbreiding van eigen persoonlijkheid) een wereld in zich vormt binnen de totaliteit, leven alle wezens in andere werelden en zullen de contacten tussen deze werelden alleen voortkomen uit het gelijk omvatten van dezelfde potentialen of delen van het Goddelijke.
2. Alle vormen, die worden erkend, zijn slechts de weergave van een persoonlijke reactie op een deel van de goddelijke kracht. Dientengevolge behoeven ook vormen en vormwaarden niet voor allen gelijk te zijn. Daar, waar een gelijkheid van vorm-erkenning en vorm-waarde ontstaat, is deze beperkt tot hetgeen gemeenschappelijk kan worden gedeeld; dus tot die delen, waarin men met elkaar gemeenschap heeft. Waar dit niet gebeurt, bestaan verdergaande concepten, die door anderen niet worden gedeeld.
3. Indien ik leef in een wereld, die ik nimmer geheel met anderen zal kunnen delen, zal het voor mij belangrijk zijn: in de eerste plaats mijn eigen visie op de wereld te stellen; in de tweede plaats deze visie tot evenwichtigheid te brengen door tegenover elke negatieve factor een positieve te stellen en omgekeerd. Hierdoor krijg ik een evenwichtig beeld van het zijn en van mijn wereld, die het mij mogelijk maakt om in mijn wereld zelf vrij te zijn. De vrijheid, die ik in mijn wereld bereik, houdt in dat ik de vrijheid heb contacten met anderen te aanvaarden, voor zover ze harmonisch zijn.
4. De uitdrukking, die wij geven aan deze verschillen van wereld en wereldconcept, zijn eveneens different; maar een van de meest gangbare is het trillingsgetal. Als twee mensen een verschillend trillingsgetal hebben, betekent dit in feite dat zij in een verschillende wereld leven, ook al delen zij grote delen van die wereld wel met elkaar. Als wij zeggen dat mensen harmonisch, maar verschillend in trillingsgetal zijn, zouden wij daarmee kunnen aanduiden dat zij bij elkander een deel van de eigen ervaring kunnen induceren, zodat zij tijdelijk elkaars wereldbeeld kunnen uitbreiden of aanvullen. Als wij stellen, dat entiteiten (onverschillig of dat engelen, demonen of wat anders zijn) harmonisch kunnen zijn met de mens, dan moeten wij stellen, dat deze harmonie - voor zover het de mens betreft - wordt bepaald door zijn wezen en zijn wereldconcept. Dan zou voor de mens elke harmonie met hogere of lagere waarden afhankelijk zijn van de mens. Er is dan geen enkele mogelijkheid om deze grotere krachten voor mijn eigen ervaren en beleven een dwingende macht toe te kennen.
5. Gesteld, dat materie een uitdrukking is van energie, dan moet worden aangenomen dat deze energie inductief werkt, zodra er een verschil of een verandering is. Deze inductie zal alleen voor mij merkbaar zijn binnen dat deel van mijn wezen, dat harmonisch is met de plaatsvindende verandering. Ik zal dus niet alle veranderingen kunnen zien, maar alleen die, welke met mijn wezen en mijn wereldvoorstelling op dit moment harmoniëren.

6. Daar alle variabele waarden, die ik in mijn wereld constateer, in feite een begrenzing vormen en niet alleen een meting van waarden, zal ik moeten uitgaan van het totaal der waarden, waarin ik de meting of bepaling verricht en nimmer mogen uitgaan alleen van het punt, dat door mij werd geconstateerd.

Degeen die het vermogen in zich vindt tot abstract denken, zal uit die abstractie harmonieën kunnen winnen, ook als het in het menselijk leven noodzakelijk is om die voor het "ik" in beperkter beelden te concretiseren.

Elk geconcretiseerd beeld, dat voor mij voortkomt uit een abstractie van denken, beleven of ervaren, zal dus inhouden een beperkte maar volledige weergave van een grotere waarde.

Elk concept, dat wordt gewonnen uit de abstractie, is dus het symbool, waardoor die grotere werkelijkheid voor mij hanteerbaar wordt. Want het geheel blijft behouden in het woord, in de daad, in het voorwerp, in de verandering, kortom, in al datgene, wat ik daarvoor stel. Dan is de betekenis van alle door mij als weergave of zelfs maar als gevolg van het abstract erkende, tevens een middel om deze schijnbaar abstracte wereld voor mij tot realiteit te maken.

Men kan uit de schijnbaar onwezenlijkheid der stellingen komen tot een werkelijke beleving van dit geheel, zodra men beseft dat elk beeld, dat men in de eigen wereld stelt als het geheel vertegenwoordigend, dit geheel mede omvat.

Daar het de mens niet gegeven is onbeperkt in abstracties te denken, zou hem daarom de raad moeten worden gegeven: Leer denken in gelijkenissen, die in uw wereld van toepassing zijn. U zult daardoor in staat zijn een groter aantal waarden binnen en daardoor ook buiten uzelf te beseffen, deze te hanteren en zo uw heelal te zien worden tot een voor u aanvaardbaar, begrijpelijk en - in het deel dat innerlijk wordt beseft - beheersbaar geheel.

DROOMBEELD

Vele vage vormen, als in nevelen gekleed, krijgen gestalten. Gestalten worden langzaam tot een spel, toneel, een visioen, een droom, waarin ik ondergá het bestaan met deze schimmen. De werkelijkheid vervaagt - en ik leef in een nieuwe werkelijkheid. De tijd staat stil en is gelijktijdig toch oneindig weer versneld, zodat het gebeuren in brokstukken uiteen pleegt te spatten. Ik onderga.

Ik onderga. Maar wanneer ik ook erken hoe ik zelf deel ben van de droom en zonder schromen toegeef hoezeer de droom de weergave is van wat er in mij leeft, dan zie ik hoe aan alle beelden steeds liet zwakke spoor kleeft van een ander denken, van een ander bestaan. Dan wordt het droombeeld niet slechts eigen spel met eigen waan, maar eerder nauw begrepen correctie op eigen denken, weergave van mogelijkheden die ik zelf niet heb vermoed, uitdrukking van noodzaken die ik zelf nog niet erkende.

De beeldenreeks wordt dan tot een taal, die ik misschien niet geheel versta in redelijke zin, maar die ik - ondergaande het geheel - toch voor mijzelf aanvoel. Een waarschuwing soms. En soms de erkenning van een kracht, die van buiten mij beheerst of beïnvloedt. Soms de oplossing van een probleem, soms ook de erkenning van mijn eigen onvolledigheid.

Uit die gevoelens, uit dit begrip wordt het droombeeld voor mij een weergave van de werkelijkheid waarin ik leef, een aanduiding van de mogelijkheden

die ik heb. Ze wordt voor mij een brug tussen een grotere werkelijkheid en de beperktheid van mijn eigen denken.

De droom is de brug waarover het "ik" kan gaan, overschrijdende de grenzen van logica en rede tot in het rijk van eigen waar bestaan.

Het droombeeld is de foto, die je terugbrengt in je werkelijkheid van een dergelijke excursie. Ze geeft niet aan wat hier is, maar maakt je wel duidelijk hoe je zelf bent.

Wie in een droombeeld leert zichzelf te erkennen, erkent op den duur ook grotere waarheid, ja, zelfs oneindigheid als deel van wat slechts lijkt een vluchtig droombeeld te zijn.

OFFER

Een offer, datgene wat ik geef.

Een offer, datgene wat ik mij ontzeg.

Een offer vaak, datgene wat ik zelf ben; een ontkenning ten bate van iets anders.

Is het een wonder, dat het offer altijd een grote rol speelt in de magie? Is het een wonder, dat het offer in ons leven voortdurend belangrijk is? Indien wij niet kunnen offeren, bestaat er geen mogelijkheid om buiten onszelf te treden.

Het offer is niet alleen maar het middel, waarmee je een geest of God probeert om te kopen; het is wel degelijk ook datgene, waarmee je jezelf door je iets te ontzeggen - wijst op de belangrijkheid der dingen, waardoor je het voor jezelf mogelijk maakt te bepalen wat je eigenlijk wilt. Iets, wat je voor niets krijgt, is meestal niet zo waardevol. Iets, wat je duur betaalt, zal je – zelfs als het maar weinig waarde heeft - hoog schatten, omdat het zo veel heeft gekost.

Het offer is het betalen. En naarmate wij meer offeren voor hetgeen wij belangrijk achten, zullen wij ons dus meer eigenmaken, er dichterbij komen te staan.

Is het een wonder, dat offers zo belangrijk zijn? Maar breng dan offers alleen, zoals u ze zelf wilt brengen en wanneer u ze wilt brengen. En bovenal breng ze niet zonder zin en zonder doel.

Ontzeg u regelmatig iets, maar niet alleen omwille van het ontzeggen, maar omdat u met dit ontzeggen de nadruk legt op iets anders in uw leven.

En als u magisch wilt werken met het offer, begrijp dan dat het offer een van de middelen is, waardoor u zich in bijzonder sterke mate kunt richten en concentreren op het doel, dat u wilt nastreven.

Offer is niets anders dan de lens, waardoor wij, de verstrooidheid van onze gevoelens, onze begeerten en gedachten in één brandpunt, samenbrengen en zo uit het verspreide besef het schroeïend brandend punt maken, dat het vuur van bereiken kan ontsteken.

ACHTSTE LES - DENKWERELD EN ESOTERISCHE REALITEIT.

Er was eens een wijsgeer. Hij noemde zich Ali Mohanmed Bakar, die op een gegeven ogenblik een wijsgerige uitspraak deed, Hij zei nl.: "God is goed en dat weten wij allen. Waaróm zouden wij ons dan bezighouden met God? Laten wij liever de duivel te vriend houden."

Met deze denkwijze is misschien wel iets gekenschetst van de achtergrond van het denken, Want de mens probeert niet in de eerste plaats om God een plezier te doen, maar om geen ruzie te krijgen met de duivel. En dat aspect zien wij in de magie doorwerken; wij zien het ook doorwerken in bepaalde esoterische stellingen. Ik zou dit een ontvluchtingseffect willen noemen.

Nu zult u begrijpen, dat wij met die ontvluchting op zich natuurlijk niet verder komen, maar als wij weten waarom, dan is het waarschijnlijk mogelijk om iets meer te begrijpen van o.a. bepaalde zinsneden uit de mystieke kabbala en van bepaalde alchemistische en magische principes.

Als ik leef in de wereld, die ik in twee tegenstellingen deel, dan moet ik een keuze maken. Dat die tegenstellingen alleen van mij uit bepaald worden, besef ik niet. Ik creëer mij dus een God en ik creëer mij een duivel. Beiden zijn voor mij grootmachten. Zij moeten dus een rijk hebben. Dat rijk moet nader worden gedefinieerd. En naarmate men verdergaat in die definitie, komt men tot een meer complexe structuur van machten. Het is nu voor mij eenvoudig om de twee rijken tegen elkaar uit te spelen. Ik weet niet, of u die oude circusstunt wel eens heeft gezien van de sterke man, die twee auto's bij elkaar houdt, terwijl ze met vol gas proberen weg te stuiven, alleen door kabels die hij in zijn handen vasthoudt. De oplossing is heel eenvoudig: hij gebruikt een schakel van zeer zwaar gesmeed staal. Om de twee grepen, die hij schijnbaar in zijn handen geklemd houdt, schuift hij deze schakel. Deze vangt de spanningen op en daardoor blijven de beide auto's op hun plaats.

De mens doet eigenlijk precies hetzelfde. Met zijn ontvluchtingsdrang gaat hij voor zichzelf een plaats fixeren t.a.v. God en de duivel. Maar omdat hij als de duivel komt kan zeggen: "Het is Gods wil", en als God komt kan zeggen: "De duivel heeft mij verleid", heeft hij met zijn ontvluchtingsbeeld een schakel geschapen, waardoor hij de machten van de twee wereld a.h.w. in balans brengt. De mens is niet meer degeen, die tussen twee machten staat, Hij is eerder iemand, die in het middelpunt staat en alle machten vanuit dat middelpunt laat werken, zonder er zich al te veel van aan te trekken. Vandaar ook dat de menselijke filosofie, de godsdienst en moraal zover uiteen plegen te lopen.

In de esoterie krijg ik dat door het kwade te compenseren met het goede. Een van de bekende praktijken, zoals u weet. Ga elke dag na wat je verkeerd hebt gedaan en wat je goed hebt gedaan. Maak de balans op. Die balans komt altijd zo uit, dat je het er toch nog niet zo slecht vanaf hebt gebracht. Geloof u mij,

Op dezelfde manier hebben de magiërs gezegd: Wij hebben slechte en goede geesten. Indien ik een kwade geest wil bedwingen, dan neem ik eenvoudig de naam van een iets hogere lichte geest en krijg daardoor een overwicht over die entiteit. Omgekeerd gebruiken de zwart-magiërs wel de Godsnamen, maar zij gebruiken die heel vaak in een wonderlijke samenstelling en volgorde en gaan uit van het standpunt: Als ik de hoogste krachten van het duister oproep, zullen zij de uitwerking van het Goddelijk tijdelijk kunnen uitschakelen en dan ben ik safe. Het is eigenlijk een ontvluchten aan de werkelijkheid.

Nu heeft de kabbala (althans de mystieke kabbala) geprobeerd een hiërarchie op te bouwen, waarin al die geesten worden genoemd. Er bestaat ook een tweede deel van die kabbala, dat niet algemeen bekend is, waarin ook de hiërarchie van de duistere rijken volledig wordt gegeven. Dat gebeurt niet in de meeste gepubliceerde werken. Ik heb dus nu een soort blauwdruk. Indien ik kracht A wil beheersen, moet ik dus grijpen boven de kwaliteit van A uit

naar het tegendeel. En met deze registratie hebben heel veel kabbalisten zich op het magische pad begeven.

Anderen hebben weer getracht om oorzaak-en-gevolg te verklaren door te zeggen: Hier is een oorzaak die slecht is. Indien ik daaraan nu de naam toeken van een hogere, goede entiteit, dan verandert de zaak. Als ik het kwade dus erken, via een naamomzettingssysteem b.v., dan zeg ik: Dit is kwaad. Wat kan ik daar tegenover zetten, dat hoger en goed is? Het beroep op de naam alleen heet dan reeds een evenwicht te brengen, waarbij je dan ook in zekere zin met magie te maken hebt.

De alchemist doet precies hetzelfde, alleen handelt hij iets verstandiger. Hij kent nl. de krachten van goed en kwaad, die hij dan elementaire noemt. Hij heeft daarbij ongetwijfeld heel veel aan de oude Godsbegrippen en mythologieën ontleend; daarnaast ook heel veel aan de primitieve chemie en het daarmee gepaard gaande bijgeloof.

Hij zegt nu: Indien ik goed en kwaad heb en ik kan ze in een kracht hullen, waardoor de tegenstelling teniet gaat, dan kom ik a.h.w. vanzelf tot het geheel en is er geen goed of kwaad meer, dan is er leven. Dat is o.m. een van de geheimen van het witte en rode poeder, dat - zoals u weet - gebruikt zou moeten worden bij het vervaardigen van de Steen der Wijzen, maar ook bij het vervaardigen van kunstgoud. Dergelijke procédés kunt u door de gehele oudheid aantreffen. Voor ons is het natuurlijk wel belangrijk dat wij eens nagaan in hoeverre die ontvluchtingstheorie eigenlijk voor ons zin heeft en op welke wijze wij daardoor worden beroerd.

Op het ogenblik, dat ik goed en kwaad erken, zal ik geneigd zijn om mijzelf daar buiten te stellen. Goed en kwaad zijn machten, die ik in mijn wereld erken. Ik heb echter mijn goede voornemen of mijn bijzondere toestand of misschien mijn bijzonder voorrecht, waardoor ik dit eigenlijk kan afschuiven, hetzij op God hetzij op de omstandigheden of op iets anders. Ik zoek een schakel, waardoor de tegenstellingen van de wereld voor mij bij elkaar worden gehouden, maar onttrek mij daardoor aan goed en kwaad. Dat betekent, dat ik voor mijzelf in meer of mindere mate boven de wet sta. Gelijkijdig betekent dat, dat ik die wet volledig van toepassing wil verklaren op de wereld rond mij. En daarmee maak ik natuurlijk een grote fout.

Wanneer ik krachten veronderstel - hoe dan ook - creëer ik die krachten uit mijn eigen denken. Maar een kracht, die ik uit mijn denken heb gecreëerd, kan ik niet zonder meer van mij afstoten. Ik kan niet zeggen: Die kracht bestaat alleen voor anderen en niet voor mij. Ik ben er deel van.

De mens, die werkt met de tegenstelling God - duivel, zal zowel God als de duivel als een werkzame factor in zijn leven zien en het zal hem onder geen enkele conditie mogelijk worden om ofwel de duivel dan wel God uit te schakelen. Hij zal altijd beiden ondergaan en hij zal tegenover beiden - door de tegenstelling - verantwoordelijk zijn. Want in hem is de eindreactie het product van God en duivel. Elke afwijking daarvan is een disharmonie, die zich geestelijk en vaak zelfs reeds stoffelijk zal straffen. Dus moet ik beginnen mij af te vragen, of ik goed en kwaad wel reëel voor mijzelf durf erkennen. Zodra ik dat niet doe, moet ik goed en kwaad op een andere manier wegwerken. Ik kan er niet mee leven; dan moet ik er iets anders voor in de plaats stellen.

Ik kan natuurlijk ook proberen de duivel te vriend te houden. Dat is een heel prettige methode. Je zegt: Geef aan het kwaad toe, want God is een vergevingsgezinde kracht; die zal het mij niet kwalijk nemen. Als Hij maar begrijpt, dat ik het heb gedaan, omdat ik zo bang ben voor het kwaad. Maar in dat geval heb ik toch wel mijn eigen kennis van wat wel of niet juist, of wel of niet goed is. Ik ben dus toch het slachtoffer.

Laten wij dan teruggrijpen naar eveneens een Arabische wijsgeer, zijn schuilnaam was Asrazit. Deze man stelde als volgt:

"Er is niets, dat niet is voor mij. Er is geen kracht buiten de kracht, die werkt in mij. Al wat uit die kracht voortkomt, zie ik in en buiten mij. Zo kan ik (en hij haalt dan het paradijs aan en een paar stanza's) de hemel in mij dragen, mits ik de hel in mij niet vrees. En omgekeerd natuurlijk.

Deze man maakt het veel eenvoudiger. Wij hebben niet te maken met twee krachten, die aan het touwtrekken zijn om onze kostbare zieltjes, wij hebben te maken met een evenwicht van besef, dat in ons ontstaat. Indien ik dat evenwicht van besef in mij draag, dan kan ik aan verschillende facetten wel een naam geven, maar die naamgeving is in feite de benoeming van een functie, zoals die in mij bestaat. En dan wordt het voor de esotericus opeens geen kwestie meer van kiezen tussen goed en kwaad, maar een erkennen van het totaalbeeld, dat hij uit goed en kwaad voor zichzelf vormt over de wereld, over zichzelf en eventueel over abstractere dingen (iets, wat heel vaak in een geometrische figuur is uit te drukken).

Als de magiër op die manier werkt, dan zegt hij niet meer "ik moet een geest bedwingen", maar hij zegt "ik moet een kracht in mij wekken en de buitenwereld zal daarop antwoorden."

De alchemist beseft nu dat hij dus helemaal niet meer te maken heeft met krachten van licht en duister en wat er verder bij hoort. Een liefhebberij van sommige alchemisten was om een kruis op te hangen - vaak een dubbelbalk-kruis (Andreas-kruis) - en daaronder een Gehorende. Dat was soms alleen een maansikkel, maar heel vaak was het een soort Bok van Mendes. Deze mensen dachten: wij moeten die twee principes verenigen. Maar de latere alchemist (de filosofische alchemist) wordt wijzer. Hij zegt: "De totaliteit van mijn besef en van mijn wilskracht versmelt goed en kwaad. Ik kan dus het product, dat uit goed en kwaad is af te lezen, voor mijzelf redigeren alleen door mijn wil. Dan wordt de wil het vuur, het ego wordt de smeltoven, enz.

Het typerende is, dat hij daarbij dan zijn zeer uitvoerige en geheimzinnige definitie van de zwavels (er zijn in de middeleeuwse alchemie geloof ik een 80 verschillende sulfers (zwaveI in verschillende betekenissen) gaat terugbrengen tot één heel eenvoudige: Zwavel is wat men zou kunnen noemen de hartstocht of de emotie. Waarschijnlijk omdat ook u denkt: waar vuur is, is ook rook. Rook stinkt, dus zwavel.

Maar met dit terugbrengen van alles tot het eenvoudige effect: ik heb hier de hartstocht, de hartstocht is een wilsvormende factor; ik heb hier de wereld in haar verschillende elementen maar onderdanig aan mijn wilsvormende factor, komt hij tot een innerlijk (want het is geen magisch maar een innerlijk proces) samenvoegen van alle tegenstellingen tot wat hij noemt een levenskracht. Het is geen concreet Godsbeeld. Het is abstracter en het doet wat denken aan de verheven toestand van de boeddhisten, waarin men daadloos is en waarin de totaliteit wel bestaat, maar waarmee je eigenlijk weinig te maken hebt. Je drijft erin rond.

Op een soortgelijke manier beschouwt de moderne alchemist dat. Met zijn denken heeft hij eigenlijk, heel veel tegenstellingen uit zijn eigen wereld weggewerkt. Maar de mens is verliefd op de tegenstellingen. In het denken van de godsdienst b.v. is een God alleen aanvaardbaar, indien die God goed is. Maar er is heel veel op de wereld, dat de mens kwaad vindt. Dat kun je niet aan God wijten, want God oordeelt natuurlijk precies als de mens over goed en kwaad, anders zou Hij de ware God niet zijn. Dus moet er een duivel zijn. En als je die mens nu confronteert met het feit, dat er geen duivel is, dat er alleen maar een levenskracht is die je dan rustig God mag noemen, dan is hij plotseling zijn mogelijkheid tot veroordeling, tot zelfrechtvaardiging kwijt. Het resultaat is, dat hij in opstand komt tegen elke stelling, die zijn gevoel van belangrijkheid, vordering of iets dergelijks aanraakt.

De mens in de maatschappij, die in een vast systeem leeft en wordt geconfronteerd met een denkbeeld, dat daarin niet past, om welke reden dan ook, komt onmiddellijk in opstand. Hij zal die idee niet op haar verdiensten bezien, hij zal zich niet afvragen of de verdiensten, die hij ervan erkent, misschien in een synthese kunnen worden samengevat met datgene wat hij reeds kent. Neen, hij zegt eenvoudig: Dat is verkeerd, dat kan niet. Hij wil er niet eens naar luisteren.

Diezelfde neiging hebben wij, indien het om geestelijke elementen gaat. En als wij een werkelijke inwijding nastreven, dan moeten wij, geloof ik, toch wel beginnen met te luisteren naar beide partijen.

Uit de uitspraak, waarmee ik ben begonnen, is de verering van Melek El Tal ontstaan. Een eredienst, die hoofdzakelijk onder de Drusen bestond en die eigenlijk neerkwam op een vorm van duivelsbevreemding of duivelsaanbidding. Duivelsaanbidding is de term van de

tegenstanders; bevrediging van de duivel is de term van de gelovigen. Deze mensen erkennen, dat het kwade ergens gepersonifieerd moest zijn voor het menselijk denken. Maar - zeiden zij - die personificatie kunnen wij op de een of andere manier samenvoegen met het positieve element: God.

Wanneer wij van de duivel een god maken, dan hebben wij aan de ene kant nog een duivel die kwaad kan doen, naar aan de andere kant vinden wij in die duivel dezelfde bestaansrechtvaardiging, die wij in God vinden. God is de bestaansrechtvaardiging met het goede; de duivel de bestaansrechtvaardiging plus het kwade. Breng die samen in één denken, in één eredienst en wij houden alleen onszelf over niet het goede en het kwade. Het resultaat is dan ook geweest dat de Drusen, voor zover zij christenen geworden zijn, heel goede christenen waren. Een beetje vreemd misschien in hun denken, wat primitief vanuit de moderne christelijke maatschappij gezien, maar anderzijds mensen, die heel veel respect hebben, niet alleen voor het magisch element van de godsdienst, maar vooral voor wat men het ethisch element zou kunnen noemen.

Waarom zou een gewoon mens niet tot eenzelfde synthese kunnen komen? Je, kunt nu wel proberen een verschil te maken tussen de kop en de staart van de slang, maar als zij zichzelf verslindt, zoals de gnostici dit steeds weer beweren, dan moeten wij toch ook wel aannemen dat kop en staart geen verschil uitmaken; dat ze alleen maar kenbare punten zijn in de functie van een in zichzelf gesloten geheel. En daarmee zijn wij toe aan de voor ons belangrijke punten.

Wij hebben een eigen ethos. Daaraan kunnen wij niet ontkomen, omdat ons ethisch besef als mens of als geest voor ons een relatie is met onze wereld. Zonder die wereld kunnen wij niet leven. Maar waarom zou ik een ethiek creëren, die strijdig is met wat ik ben? Er is geen vaste ethiek. Er bestaan voor de mens geen vaste, eeuwigdurende wetten, waardoor hij zijn gedrag kan bepalen. Wat vandaag verkeerd is, kan morgen goed heten en omgekeerd. Maar het verkeerd en goed is altijd nog een kwestie van persoonlijke inzet en persoonlijke reactie, niet van een algemeen geldende wet of regel. Dus stellen wij:

Elke kracht in mij is deel van één kracht, die eveneens in mij zetelt. Deze kracht of de daaruit voortkomende verschijnselen, die ik krachten noem, kan ik niet verdelen in positieve of negatieve. Ik kan nooit streven naar het bevorderen van het ene en het afbreken van het andere; hoogstens naar een evenwicht tussen beide, waardoor mijn werkelijke persoonlijkheid tot uiting kan komen. Daar mijn eigen standpunt en behoeven zich voortdurend kunnen wijzigen en verplaatsen, is het mogelijk mijn eigen positie t.a.v. positief en negatief eveneens te veranderen.

Indien ik zelf bepalend ben voor het evenwicht, dan, betekent dit dat ik - zonder een beroep te doen op enigerlei kracht, alleen door te leven met een besef van de kracht in mij: ik leef, dit leven is energie, is kracht, is vermogen, is mogelijkheid - mijn positie in het Al zo kan bepalen, dat het Al mij dient.

De alchemist zegt: Wie de Steen der Wijzen heeft, is de beheerser van vele dingen. Ik zou zeggen: Wie in zich het besef heeft gevonden van deze evenwichtigheid, waarbij de positie van het "ik" ten aanzien van positief en negatief verplaatsbaar wordt, is eveneens meester over zeer vele dingen. Wat de kabbalist heeft geprobeerd uit te drukken met het opsommen in een of ander bekend werk van alle namen, functies en koren van hemelgeesten en hellegeesten is eigenlijk niets anders dan het omschrijven van positieve en negatieve waarden. Maar die positieve en negatieve waarden zijn gesteld als algemeen geldend; en dan zijn ze niet bruikbaar. Het resultaat is, dat zelfs de kabbalistische magie, die heel vaak ook van talismans e.d. gebruikt maakt, eigenlijk geen rekening meer houdt, vreemd genoeg, met de krachten op zichzelf en hun betekenis in de hiërarchie, maar alleen met het evenwicht dat zij kunnen uitdrukken. De nacht wordt niet ontleend aan het woord of de naam zelf, maar aan de associatieve mogelijkheden daarmee verbonden. En bij die associatie is altijd het tegendeel inbegrepen. Op deze manier heeft men zelfs in de magie al bereikt, dat dit evenwicht met een verplaatsbaar punt voor het "ik" - zelfs t.a.v. de wereld - werd bereikt.

Nu vraag ik mij alleen nog af, waarom de kabbalist dan niet eerlijk is? En als hij de magie als heel belangrijk beschouwt - en velen doen dat - hij dan niet een stap verder gaat en zegt: Dan is mijn totale opbouw van de kosmos alleen maar een persoonlijk oriëntatiemiddel zonder een feitelijke betekenis. Ik kan niet zeggen, dat ik alleen voor het goede of voor het kwade kies. Ik kies voortdurend voor een verhouding tussen elementen, die voor mij goed en kwaad zijn. Op deze manier zou hij veel gemakkelijker werken; ook de magiër.

In de magie krijgen we te maken met allerhande wonderlijke spreuken. Wij behoeven nu niet net niet-bestaande boeken als de z.g. *Economicon*(?) te gaan werken. Maar als wij gewoon gaan kijken naar b.v. de *Grand Albert* (de schrijver is *Albert Magnus*), dan vinden wij daarin een aantal spreuken en allerlei onbegrijpelijke namen en woorden. Je vraagt je wel eens af, of zo iemand die namen en woorden zo onbegrijpelijk heeft gemaakt om ze gemakkelijker te kunnen toepassen. Want hoe minder er een concrete voorstelling aan verbonden is, hoe algemener de uitdrukking kan worden gebruikt om voor het "ik" een zekere fixatie volgens eigen wezen tot stand te brengen.

In ieder geval, al die namen die wij daar hebben zijn eigenlijk ook weer symbolen; dingen, die wij gebruiken om ons te oriënteren. Ben ik zover gekomen, dan moet ik een stap verder gaan en kom ik toch bij de gnostici terecht.

In de Gnosis wordt eveneens gezocht naar een evenwicht. Bij de christenen speelt de Christus daarbij natuurlijk een zeer grote rol. Maar als je de zaak op de keper beschouwt, dan gaat het hier om een evenwicht. Jezus is niet zonder meer de verlosser, hij is de verschafter van evenwicht. Het Koninkrijk Gods is niet een gebied of zelfs maar een toestand, die ook buiten het "ik" bestaat. Het Koninkrijk Gods wordt bij vele gnostici eigenlijk een toestand van erkenning in jezelf t.a.v. jezelf.

De situatie, zoals zij die uitbeelden, is voor uw wereld waarschijnlijk gemakkelijker aanvaardbaar dan alles wat ik tot nu toe heb gezegd. Want er zijn altijd weer mensen, die in verzet komen, omdat je zegt: Mensen, jullie hele wereldbeoordeling is eigenlijk krankzinnig. De manier, waarop je voor jezelf uitmaakt wat goed en wat kwaad is, is krankzinnig. Het denkbeeld, dat je jezelf beter kunt maken, is eigenlijk krankzinnig. Vooral tegen dit laatste komen ze in opstand.

De mensen hebben veel moeite gedaan om bewuster en beter te worden en als ze dan horen dat dat niet kan, worden ze nijdig. Maar het kan wel, indien je nl. niet zoekt naar een eenzijdige ontwikkeling, maar naar de bereiking van een innerlijk evenwicht. Want dat vergroot de beheersbaarheid en dat is de enige verbetering en enige bewustwording, die stoffelijk en geestelijk gezien van onmiddellijk belang is.

Wij zouden dus van die gnostici wel een paar regeltjes kunnen leren. Ik ontdoe ze maar van de symboliek, anders moet ik met allerlei dieren gaan werken, die als symbolen worden gebruikt. Ik zeg het maar in klare taal.

"Wat ik in mij als evenwichtig erken, is het middel om mijn werkelijke wil te uiten in elke wereld."

(Ze wordt niet eens beperkt tot de wereld waarin je leeft, neen, het werkt in elke wereld.)

"De verbondenheid met het geheel, die ik ervaar, kan slechts worden uitgedrukt middels mijn innerlijk bereikt evenwicht, zodat ik - evenwichtig zijnde - deel heb aan de totaliteit."

"De Christus in mij is de evenwichtigheid, waardoor ik - deel hebbend aan het totaal - tot een besef van de kracht kom, die in het totaal bestaat."

Verder kunnen wij bij enkele minder bekende geschriften aanhaken, zoals b.v. die van Augustinus:

"God is eigenlijk voor mij de kracht, waarin ik erken." Maar hij zegt ergens anders weer:

"God is de kracht, die mij instand houdt." Dus in feite die ik ben. Wereld en ik als eenheid.

Dan vinden wij bij enkele van de vroege gnostici (ong. 400 na Chr.) het volgende:

"Al wat in de wereld aan verschijnselen optreedt, is een verstoring van het evenwicht. Indien ik in mijzelf de vrede tot heerser van het verstoorde evenwicht maak, zal het verstoorde evenwicht worden gefixeerd in elke ervaring of verhouding, die voor mij noodzakelijk is."

Nu is er een vorige maal over magie gesproken. Men heeft het ook over bezweringen gehad. Nu moet u eens dit onthouden:

Wanneer ik innerlijk evenwichtig ben en in mij een punt van vrede of rust kan vinden, dan kan ik vandaaruit elke daad en elk woord elke betekenis geven. Deze betekenis geldt niet alleen voor mij, maar voor de gehele wereld voor zover ik die kan erkennen; dus waarvan ik bewust deel ben. Dan is elke handeling een magisch instrument, als ik haar vanuit een innerlijke rust als zodanig gebruik. Dan is elke ontwikkeling die plaatsvindt een middel om evenwicht te bereiken. Er is dus nooit een absolute slavernij. U bent altijd in staat om meester te zijn

Een punt, dat ook bij die vroege gnostici naar voren komt, is het denkbeeld dat uit een veelheid van variaties op den duur een veelheid van gelijkheden ontstaat.

Naarmate - zeggen zij - de verschillen minder worden, zullen de aantallen toenemen. Maar als de verschillen tot evenwicht worden gebracht of de aantallen tot eenheid, dan vindt de volledige openbaring van wat zij de Christus noemen plaats."

Dat is ook Weer aardig om er eens over na te denken. We hebben dus geen verschillen nodig, maar we kunnen wel werken met aantallen of massa's. Indien ik met die massa te maken heb en ik kan mij daarmee één voelen – al is het maar voor een kort ogenblik - dan ontstaat er macht. Die macht kan door mijn wil of voorstellingsvermogen gericht en gebruikt worden. (Een van de vele verklaringen voor wonderen en verschijningen, zoals in Fatima, Lourdes e.d., maar ook voor andere wonderlijke gebeurtenissen, die door de massa of door een deel-zijn van de massa, worden bereikt.)

Als wij zelf eens proberen te ontkomen aan de verstoring van evenwicht, dan moeten wij dus ook komen tot die esoterische erkenning, welke wij nodig hebben. Dan komen wij tot het werkelijk Arcanum, dat achter de kabbalistiek is verborgen, nl. de grote werkelijkheid Gods, de Persoonlijkheid Gods. Om kunnen wij de alchemistische Arcana oplossen, omdat voor ons heelal of zon of planeet allemaal één en dezelfde kracht is gespiegeld in verschillende vormen. Wij kunnen dus vanuit elk standpunt op deze manier werken. Wat in het idee van de gnosis een rol speelt, is het verzamelen van b.v. erkenning (niet alleen kennis) om een evenwicht te vormen.

Een zeer belangrijke factor is de manier van leren. Je mag je nooit bepalen tot één ding alleen. Je moet altijd een aantal facetten van een bepaald iets bestuderen op zo'n manier, dat je het één met het ander kunt opheffen. Ze zeggen, dat indien je leert intenser na te denken en je af te zonderen, dan moet je ook leren je intenser met de mens bezig te houden. Wanneer je intenser werkt, moet je ook intenser leren spelen. Eén van de redenen waarschijnlijk waarom ze niet erg welkom zijn geweest in de christelijke gemeenschap vooral toen daar arbeid en handel de boventoon gingen voeren.

Uit deze denkbeelden van de gnostici ontstaat als vanzelf het beeld van een wereld, die evenwichtig is. En alles wat je kunt vertellen over de harmonische tendensen, over de stralingen en de inwerkingen van sferen is eigenlijk ook weer hiertoe te herleiden. Alles is ergens evenwichtig, overal moet er een evenwicht mogelijk zijn.

Voor de gnosticus gaat het er niet om het aspect op zichzelf te erkennen, maar om het aspect plus zijn tegendeel zo te groeperen", dat hij zelf het rustpunt is. De mens kan de as zijn waarom het Al draait, maar dan moet hij in de eerste plaats tot rust komen. Zolang de mens wordt bewogen door de wereld is hij slaaf van de wereld. Op het ogenblik, dat de mens – en dat is zijn innerlijke bereiking - zich zozeer tot rust weet te brengen zonder de werkelijkheid terzijde te stellen, maar gewoon te aanvaarden. rustig en kalm te zijn, geen strijd, geen angst en geen begeren kent, dan wordt hij zelf het stilstaande punt waaromheen de wereld zich beweegt. Hij krijgt dan een beheersende functie. Het lijkt, alsof dit een pleidooi is voor hoogmoed: Mens, je kunt zoveel. Ik geloof eerder, dat het een aanleiding is voor vele mensen om nederig te zijn. Mens, er is zoveel mogelijk en hoe weinig bereik je slechts.

Degeen, die wil uitgaan van de al-beheersende krachten boven ons, laat hij zich dan maar houden aan een hemel met Tronen en Heerschappijen, met Aarts-engelen en Engelen, met functieverdeling en al wat erbij behoort. Misschien dat hij daarin een spelletje kan spelen met macht, die hij tegenover macht stelt. Maar als het er op aan komt, kun je God niet omkopen door de duivel te vermijden; en kun je de duivel niet omkopen door te wijzen op Gods wil. Zolang je met een gepersonifieerde strijd in het hele Al te maken hebt in je voorstellingswereld, zul je daarvan het slachtoffer worden.

De schakel, die je hebt om goed en kwaad bijeen te houden, zoals die kermisman, waarover ik het in het begin had, is niet reëel. En dat betekent, dat indien de spanningen van wat wij goed en kwaad noemen te groot worden en wij deze zien niet als bewogen vanuit onszelf, maar zelfstandig bewegend, wij erdoor worden verscheurd. Wij worden gewoon uiteengescheurd. Wij kunnen de zaak niet aanvaarden. Maar op het ogenblik, dat wij beseffen dat wij zelf deze krachten bewegen, kunnen wij misschien hetzelfde nummer nog steeds opvoeren, maar dan zijn wij het die bepalen hoever de spanningen gaan.

Dan zal er voor ons misschien altijd wel - zeker als mens en als geest toch wel waarschijnlijk - een wereld bestaan, waarin goed en kwaad ergens begrenzingsen zijn. Maar het zijn nu geen reële begrenzingsen. Het zijn gewoon de uitingen van onze eigen kracht, die wij meten door ze volgens onze wil te beproeven. En als u nu denkt, dat dit heel dichtbij de satanische trots komt, dan wil ik besluiten met een citaatje van een christelijke gnosticus uit ongeveer 600. Deze zei dit:

"God heeft mij geschapen, zo wordt mij geleerd, naar Zijn beeld en gelijkenis. Zo representeer ik de Godheid. Maar als ik de Godheid representeer, zondig ik, indien ik in mijn nederigheid het goddelijk recht in mij gelegd niet durf uiten in de wereld.

Slechts hij, die beantwoordt aan de mogelijkheden, die zijn God in hem heeft gelegd, is verantwoordelijk tegenover die God en tegenover zichzelf."

ALI BABA EN DE 40 ROVERS.

(Esoterisch beschouwd.)

Er zijn in de sprookjeswereld heel veel eigenaardige facetten, die wij misschien esoterisch ook wel kunnen gebruiken. Eén van de vreemde dingen in het sprookje van Ali Baba is het wachtwoord.

Er is een berg. Er is geen opening, je staat eenvoudig voor een muur. Er is niets. Maar als je het wachtwoord weet, kun je naar binnen en vind je een grot vol schatten. Een wachtwoord is er nodig. Hoe je dat wachtwoord precies bekijkt, of dat nu een "Sesam, open u" moet zijn of een ander woord, is niet zo belangrijk.

Wij hebben allemaal kernbegrippen en die kun je soms vocaliseren. Het heeft niet eens een volledige betekenis, maar het wekt spanning, in je op; en die spanning maakt het mogelijk om te ontdekken wat er allemaal aan rijke mogelijkheden in jezelf bestaat. Maar als je wordt overweldigd door die mogelijkheden, dan kom je niet meer terug naar de werkelijkheid, zoals de broer (of was het een andere relatie) van Ali Baba, die toen hij ontdekt had dat de arme Ali goud had gemeten met een schepel ook daarheen wilde gaan. En omdat hij het wachtwoord niet meer kende (hij was uit zuiver begeerte alles vergeten), kon hij niet meer op tijd uit de grot wegvloeden.

Wanneer wij overweldigd worden door de mogelijkheden die er in ons liggen, is het duidelijk, dat wij er niets mee kunnen doen. Wij zitten er in en de tegenstelling van de mogelijkheden (de negatieve mogelijkheden die wij ook bezitten) dringen dan op een gegeven ogenblik zo sterk op ons aan, dat wij het slachtoffer zijn en wij zeer waarschijnlijk, zoals in dit sprookje de broer, worden onthoofd.

Maar wat zien wij van de ezeldrijver Ali Baba? Hij gaat naar binnen en neemt iets mee, net niet teveel. Een klein beetje van je innerlijke mogelijkheden, die je dan op zo'n ogenblik beseft, kun je meenemen. Dat kun je onthouden, daarmee kun je iets doen. Zo zien wij dat deze Ali

tot welstand komt. Maar die welstand is opzichzelf een beperkt iets. Je kunt nooit helemaal boven je stand uitkomen.

Dat is geestelijk precies hetzelfde. In je bestaan heb je een zekere, men zegt wel karmische beperking. Je zit in de wereld, die je een beperking oplegt en indien je met je mogelijkheden teveel zou doen zou je in conflict komen met de wereld. Dan krijg je ook weer allerlei onaangename situaties, die overigens later in het sprookje verwerkt zijn, wanneer de broer eenmaal is betrapt en men op zoek gaat naar de man, die het geheim ook nog kent.

Zolang je je mogelijkheden met een zekere matigheid neemt en daarbij binnen het kader blijft dat je door je leven, door je karma is gesteld, dan kun je er heel veel mee doen; en wat meer is: je kunt a.h.w. een zekere luxe verkrijgen. Nu is esoterisch luxe natuurlijk iets anders dan een huis met een mooie binnenplaats, fontijn, een slavinetje en de rest. Maar aan de andere kant zit er toch ook weer een zekere gelijkenis is.

Wij hebben kracht nodig. Zeg, dat de fontijn kracht is. Indien wij innerlijk kracht willen hebben, kunnen wij die uit onze mogelijkheden realiseren. Indien wij behoefte hebben aan bescherming, aan zekerheid, dan kunnen wij die vinden juist doordat we iets van onze eigen mogelijkheden omzetten in zekerheden. Zekerheden van onze eigen wereld. En zelfs wanneer wij de diensten nodig zouden hebben van een slaaf of een slavin – esoterisch gezien - dan zouden wij kunnen zeggen. Wij kunnen onze mogelijkheden in zoverre realiseren, dat wij iets terug kunnen brengen; b.v. uit de slaaperiode, waarin sommige mensen uittreden en lering krijgen. Je zou die dingen kunnen realiseren in je dagelijks leven. Je zou gediend kunnen worden in de dagelijkse praktijk door de innerlijke waarden, die je bewust eigenlijk haast niet beseft.

U ziet, Ali Baba is nog niet zo'n vreemd onderwerp, als u misschien zou denken, zodra we de esoterische toer opgaan. Wat blijkt er nu verder?

De rovers willen Ali Baba vinden. En als ze er eindelijk achter komen waar hij woont, zetten ze met krijt een kruis op het huis. Nu wordt het sprookje erg onlogisch. Want er is iemand, die dat huis heeft gevonden. Waarom zou hij het niet kunnen terugvinden?

De verdediging van Ali Baba is een zeer vreemde. Hij zet op alle andere huizen ook een kruis en wordt daardoor voor de macht van de rovers, die vergeleken met wat hij zelf kan opbrengen wel zeer groot is, beschermd. Misschien zou je kunnen zeggen: Als ik in mij bepaalde krachten en waarden ontdek, dan word ik daardoor op een gegeven moment gekentekend voor de wereld en de krachten en machten, welke in die wereld aanwezig zijn. Zolang ik nu exclusief wil blijven, zal ik het mikpunt kunnen zijn van elke tegenkracht, die er maar aanwezig is. Maar als ik mijn kracht en mogelijkheden ga delen met de wereld, dan is er geen punt meer waarop kan worden gericht.

En dan wordt het wel heel duidelijk, want in het sprookje heeft het alleen zin in te grijpen, indien men de werkelijke rijkaard, de kenner van het geheime woord, kan vinden.

Wanneer het goede algemeen is verbreid of als een idee algemeen is geworden, heeft het geen zin het geheel aan te vallen. Men moet bet bij de bron aanvallen, anders is elke aanval tevergeefs en krijgt men alleen maar weerstand. En dat is geestelijk eigenlijk nog meer waar dan in de stof. Willen wij dus ontkomen aan de kenmerking van onze innerlijke bereiking en wat eraan vast zit, dan moeten wij proberen die met anderen te delen.

Iemand, die een geestelijke waarheid heeft gevonden en die heel exclusief wil houden, zal altijd vanuit de wereld tegenstand ondervinden en daardoor ook niet meer in staat zijn met zijn eigen waarheden te werken zoals hij zou willen; het wordt een beperking. Maar op het ogenblik, dat Ali Baba – geholpen door het slavinetje, dat we als een soort innerlijke wijsheid, een soort precognitie zelfs zouden kunnen beschouwen - zijn kracht uitbreidt en het teken overal verbreid, is hij weer onaantastbaar geworden; en dit gebeurt verscheidene malen. Totdat de rovers toch nog doordringen. En dan zien wij weer een eigenaardig verschijnsel.

De hoofdman weet als gast binnen te komen. De grootste tegenstand voor onze innerlijke bewustwording komt altijd op een heel prettige manier als gast bij ons binnen. Het gevaar schuilt helemaal niet in die man, maar in hetgeen hij meebrengt. En wat hij meebrengt lijken

geschenken. Iemand komt en geeft ons een hoop wijsheden, maar wij kunnen er eigenlijk niets mee doen. Wij zetten zo voorlopig maar als reserve neer. Later zullen ze wel eens wat opleveren.

Die wijsheden verbergen echter de antithese tot al hetgeen wij hebben bereikt. En daar zijn wij niet meer tegen opgewassen, zodra dat binnen onze bescherming is doorgedrongen. Zo is Ali Baba heel erg gelukkig, dat hij zijn slavin heeft.

De mens, die innerlijk bewust wordt, heeft zijn intuïtie, zijn gevoeligheden. Hij heeft misschien ook een zekere kennis, die hij elders heeft opgedaan en die hij niet helemaal kan terugbrengen. En zonder dat hij weet dat die dingen voor hem werken, werken ze voor hem.

Als u uw intuïtie een zekere vrijheid geeft, dan kunt u daarmee een beetje opscheppen. Dat doet Ali Baba eigenlijk ook. Hij laat zijn slavinnetje voor zich dansen om zijn gastheer te amuseren en om te laten zien hoe goed alles is. Maar het is het slavinnetje zelf (de intuïtie), die het heeft opgezet.

Wat gebeurt er nu? Kokende olie in de olievaten. Daarin zit een symboliek, die de meeste sprookjeslezers ook weer niet begrijpen. Waarom kokende olie? Omdat de wijsheid, die ons wordt gebracht, ergens altijd een element van wijsheid bevat, dat wij kunnen gebruiken en de tegenstrijdigheden met onszelf uit te roeien. Doordat de slavin de olie neemt, haar verwarmt en al wat daar nog bij komt, neemt ze a.h.w. de kracht en het kapitaal, dat door de roverhoofdman wordt gerepresenteerd. En als de olie warm is geworden, is daaraan een element toegevoegd, het element van het huis, de warmte.

Als ik wijsheden krijg, waarmee ik niets kan doen, dan is er ergens toch wel een wijsheid, waarmee ik wel iets kan doen. Die wijsheid moet ik bezielen, moet ik kracht geven door haar van mij uit tot leven te brengen. En als ik eenmaal het gevoel heb dat mijn kracht leeft in die wijsheid, dan pas ik haar doodgewoon toe op alle andere wijsheden. Want er dan aan tegenstrijdigs inzit, wordt door die kracht a.h.w. uitgeroeid. Ik assimileer het vreemde in mijn wezen, maar dood gelijktijdig hetgeen mij vijandig is. Een soort inoculatieproces eigenlijk. Dat had u waarschijnlijk nooit achter het sprookje van Ali Baba gezocht.

Nu was Ali natuurlijk geen esotericus, hoogstens een voorzichtig practicus. Maar ook de roverhoofdman heeft ons nog wel enkele dingen te vertellen. Eén ervan is misschien wel de aardigste les, die je uit sommige sprookjes kunt halen. De roverhoofdman kan geen vrede hebben met in verhouding een zeer klein verlies en verliest daardoor alles.

Wij hebben ook wel eens het gevoel, dat wij belangrijke of kostbare dingen hebben en raken er iets van kwijt. Ergens een kleine zekerheid misschien. Er komt een twijfel op, of wij hebben het gevoel dat we niet verder komen, dat iemand ons tegenhoudt en dan worden wij nijdig. Wij nemen het niet. We kijken niet. naar alles wat wij nog wel kunnen doen, wat we wel hebben, maar wij kijken alleen naar hetgeen wij niet hebben. Hierdoor concentreren wij ons op het negatieve. Alle schatten en mogelijkheden, die wij hebben, worden dan nutteloos voor ons. Alle kracht, die wij bezitten, wordt op den duur gedood, totdat wij overblijven als de eenling (de roverhoofdman), die dan wegvlocht en die overigens later nog eens probeert wraak te nemen.

Hier geldt voor de esotericus misschien wel het volgende: U heeft soms het idee, dat andere mensen u in uw esoterische bewustwording belemmeren. Als u daar nu teveel de aandacht op vestigt, dan wordt elke esoterische mogelijkheid u ontnomen. Maar op het ogenblik, dat u met dat betrekkelijk kleine verlies genoeg kunt nemen, blijven alle andere mogelijkheden nog over. U zult misschien zo nu en dan wat verliezen (een beetje kracht, een beetje tijd), maar wat er over blijft, is de werkelijke kostbaarheid: een aantal mogelijkheden, waaruit u voortdurend kunt putten, indien dat nodig is.

Dan zijn er natuurlijk nog meer lessen, die je zou kunnen leren. Er zijn mensen, die erg gesteld zijn op bezit. U zult zeggen: Dat is esoterisch niet mogelijk. Dat had u gedacht. Er zijn esoterici, die niets liever verlangen dan een voortdurend hogere esoterische wijsheid exclusief de hunne te kunnen noemen. Als je met dergelijke mensen te maken krijgt en je bent geneigd om één van hun argumenten te gebruiken om even je eigen wijsheid of mogelijkheden af te

meten, dan gaat het misschien één keer goed, maar de tweede keer krijgen ze het in de gaten en gaan ze proberen je je mogelijkheden te ontnemen.

Het is een gevoel van meerwaardigheid, dat we overal aantreffen. Er zijn mensen, die eigenlijk esoterisch helemaal niet zo bijzonder geïnteresseerd zijn, maar die - laten we zeggen - opper-grootmeester van de grote Draak of iets dergelijks zouden willen zijn; die een titel willen hebben alleen maar om meer te zijn dan een ander. Zodra je esoterie wilt gebruiken om meer te zijn dan een "ander" is het geen esoterie meer, dan is het dwaasheid. En als je met dwazen te maken krijgt als esotericus, is het verstandig om je kracht wel te richten, maar die alsjeblieft niet teveel te formuleren, want door de formulering geef je de ander het idee van: daar is iets te halen, of: daar bedreigt iemand mijn gevoel van meerwaardigheid.

Heel veel mensen denken dat nederigheid is: jezelf wegcijferen zonder meer. Maar ze vergeten één ding: dat het soms beter is jezelf weg te cijferen door anderen de waan van meerwaardigheid te laten. En daar hebben we weer een heel mooie les geleerd, die in het sprookje zelf niet zo heel erg tot haar recht komt, maar die toch wel duidelijk maakt, dat elk onderwerp dat je neemt - of dat nu een sprookje is, een verhaal, desnoods een krantenbericht - je kan helpen om de esoterische samenhangen van het leven en van je eigen bestaan te overzien.

Indien Ali Baba was weggevlucht voor het gevaar, zou hij nooit hebben geweten wat het wachtwoord was en was hij altijd ezeldrijver gebleven. En indien Ali Baba een held was geweest en hij had het kwaad onmiddellijk aangevlogen, dan was hij waarschijnlijk na enige tijd een heilige geweest ergens tussen de houri's, rustend onder de bomen aan een vliedende beek vol verfrissende drank.

Maar Ali Baba was niet te bang, hij was ook niet te moedig. Hij durfde te wachten.

Verberg je en wacht. Als je niet weet wat het leven brengt, als je niet weet wat de werkelijke inhoud en betekenis van b.v. een krantenartikel is en je hebt het gevoel: daar moet toch iets meer in zitten, wacht dan. Dan hoor je ergens wel een opmerking of je ziet een commentaar of je krijgt een associatie, waardoor je ineens beseft: dát is het wachtwoord, dát is de betekenis. En dan kun je doordringen tot de essentie.

Als u een verklaring van de een of andere staatsman leest, dan zult u het met mij eens zijn dat hij heel veel zegt, maar dat zijn verklaring meestal niets zegt. Tenminste voor iemand, die niet kan begrijpen wat er in zit. Maar als u nu geduld heeft en u houdt zo'n rede in gedachten, dan hoort u na een paar dagen misschien een uitdrukking, waarvan u denkt: als ik dat er nu eens op toepas, dan is dat de sleutel; en dan ziet u wat die staatsman bedoelt. Op die manier kun je in de krant vaak heel veel meer lezen dan er in staat. Ja, je kunt er zelfs soms de waarheid in lezen. En dat is heel veel gezegd. Maar als dat met een krant mogelijk is, dan moet overal mogelijk zijn. Als ik met een geloof word geconfronteerd en ik ga dát geloof te lijf, ik zie daarin b.v. een bedreiging van geestelijke vrijheid, dan bereik ik niets. Ik word hoogstens zelf het slachtoffer van mijn bestrijding. Zeg ik; "Dat is niets voor mij." dan zal ik nooit de sleutel vinden, dat geheim, de mogelijkheid, die er misschien in zit. Maar indien ik durf te wachten, rustig beschouwend af te wachten totdat ik voel: dat idee van die godsdienst of van die filosofie zou ik zó moeten beschouwen, dan heb ik vaak een sleutel; en dan blijkt dat voor mij die religie niet hetzelfde betekent als voor de gelovigen (per slot van rekening betekende de grot voor de rovers ook niet hetzelfde als voor Ali Baba), maar dat ik dus ineens mogelijkheden ga zien. Ook dingen voor mijzelf, waarmee ik iets kan doen, waarmee ik kan werken.

Dat kan met elke filosofie, dat kan met elke grap zo zijn. Overal ligt de rijkdom voor het oprapen, Rijkdom, die je in jezelf kunt verwerken, waarmee je voor jezelf zekerheden kunt bouwen, waarmee je voor jezelf een bron van kracht kunt vinden. Mogelijkheden zelfs om vanuit jezelf voor anderen te werken. Ali Baba word, omdat hij goed was voor de armen zeer gewaardeerd. Dat vertelt het verhaal ons ook nog.*

Kortom, je kunt alles bereiken, maar je moet - indien je toevallig ergens tegenaan loopt - durven wachten. Wees er desnoods wat bang voor, naar loop niet weg. Probeer nooit direct aan te vallen, je kunt dat niet. Dat geldt voor de maatschappij, maar net zo goed voor iets wat

je in jezelf ontdekt. In jezelf heb je ook dingen, die je niet begrijpt; van die raadsels die je meestal pleegt weg te praten, je vlucht ervoor weg. Of die je te lijf gaat met ijzeren wet als zelfbeheersing en "dit is niet gepast" en "ik ben zondig". In alle gevallen bereik je niets.

Als je zo'n raadsel in jezelf ontmoet, kijk er eens naar. Bekijk gewoon die vreemde eigenschap, die vreemde kronkel in je hersens of in je reacties. Vraag je dan eens af wat dat zou kunnen betekenen. En op een gegeven ogenblik klinkt het slot. Dan heb je de sleutel gevonden en blijkt heel vaak, dat iets wat verwerpelijk leek opeens vol flonkerende mogelijkheden, vol geestelijke kracht en magische beheersing te zitten.

Het sprookje vertelt ons enorm veel en misschien is ook één van de punten, waaraan wij aandacht mogen wijden: Ali Baba ging steeds met één ezel; dat was zijn eigen ezel. Een mens kan zijn eigen ezeltigheden vaak gebruiken om zijn mogelijkheden te dragen, totdat hij tijd heeft ze te realiseren.

De broer echter ging direct met tien ezels. Kijk eens, als u dus meer ezels meeneemt dan uzelf, gaat het verkeerd. Maar als u esoterisch het een en ander bekeken hebt en u heeft het gevoel: er zijn grote mogelijkheden te vinden, u weet het wachtwoord en u verzamelt een groepje om u heen om dat nu eens fijn samen te gaan opknappen, weet u wat er dan gebeurt? Er gaat een stel ezels mee op pad. Want degeen, die geen ezel is, zal begrijpen dat vooral wat innerlijke waarde betreft hij is aangewezen op zichzelf; dat hij zijn eigen wachtwoord, zijn eigen geheime grotten moet vinden. Maar als ze met umeedraven, dan staan zij buiten te wachten tot u terugkomt met de schatten, die u hun belooft heeft. En ondertussen loopt u zich af te vragen wat het wachtwoord ook weer was en u noemt de hele plantenwereld op zonder te denken aan dat ene woordje "sesam", dat voldoende zou zijn.

Dat is dus ook iets om rekening mee te houden. Je kunt esoterie eigenlijk nooit voor anderen of met anderen samen bedrijven. Je kunt de stimuli daartoe vinden in besprekingen e.d. met anderen, maar het feitelijke werk, de feitelijke bereiking is je eigen zaak. Als je dat zelf doet, ook bewust zelf doet, desnoods voor anderen, dan heb je ook altijd weer de kans nieuwe mogelijkheden te vinden. Dan vind je nieuwe bereiking, nieuwe kracht, nieuw inzicht. Ga je er met anderen gezamenlijk op af, dan zou je voor een ieder alle mogelijkheden willen meenemen en voordat je die hebt uitgezocht, ben je vergeten hoe je moet terugkeren naar de werkelijkheid.

Menigeen, die in zich grote wijsheid bezat, wilde met alle geweld leider worden van anderen en liep vast in zijn eigen droomwereld. Ook dat vertelt het sprookje ons. Als ik hier dus moet spreken over de esoterische achtergronden van Ali Baba en de 40 rovers, dan kan ik alleen maar zeggen: het zit er vol van.

Esoterische wijsheid en esoterische waarheid doen mij vaak denken aan mieren bij een picknick. Op de meest onmogelijke en vaak ergerlijke plaatsen vind je nieuwe wijsheid, de nieuwe weg en de nieuwe mogelijkheden. Maar aangezien de mens meestal in de consumptie van het leven verdiept is, is hij voortdurend aan het wapperen en verjagen om deze hinderlijke wijsheid te verliezen. Nu wil ik u geen van allen tot miereneters maken, maar ik zou u toch wel willen aanraden om overal, op elk punt en elk terrein die sleutel, die kleine wijsheid, die kleine stimulans te verwachten, waardoor u verder kunt komen. En net als Ali Baba, in het begin bent u misschien erg enthousiast; en dat brengt tegenslagen met zich. Zodra u echter beheerster wordt en weet dat innerlijk werk uw eigen zaak is, dan kunt u het er best van nemen.

Mag ik hopen, dat dit voor een ieder, die kennis neemt van dit onderwerp, in korte tijd een reële mogelijkheid zal worden?

NEGENDE LES - WERKING EN NUT VAN BEZWERINGEN.

In de magie worden we regelmatig geconfronteerd met allerlei formules en bezweringen, waarvan men aanneemt dat ze een buitengewoon sterke werking zullen hebben ook in de geestelijke gebieden. Men neemt aan, dat middels deze bezweringen niet alleen krachten op aarde gebonden kunnen worden, maar dat daarnaast de mogelijkheid bestaat om krachten uit andere werelden te dwingen zich op aarde te manifesteren of omgekeerd: om vanuit de aarde bepaalde werkingen in andere werelden tot stand te brengen.

Een groot gedeelte van hetgeen men omtrent bezweringen gelooft, is bijgeloof. Indien wij ons echter realiseren hoe bepaalde formules, die de bezwering zeer nabij komen, eveneens worden gebruikt in meer esoterische zin, dan krijgen we misschien een beeld dat toch bruikbaar is en waarmee we inderdaad ook praktisch iets kunnen bereiken.

Misschien kent u geen voorbeelden van dit laatste. Ik wil u dan herinneren aan het gebruik van bepaalde herhalingsgebeden in sommige kerken: het rozenhoedje bij de katholieken, de herhaling van de bekende formule "kleinood in de lotusbloem" in de Thibetaanse kerk, het herhalen van bepaalde formules in Zen en in andere godsdiensten.

Indien wij nl. beginnen een begrip repetatief te herhalen (dus elke herhaling op zichzelf zien als één schakel in een schijnbaar oneindige reeks), dan kunnen wij de spreuk vereenzelvigen met voorstellingen. Wij kunnen voor onszelf daaraan directieven verbinden en er ontstaat iets, wat lijkt op een vorm van zelf-hypnose.

Als men gehypnotiseerd is, kunnen bepaalde waarden en waarnemingen, mits men dit accepteert, zodanig worden verschoven dat hierdoor de wereld een ander uiterlijk krijgt en daarmee ook de eigen ervaringen een andere inhoud. Wat men nu doet bij bezweringstechnieken zowel als bij de eeuwigdurende herhalingen in

bepaalde meer esoterische systemen, is niets anders dan het scheppen van een dragende kracht (een soort draaggolf) voor bepaalde voorstellingen, die daarop door het eigen gedachtenleven kunnen worden geënt.

Als ik bezig ben met het eeuwigdurende "Um mane padme hum", dan doe ik niets anders dan mij in een toestand van versuffing brengen. Maar hierdoor schakel ik ook alle begrenzingen van de normale menselijke wereld uit. Daarnaast openbaar ik aan mijzelf aan de hand van mijn denken en geloof voortdurend nieuwe facetten van de wereld, die voor mij in de spreuk is gelegen. Daarmee komen er krachten vrij.

De bekende klank "Aum", die ook afzonderlijk wel wordt gebruikt als krachtbron, is een sleutelbegrip dat zowel esoterisch als magisch betekenis heeft. Als het "Aum" normaal wordt gebruikt, dan geeft het een vibratie, die een groot gedeelte van de zenuwcentra in het lichaam in beweging brengt. Het krijgt door de zelfsuggestie en zelfs door de zelfhypnose een inhoud, waardoor ook bepaalde chakra's gaan werken en zo is het zeker niet ondenkbaar, dat iemand stenen opheft of misschien zichzelf door de lucht laat vliegen alleen door deze klank. Want de kern van alle magie en eigenlijk ook van de esoterie is wel, dat we leven in een wereld, die we niet zien zoals ze is.

De wereld is opgebouwd uit onze voorstellingen. De werkelijkheid, die er achter ligt, is voor ons niet kenbaar. De beperkingen, die voor ons ten aanzien van die werkelijkheid beslaan, worden door onze voorstellingen bepaald. Indien je van dat standpunt uitgaat, begin je zo langzamerhand ook te beseffen waarom eigenlijk de magische formule of de bezweringssrite zo'n grote invloed kan hebben. Indien er een contact met de geest mogelijk is, dan moet dat mogelijk zijn zonder enige formule. Maar als de mens die dat niet helemaal kan begrijpen bang is (dat is ook mogelijk) dat daardoor zijn eigen wereldbeeld zodanig wordt verstoord, dat hij

niet meer in die wereld reëel zal kunnen leven volgens zichzelf, dan kan hij de sleutel van de bezweringsformule gebruiken.

Nu kunnen we die formules op duizend-en-één manier behandelen. We kennen haar over het algemeen in de eerste plaats in aaneensluitende rijen van afzonderlijke formuleringen, meestal een bede of aankondiging; in de tweede plaats wat men noemt: het verzoek, een bede meer specifiek gericht; en in de derde plaats: het bevel.

Bij het bevel zien we ook nog een eigenaardig verschijnsel; nl. dat degeen, die het bevel geeft, op dat ogenblik niet spreekt in zijn persoon. Wij kennen formules als b.v. "In de naam van de almachtige God, smee ik U..." en dan volgen er een aantal namen..... "komt en hoort..." enz. Maar een ogenblik later spreekt men in het vervolg van diezelfde formule: "Ik, die het gezag draag (in feite: ik, die ben in dit opzicht de almachtige God), zeg en beveel U....." en dan volgen weer die namen" Hierdoor wordt de persoon totaal anders georiënteerd.

In de zeer oude en misschien wel enigszins vergeten magie van b.v. de Babyloniërs komen formules voor, waarbij de priester begint net nederig neer te knielen voor een altaar, daarna opstaat om namens de God in het altaar zich te wenden tot de gelovigen en dan op een gegeven ogenblik verandert in die God en spreekt met de stem van die God. Iets is daarvan nog overgebleven, want menig priester beweert eigenlijk ook dat hij Gods woord spreekt. Dat is een heel flauwe afschaduwing van het meer directe gezag, dat men bij die plechtigheden in Babylon voor zich opeiste. Vreemd was daarbij, dat bepaalde priesters(o.a. van Nabu en van nog een paar goden) in staat waren tijdens die toestand buitengewone dingen te doen. Ze profeteerden, ze zagen op afstand, ze waren in contact met geesten en wisten zelfs iemand de dood aan te doen op afstand. Praktijken, die we tegenwoordig alleen nog maar in de groene-magie verwachten, in de richting van de goena-goena, voordoe en wat dies meer zij. Toen waren zij deel van een godsdienst, gebaseerd op bezwering.

Het nut van de bezwering is dus in de eerste plaats wel het doen wegvallen van belemmeringen of van grenzen. Maar daarnaast geloof ik, dat je, toch het aspect van de mens, die zichzelf niet meer is, die zichzelf vergeet, die van persona verandert, moet beschouwen als een van de meest belangrijke facetten. De mens, die zijn eigen persoonlijkheid prijsgeeft en daarvoor een andere persoonlijkheid aanneemt, verandert nl. van gedrag. Dat kunnen we al zien in een normale wereld. Wanneer u iemand heeft, die voortdurend in armoede leeft, die, armelijk is gekleed, dan zien we dat hij ofwel zeer rebels dan wel zeer onderdanig is tegenover een ieder, die het beter heeft. Trek diezelfde man een ander costuum aan of diezelfde vrouw een moderne japon, geef hun voldoende geld en voordat je het weet is hun hele gedragspatroon veranderd, maar ook hun waardering. Zo bewegen zich anders. Ze weten zich op een andere manier te doen gelden. Ze blijken -- ook als hun bezit helemaal niet reëel is en eigen lijk geleend - ineens zeggenschap te hebben over anderen. Ze worden eerbiedig bejegend door mensen, die hen vroeger van de deur hebben weggejaagd.

Kijk, die verandering is natuurlijk maar heel gering, subtiel en psychologisch verklaarbaar. Maar wat men wel eens over het hoofd ziet, is dat niet het bezit en niet het kleed op zichzelf bepalend zijn, maar dat het het gedrag van de persoon zelf is, dat zich wijzigt en daardoor dus de verhouding tot de wereld.

Als wij een bezwering gebruiken en wij veranderen daarbij onze persoonlijke relatie tot de wereld, dan zal ons gedrag, maar daarmee ook ons vermogen in de wereld anders komen te liggen. Zo kunnen we dus constateren, dat de praktische werking van de bezwering wel in de eerste plaats is een totale ommekeer van de persoonlijke houding; en daarmee een totaal andere mogelijkheid tot het wekken van reacties in de wereld.

Daarnaast hebben we de bekende contacten met de geest. En men kan erover denken zoals men wil, ik geloof niet dat er een definitieve oplossing is te geven.

Als ik nl. een demon oproep, zoals bij bijzondere bezweringen gebeurt, dan roep ik in feite iets op volgens mijn eigen voorstelling. Vergeet niet, door de bezweringsformule bent u in een situatie gekomen van auto-hypnose. Dat wil zeggen, dat u datgene, wat u niet woorden en met gebaren tracht te bezweren, gelijktijdig als een ervaring am uzelf oplegt. En dan is het heel goed mogelijk, dat u gruwelijke duivels ziet verschijnen, terwijl anderen niets zien. Dan is

het heel goed mogelijk, dat u contracten sluit met demonen of geladen wordt met krachten van lichtende geesten, zonder dat een ander er iets van merkt. Maar - en dat is nu weer typerend - voor uzelf is dat op dat ogenblik inderdaad waar.

Als we experimenteren met hypnose, dan zien wij dat een sujet, dat geen piano kan spelen, er niet toe kan worden gebracht om onder invloed van de hypnotiseur piano te spelen; d.w.z. ze hameren er wel op en ze vinden het zelf wel erg mooi, maar voor de rest is het toch wel een belediging voor de gehoorzenuwen. Maar als nu blijkt, dat iemand een klein beetje piano kan spelen, hij heeft dus enige vaardigheid, dan kan ineens dat bevel resulteren in een improvisatie, die misschien technisch niet helemaal vlekkeloos is, maar die toch verbluft, en ver ligt boven het normale kunnen van de persoon, En daar moeten we het hier zoeken.

Als ik mij een demon suggereer in de bezwering, dan suggereer ik mij ook dat die demon mij bepaalde krachten geeft. Als ik in mij ook maar een beginsel van de kracht draag, die ik mij suggereer, zal mijn mogelijkheid om daarvan gebruik te maken aanmerkelijk groter worden dan voorstelbaar was.

De tweede conclusie mag dus luiden: Het nut van de bezwering is vooral ook het doen wegvallen van belemmeringen en begrenzingen, waardoor de persoonlijkheid ten volle haar capaciteit kan ontplooien en in die ontplooiing niet meer wordt belemmerd door het gevoel, dat de buitenwereld deze zal critiseren of afkeuren.

Er is nog een derde facet: Een mens is deel van een totale wereld, niet alleen van de menselijke. Een zuiver stoffelijke mens zonder ziel zal natuurlijk alleen stoffelijke eigenschappen kunnen doen ontwaken. Maar zelfs de parapsychologie maakt al duidelijk (dat is toch een menselijke wetenschap), dat er heel wat meer bestaat, dat er buiten-zintuiglijke mogelijkheden bestaan. We denken daarbij o.m. aan telepathie, proscopie en wat dies meer zij, maar ook aan verschijnselen als telekinese: het veroorzaken van transporten. Dit zijn alleen nog maar fenomenen, waarvan de resultaten stoffelijk constateerbaar zijn. Het is dus niet zo onredelijk om aan te nemen, dat de mens als totaliteit veel meer omvat dan het zuiver stoffelijke.

Het geloofsartikel, dat de mens behoort tot alle sferen, deel uitmaakt van alle werelden, ook als hij zich daarvan niet bewust is, wordt hierdoor wel niet onderstreept en bevestigd, maar dan toch wel aannemelijker gemaakt.

Ik stel nu, dat ik door de bezwering niet slechts stoffelijke veranderingen tot stand breng, maar ook op al die andere niveaus van waarneming en vermogen, die behoren tot het menselijk zijn. De geestelijke, de psychische eigenschappen, die normaal verborgen blijven, kunnen worden gewekt. Als zij gewekt zijn, kan ik er ook mee werken. Het is alsof onder een enorme suggestie een soort paralyse ongedaan wordt gemaakt. We zouden dus moeten stellen, dat de bezweringsformule ons vaak ook de mogelijkheid geeft - zeker als we daaraan volledig geloven - om onze capaciteiten op een ander dan stoffelijk terrein zodanig te stimuleren, dat we daarmee bewust kunnen werken, ook indien wij daar dit redelijk voor ons niet helemaal aanvaardbaar is -, die werkingen toeschrijven aan iets anders. En daarmee zitten we alleen nog maar in de gewone, de logische bezweringstechniek.

Natuurlijk, er zijn mogelijkheden om met bepaalde entiteiten contact te krijgen. Die contacten berusten in hoofdzaak op een harmonie en niet op den dwang, die van een bepaalde formule uitgaat. U kunt me geloven of niet, maar al tekent u het Grootzegel van Salomo en dreigt u een demon ermee, u kunt er werkelijk geen geest mee onderdrukken, Alleen indien u de geheimen kent - en dat is in feite een samenvloeiën van de verschillende grote en kleine Arcana (van het leven dus) - indien u de inhoud van het Zegel kent, dan heeft u door de geestelijke inhoud, die in het symbool ligt, werkelijk zeggingskracht ermee. Anders niet. Het ding doet verder niets. Maar indien u daarin vertrouwt, dan kunt u vaak een geest accepteren waar u hem anders niet kunt accepteren. Op deze manier kun je dus zeggen, dat de in feite nutteloze delen van de bezweringsformule dan toch ons zelfvertrouwen groter maken en vooral ons incassersvermogen. Wij dringen door in een wereld, die zodanig irreëel is geworden, dat willekeurig toegekende waarden voor ons werkelijkheid worden; en dat we op grond van deze werkelijkheid - al dan niet door geesten of andere mensen gedeeld handelen op een

wijze, die ons in de geestelijke werelden grotere harmonische mogelijkheden en daarmee ook grotere kans op het onttrekken van krachten en het verwerven van medewerking zal geven. Hierdoor is de bezweringsformule bovendien dus ook nog het middel om onze eigen bestaande werkingen en contacten in allerhande sferen te activeren en op die niveaus tot harmonische werking of erkenning te komen.

Het klinkt misschien wat vreemd, als ik nu beweer dat esoterisch de formule een gelijksoortige werking heeft. De bezweringsformule is niet alleen maar het middel om fenomenen te veroorzaken. Het is het middel - dat hebben we zo juist gezien - om de eigen persoonlijkheid in een andere toestand te brengen. Maar als die toestand hogere waarden van het "ik" en hogere sferen omvat, zal ook de zelferkenning op deze niveaus kunnen plaatsvinden, die normalerwijze uitgesloten is. Daarom kan men de bezweringsformule nooit en te nimmer beschouwen als een middel om alleen naar buiten toe werking te veroorzaken, het is wel degelijk een middel, dat men ook naar binnen toe gebruikt.

Indien u meent, dat u door boze geesten wordt geplaagd, dan behoeft dat helemaal niet waar te zijn. Het kan zijn, dat u innerlijk verdeeld is, een geestelijke storing, misschien een psychisch conflict, dat door u - omdat u het als zodanig niet kunt aanvaarden - Wordt geprojecteerd in de vervolging door geesten, demonen, duistere mensen enz, Als u nu begint de magische formule te gebruiken, dan zult u eigenlijk helemaal niets kunnen bereiken, want er is niets regels. Maar die magische formule laat u het gevoel krijgen, dat dit te beheersen is, En als u dan bewust naar uzelf wilt kijken - en dat gebeurt inderdaad wel - dan gaat u zien waar de kwetsbaarheid ligt. U zegt: Die geesten, demonen of tovenaars kunnen mij op dit punt aanvallen. Indien ik dat kan verdedigen, ben ik dus onkwetsbaar. En daardoor herstelt u uw innerlijke harmonie, Het verschijnsel, dat werd geprojecteerd als komende van een bron van buitenaf, verdwijnt eveneens en u zegt. Ik heb met mijn bezweringen en de gevolgen daarvan deze boze krachten buiten mij overwonnen. Dat is helemaal niet waar. U heeft alleen innerlijk een nieuw evenwicht gevonden.

Ik vraag mij daarom af, waarom men ook in de zuivere esoterie niet meer bewust gebruik maakt hiervan. Door deze formules die overal worden gebruikt (o.a. bij de Jezuiten bestaat er een bepaalde discipline, die gebaseerd is op de voortdurende herhaling van bepaalde bevelen, van bepaalde spreuken in het Latijn, waarbij o.a. "God is liefde", "Jezus is onze verlosser" e.d. te pas komen), deze herhalingen brengt men zichzelf in die hypnose. Men heeft er ook wel een zekere verwachting van. Maar indien men dat nu eens zou uitbreiden niet alleen tot een onderwerping (dus het ondergaan van invloeden, waarmee je wakker wordt,) maar ook tot een zelfstandig uitgaan naar hogere krachten en invloeden, dan geloof ik dat het besef van het hogere "ik" inderdaad veel gemakkelijker ontwikkeld zou worden. Het is niet zo moeilijk om iemand zover te krijgen, dat hij door allerhande suggestieve processen in een toestand van verrukking komt te verkeren. Dat is via hypnose bereikbaar. Maar die verrukkingstoestand dan niet alleen te ondergaan als een woordloos iets naar als iets wat inzicht geeft, een belichting van je eigen wezen en je mogelijkheden, dat kun je alleen verkrijgen, indien je in de formulering deze mogelijkheid, opneemt; indien je dus weet dat dit het resultaat zal zijn.

Er zijn allerlei riten. We kennen ze o.m van de Maconnerie, van bepaalde Rozenkruisergroepen. Theosofen hebben soms ook dergelijke bijeenkomsten, de meeste kerken hebben ze, zelfs de Revivalists gebruiken het, de lieden die het christelijk geloof in de mensen weer even komen opwekken, zo gezegd; de wekkers van het christelijk geweten. Zij allen gebruiken dergelijke technieken. Maar zij doen het eigenlijk allemaal een klein beetje beperkt. Het is natuurlijk heel goed om een mens te laten zien, dat er een verlossing is (zoals de Revivalist doet) en hem dan te confronteren met zijn eigen onvolledigheid.

We hebben in de eerste plaats een zeer suggestieve invloed, waardoor men het gevoel heeft dat die kracht zal compenseren voor de eigen tekortkomingen. Daarnaast kan men zelfs zover gaan, dat de mens zichzelf één gaat voelen met Jezus, zich daarmee in zoverre vereenzelvigd dat zijn gedragspatroon, maar ook zijn geestelijke mogelijkheden soms veranderen.

Een ritueel van een Loge kan in vele gevallen inhouden, dat men door het zoeken naar wat er achter de formule ligt een gevoel krijgt van grotere verbondenheid met iets. Je kunt het echter nooit definiëren. Indien dat iets definieerbaar zou worden, zou men ontdekken dat dit te

maken heeft o.m. met het openbloeien van de verschillende chakra's, die zoals u weet lobben van vier tot 144-bladig hebben. Dus 144 harmonische factoren of 4, 16, enz. factoren, dat zijn de eenvoudigste.

Nu is de harmonie, die wij met een bezweringsformule kunnen krijgen, zeker voor een groot gedeelte afhankelijk van de associatie. Daarbij moeten we echter ook de geluidswaarde niet verwerpen. Er zijn hiervan voorbeelden te geven. Gezien het feit, dat het op schrift gesteld moet worden, kan ik dat helaas niet volledig doen; maar om u er één te geven:

"Ik beveel u in de naam van de almachtige God."

"In Namen des almachtigen Gottes, befehle ich Ihnen,"

"In the name of the allmighty God, I say to thee: obey."

Het komt allemaal op hetzelfde neer. Elk heeft een afzonderlijke klankwaarde. Terwijl de inhoud praktisch gelijk is, is de klankwaarde totaal verschillend. Dat betekent dus dat ook bij de mens op een andere manier stimuli in het lichaam worden gewekt. Bij de bezwering nl., wordt de mens dan ook lichamelijk gestimuleerd. Dat is in de eerste plaats natuurlijk een kwestie van interne secreties. We weten dat sommige klanken een zeer sterke stimulans voor de schildklier kunnen vormen. Andere werken in op de hypofyse. Er zijn versterkingen van de bijnier-functies mogelijk. Er zijn veranderingen in het tempo van de bloedsomloop te bereiken. De zenuwgevoeligheid kan worden veranderd. Kortom, het gehele lichaam kan dus voor een groot gedeelte door klank beheerst worden.

Die beheersing op zichzelf is natuurlijk op zichzelf natuurlijk niet zo belangrijk. Hoogstens zou het therapeutisch belangrijk kunnen zijn voor een medicus. Misschien weet u dat men de laatste tijd reeds verschillende geluiden gebruikt om daarmee een resultaat te verkrijgen. Er is een tandarts geweest die begon met het geluid van Niagara Falls door koptelefoons te laten horen aan zijn patiënten in plaats verdoving. Het bleek, dat dit geluid. eveneens als een verdoving diende: de mensen namelijk voelden niets. Hij ging toen verder en kwam tot de conclusie, dat ook het reciteren van sommige gedichten het zingen van liederen (bij voorkeur door een bas of bas-bariton) in staat was eenzelfde effect te verschaffen, waarbij niet - zoals bij het geluid van de Niagar Falls - alleen de geluidsterkte bepalend was. Er zijn sinds dien ook nog proeven genomen (o.a. in Amerika, in Italië) met bepaalde achtergrondmuziek om te zien hoe een mens daarop reageert. Het blijkt dan, dat b.v. wondgenezing door een bepaalde soort muziek inderdaad kan worden bevorderd. Het is niet algemeen aanvaard, ik zeg het erbij. Het wordt zelfs hier en daar medisch bestreden, maar de resultaten zijn er dan toch.

Dan heeft u ongetwijfeld ook kunnen horen, dat er koeien zijn, die op de muziek van Beethoven buitengewoon gunstig reageren met bijzondere melkgift. Ze voelen zich kennelijk extra vruchtbaar. Fluitmuziek zou invloed hebben op het groeiproces o.a. van gierst. Er zijn daarmee proeven genomen in India.

Wat ik hier zeg is nog helemaal niet zo dwaas, als u misschien zoudt denken. Ze is erg vooruitlopend op alles wat de mens weet.

Indien ik dus weet, dat ik die stimuli voor het lichaam kan veroorzaken, dan weet ik tevens dat b.v. een vergroting van de schildklierwerking of een vergroting van bepaalde andere werkingen in het lichaam een verandering van emotie, van gesteldheid, zelfs van ontvankelijkheid tegenover de wereld met zich kan brengen. De receptiviteit, de spontaneïteit kunnen daardoor sterke wijzigingen ondergaan. Indien mijn bezweringsformule dit nu lichamelijk doet, daarbij geestelijk een verandering tot stand brengt en ik heb een voorstelling van hetgeen ik geestelijk wil bereiken, dan zal ik dus ook lichamelijk verscherpt ondergaan wat er zich op een geestelijk vlak afspeelt. Dan volgt hieruit, indien we dit alles accepteren, dat het dus mogelijk is juist door het gebruikmaken van dergelijke formules (hoofdzakelijk klankformules) te komen tot een sterkere overdracht van belevingen op niet-stoffelijk niveau naar het stoffelijk bewustzijn, het waakbewustzijn zelfs.

Dergelijke overdrachten zouden bijzonder belangrijk kunnen zijn voor de mensen, die zichzelf willen leren kennen. Want eerst indien je beseft hoeveel andere werelden en sferen - om niet te spreken over levensvormen uit het verleden en uit de toekomst - meespelen in alles wat je

nu bent, denkt en doet, zal het mogelijk zijn om in dit normale stoffelijke leven het juiste evenwicht te vinden en de juiste harmonie met de waarden, die nu voor jou positief zijn.

Gaan wij verder dan dit, dan kunnen we echter ook onszelf verslaan. Indien ik mijn suggestie te sterk gedetailleerd uitwerk, moet ik er rekening mee houden dat ik in die toestand van autohypnose alleen nog ervaar - en dan als werkelijkheid - wat ik zelf heb ontworpen. Zoals ik ook bij het magische gebruik van een formule de geest en de krachten zie verschijnen, die ik zelf verwacht en daarbij tevens gebonden ben aan de eigenschappen, die ik daaraan heb toegekend.

Als ik in de esoterie die beperking niet vergroot (dus de detaillering achterwege laat) en werk met een algemeen beeld, dan zal ik toch details invullen; deze details echter zullen reële zijn, die het totaalbeeld, waarvan ik uitga, veel dichter naar een kosmische realiteit toe brengen. Je kunt veel dichter bij de werkelijkheid komen, indien je niet te ver gaat.

Het gebruik van formules, bezweringsformules, vaste spreuken met een bepaalde associatieve waarde, is in vele gevallen aanbevelenswaard. Maar men moet wel begrijpen, dat het geen panacea zijn, waarmee alles tot stand te brengen is. Integendeel, indien we hiermee te ver gaan en er te grote betekenis en waarde aan gaan hechten, dan vervreemden wij niet alleen van de stoffelijke werkelijkheid, maar ook van onze eigen geestelijke werkelijkheid. Onze reacties en veronderstellingen worden vals en onze hele wereld schijnt in strijd met hetgeen we innerlijk beleven.

De taak van de mens is echter om een zo groot mogelijke harmonie (eenheid, éénklank) te vinden tussen zijn stoffelijk ervaren, zijn stoffelijk bestaan en de in hem levende geestelijke waarden. Hoe groter die eenheid is en hoe praktischer die tot uitdrukking komt op elk niveau van bestaan, des te groter de bewustwording en daarmee des te sterker ook het contact met de eeuwigheid.

Er is over dit alles natuurlijk nog heel wat te vertellen, als we willen vervallen in de beschrijvingen van plechtigheden.

Jezus in de woestijn gebruikt bij bepaalde gelegenheden magische formules. Als we dan de woorden van die formules ontleden, ontdekken we daarin o.m. nog Egyptische woorden. We zien dus dat kennelijk daarin een invloed uit andere landen een rol heeft gespeeld. Maar die formules waren eerder noodzakelijk voor Jezus om degenen, die rond hem waren tot harmonie te brengen, op de juiste wijze te stimuleren, tot eenheid te brengen, zodat zij wat hij noemde het Koninkrijk Gods een ogenblik konden ondergaan, dan voor hemzelf om daardoor macht uit te oefenen.

We weten dat andere priesters (b.v. Melchizedek) de gewoonte hadden om bepaalde magische formules luidkeels uit te spreken voor een offerande. Niet zozeer omdat die offerande daardoor nu een bijzondere betekenis zou krijgen, maar omdat de menen door een eerbied voor de vaak onbegrijpelijke spreuk, door hun gevoel van verbondenheid en onderworpenheid deel konden hebben aan datgene, wat door een offerande werd uitgedrukt.

Je zou een hele geschiedenis moeten weergeven, gaande van die eerste mens, die met onverstaaanbare pruttelgeluiden iets imiteerde, wat eigenlijk de stem van het Hoogste moest voorstellen tot misschien deze dagen, waarin ledige woorden vaak galmen, om een gevoel van verbondenheid of waarde te suggereren waar dat - althans materieel - niet aanwezig is. Het ontwerpen van een dergelijke geschiedenis en het uitspreken ervan zou te lange tijd vergen. Maar u kunt voor uzelf voorbeelden hieruit putten, die u een beter inzicht geven in alles wat er gebeurt.

Als u ziet, dat b.v. oud-Nederlands een totaal andere klankwaarde en een andere betekenis heeft dan uw huidig Nederlands, dan zal u dit misschien op de gedachte brengen, dat er dus ook een verandering in de verhouding menswereld en mens-kosmos moet zijn ontstaan. Want de stimulerende klank krijgt een andere betekenis. Misschien dat hierdoor kan worden verklaard, dat de mens in het verleden zijn vroomheid zoveel intenser kon beleven dan de mens van vandaag. Andere klanken, andere invloeden, andere suggestieve beelden.

In deze tijd, waarin men alles wil verklaren, is alles teveel gestipuleerd, teveel uitgewerkt en daardoor óf onbereikbaar óf een illusie geworden, waaraan men zich verder niet meer kan onttrekken, omdat men haar zichzelf heeft opgelegd. Als u nagaat hoe zelfs nu nog bepaalde boeken in een niet meer te verstane taal worden geciteerd (sommige boeddhistische monniken maken zich daaraan schuldig en ook bij de brahmanen vinden we het), dan zult u zich waarschijnlijk afvragen: waarom? Hier is de klankbetekenis belangrijk. Het gaat er niet en wat er met die woorden precies wordt gezegd, als men b.v. sanskriet spreekt; het heeft zelfs met de oude taal weinig meer te maken. Het gaat erom wat men associeert met een klankenreeks, die op zichzelf magisch is.

Het lezen van bepaalde geschriften van Boeddha door de Lamas, de maïstisch-boeddhistische groepen, die u meer in het noorden aantreft, heeft ook weer een dergelijk karakter. Het intoneren van de woorden is belangrijker dan het begrijpen ervan. Maar het reciteren (dat overigens door elkaar gaat, want honderd monniken deden dat met elkaar door ieder een blad te nemen en daarmee dan maar gelijk te beginnen, dan zijn ze eerder klaar) alleen (de associatie plus die klankenwaarden) heeft kennelijk op de gelovige een bijzondere invloed.

Niet alleen bij de Thibetanen, maar ook bij sommige andere volkeren bestaan er z.g. doodswaarden. Dat zijn klanken, die alleen worden gebruikt, als een mens op sterven ligt. Het dient om die mens sneller vrij te maken van zijn lichaam, zodat de geest gemakkelijker heengaat en - dat zeggen ze er dan wel niet bij, maar het is de bedoeling - de levenden niet zozeer zal storen. Dat die woorden werkelijk een sleutel zouden zijn voor de eeuwigheid, is natuurlijk een illusie. Maar indien de stervende eraan gelooft, indien zijn omgeving eraan gelooft en die klank bovendien lichamelijk een zekere ontspanning tot stand brengt, dan zou hierdoor zeker niet alleen het sterven zelf (het lichamelijk proces) vereenvoudigd kunnen worden, maar daarnaast zou dus de geestelijke voorstelling, die in het stervensuur een steeds groter invloed krijgt op de overgaande, ziel, een karakteristiek gaan vertonen, waardoor de aanvaarding van een geestelijke wereld eenvoudiger is. Er zijn voorbeelden te over. Van de mens, die met klanken de regen beweegt om neer te vallen, tot de mens die de dieren met bepaalde geluiden weet te lokken, zien we het principe van de bezwering overal terugkeren. Zelfs de dompteur in een hedendaags circus heeft zijn eigen timbre. Hij gebruikt niet zijn normale stem. Hij zet een bijzondere stem op en dan behoeft hij niet hard te spreken. Maar hij wekt bepaalde associaties bij de dieren en hij stimuleert ze op een bepaalde wijze.

Dit is het uitgangspunt voor een ieder, die zich wil oriënteren ten aanzien van de praktische waarde van bezweringen, de esoterische en magische mogelijkheden, die daarin zijn gelegen.

Laat u nimmer verblinden door de formule als zijnde zelf werkzaam. Ze is pas werkzaam door u. Laat u nooit vertellen, dat de woorden op een papiertje zonder meer werking hebben, zoals bij een amulet. Die woorden ook als u niet weet wat ze betekenen - krijgen betekenis, indien daardoor uw houding ten aanzien van de wereld of de geest wordt gewijzigd.

Dit beseffende kan men misschien ondanks alles - en dan bewust gebruik gaan maken van bezwering, de bezweringsformule, de bezweringstechniek, Dit zowel om de eigen innerlijke werkelijkheid beter te leren kennen, als wel om bepaalde resultaten op aarde mogelijk te maken, die zonder dit misschien moeilijker of niet bereikbaar zouden zijn.

FILOSOFIEËN.

Wat is het geluid van de stilte? Wat is de inhoud van het Niets? Wat zijn de krachten van de bewegingloosheid? Schijnbaar vragen, waarmee je weinig kunt doen. Maar vragen, die - als je ze begint te overdenken je ongetwijfeld allerhande nieuwe en schonere mogelijkheden geven om de wereld te beschouwen.

Een mens kan niet leven in zijn werkelijkheid, indien hij die niet kan verklaren. Maar het verklaren van die werkelijkheid eist ook van hem, dat hij tracht door te dringen in het schijnbaar onbegrijpelijke. Het hele geestelijke leven is een voortdurende ontdekkingsreis, waarbij men niet slechts tracht te omschrijven wat mogelijk is en wat bestaat, maar dit tracht te doorvoelen.

Het geluid van de stilte is het geluid dat je zelf maakt. Het geluid van de stilte is het geluid van het leven van de toehoorder. Wie van u ooit een absolute stilte heeft meegemaakt, weet hoe het kloppen van het hart, het ruisen van het bloed op den duur een overstelpend lawaai kan worden.

Wanneer wij leven in het Niet en wij zien het Niet, dan is het voor ons de omgeving, waarin wij bestaan. Onze relatie met het onbekende wordt het best weergegeven door het Niet. Het zijn van het Niet kan het best worden omschreven als de afwezigheid van erkenning in onszelf. Wij moeten voortdurend alles op onszelf betrekken; zonder dat wij dit doen is er voor ons geen mogelijkheid tot erkennen en nadenken. Maar als wij b.v. vragen naar de krachten van de stilte en van het stilstaande en het niet- bewegende, dan vragen wij in feite naar potentie in plaats van uiting. En daarmee komen wij tot de conclusie, dat ons eigen wezen eveneens voor een groot gedeelte potentie is en niet uiting.

Als wij zoeken naar het onbekende "ik" van de mens, dan zoeken wij in feite niet naar de verklaring van zijn uitingen, maar naar de mogelijkheden, welke in die mens schuilen. Op deze wijze filosofeert men verder en komt men voor zichzelf langzaam maar zeker tot een omschrijving van wat b.v. de mens moet zijn.

Een omschrijving van de mens is altijd filosofisch. Je kunt geen mens werkelijk definiëren, omdat het begrip "mens" slechts een verzamelnaam voor allerhande volkomen differente bewustzijnsvormen, normen en zelfs verschijnselen. Maar wil ik weten wat mens is, dan moet ik nadenken over mijzelf. Wat is mens in de relatie tot mijzelf?

Spreek ik over God, dan kan ik heel mooie vertogen gaan opbouwen over al hetgeen er mogelijk is in de wereld. Maar wil ik komen tot de werkelijke definitie van de schijnbaar onmogelijke Godheid, deze onbegrijpelijke niet te vatten waarde, dan kan ik zeggen; God is een kracht, die ik in mij erken. En de erkenning van die kracht in mij kan ik omschrijven, Ikzelf ben de meetstok, waarmee ik mijn wereld meet. Mijn besef is de redelijkheid van de wereld, die ik ontmoet. Mijn vermogen tot erkennen bepaalt wat de wereld rond mij bevat. Daarom is het goed, om zo nu en dan stil te zijn.

Oude filosofen hadden de gewoonte om zich in de eenzaamheid terug te trekken en b.v. gezeten op een berg te schouwen naar de wolken, naar de dalen of zich te verdiepen in de weerspiegeling van de hemel in een vijver. Schijnbaar deden zij niets, maar op die ogenblikken waren zij buitengewoon actief. Wan de relatie tussen die schijnbaar stille wereld en het eigen "ik" moest worden gedefinieerd.

Het definiëren van je wezen, van je bestaan is zo moeilijk, indien je daarbij probeert uit te gaan van algemene waarden, zodra je jezelf als maatstaf neemt voor alle dingen en vandaaruit voor jezelf bepaalt wat die wereld voor je betekent. Dan heb je niet slechts een waarheid geconstateerd, die voor jou altijd bestaat, maar je hebt daarnaast eindelijk naam gegeven aan het leven.

In de bijbel is een van de eerste dingen die Adam doet: alle dingen een naam geven, benoemen, opdat hij kan omschrijven, kan onderscheiden. Die namen bestaan niet, de dingen wel. Hij geeft er namen aan, die omschrijven wat ze voor hem zijn. Een verhaal ongetwijfeld, een gelijkenis. Maar doen wij eigenlijk niet precies hetzelfde? Wij zouden om onze wereld te kunnen kennen aan alle dingen namen moeten geven, die uitdrukken wat zo voor óns betekenen. En daar die namen nu eenmaal reeds gegeven zijn, moeten wij trachten de naam los te maken van het algemene begrip om ons te realiseren: wat is dit voor mij?

Als ik zeg: wolk, dan moet ik mij niet afvragen wat men onder wolk natuurkundig verstaat. Dan moet ik mij afvragen: wat betekent het voor mij? Dan alleen kan ik ermee leven en werken. Zodra ik terugval op een algemene definitie, een maatstaf die buiten mij bestaat, ben ik machteloos. Ik word dan geregeerd ,door de wereld buiten mij. Wie voor zich de normen aanvaardt, die de wereld buiten hem heeft gesteld, zonder ze zelf te controleren, te beleven en zich daar tegenover op te stellen en een bepaalde norm voor zichzelf te bepalen, die leeft niet werkelijk; hij wordt geleefd. Als ik in een stroom meedrijf en ik laat mij door die stroom aanspoelen waar zo mij wenst aan te spoelen en weer meenemen waar ze mij wenst mee te nemen, dan kan ik toch niet zeggen; ik reis. Ik kan zeggen, ik word verplaatst, Maar ons leven

is reizen. Wij gaan van de allereerste verwonderde erkenning van het bestaan naar de algemene erkenning, die dat bestaan omschrijven en vandaaruit moeten wij verdergaan naar onze persoonlijke definitie van het bestaan. Dan pas kunnen wij bepalen wat het- bestaan voor ons is en onze eigen richting binnen het bestaan aangeven.

In het westen heeft men getracht alles te normaliseren. Ongetwijfeld met goede bedoelingen. Maar als men spreekt over één god en niet over goden, dan scheidt men naast de god. Als men spreekt over één systeem dat waar is en alle andere zijn onwaar, dan scheidt men in de aanvaarding van het systeem de noodzaak voor de mens om voor zich een persoonlijk systeem te vinden, waardoor het systeem dragelijk blijkt. Er is geen erkenningsmogelijkheid meer van relatie naar buiten toe. Indien wij een mens filosofisch bezien, dan kunnen wij aannemen dat hij eigenlijk zoals hij tot uiting komt niet veel meer is dan een heel klein stukje van een ijsberg, dat - boven water uitstekend - kenbaar is geworden, terwijl daaronder de werkelijkheid ligt, de gevaarlijke werkelijkheid. Als een schip in een gebied moet varen, waarin ijsbergen drijven, dan kijkt zij niet alleen naar de toppen uit. Zij zorgt dat zij alles ruim baan geeft, want onder water liggen de werkelijke gevaren.

Indien wij in de wereld alleen op het zichtbare afgaan, dan zullen wij dit werkelijke, dat niet onmiddellijk algemeen constateerbaar en kenbaar is, niet beseffen. En dat zijn de klippen, waarop het leven kan stuklopen. Dat zijn de mogelijkheden, die niet worden gebruikt. Dat zijn de contacten, die nooit waar worden, omdat wij niet beseffen. Dat is het toeval, dat ons regeert. Willen wij weten wat wij zelf zijn, dan zullen wij eerst moeten erkennen wat er onder de oppervlakte bestaat. Niet alleen maar een algemene stelling, dat als 1/3 van ons wezen bewustzijn is 2/3 onderbewustzijn moet zijn, maar een erkenning wat het onderbewustzijn is: een uitbreiding plus verdieping van hetgeen wij bewustzijn noemen. Dan moeten wij erkennen, dat het onderbewustzijn juist daardoor in de buitenwereld een veel grotere invloed heeft dan het zichtbare. Het zichtbare heeft een genormaliseerde reactie teweeg gebracht. Maar het onzichtbare, dat onbewuste deel van het eigen wezen, komt ook met die buitenwereld in contact. Niet helemaal kenbaar, maar het veroorzaakt de rampen, die we niet begrijpen. Het veroorzaakt de mogelijkheden en de contacten, waarvan wij niet beseffen dat ze zouden kunnen plaatsvinden. Ja meer, het veroorzaakt voor ons die vreemde verwijdering tussen uiterlijkheden, omdat wij het werkelijke contact niet kunnen beseffen, dat op een ander niveau is gemaakt.

Mijn voorbeeld is uit de aard der zaak onvolledig. Toch geloof ik, dat ik u een kleine voorstelling geef van datgene, wat wij filosofisch kunnen nagaan en zien: wat de mens in het verborgene is. De werking, waardoor hij de oppervlakteverschijnselen beïnvloedt zonder kenbaar te zijn.

De mens, die zichzelf kent, beheerst zijn wereld. Want hij weet, dat hij zelf het geluid en de stilte is. Hij weet, dat hij zelf de beweging, de motivator is van de kracht, die berust in het stilstaande, in het ledige, in het bewegingloze. Hij begrijpt tenslotte dat hij zelf alle dingen tot stand kan brengen.

Natuurlijk, het is moeilijk om uit deze genormaliseerde wereld terug te keren naar deze filosofische beschouwing van het eigen wezen, deze erkenning van het onbekende. Maar hoe kan men zich vrijmaken van de onbegrepen drijfveer en van de wereld, zonder eerst die moeizame tocht te ondernemen?

Filosofie is niet alleen maar het opbouwen van veronderstellingen omtrent het bekende. Het is het middel om door te dringen in het onbekende door het vinden van persoonlijke waarden in plaats van de normen, die men algemeen hanteert.

Elke mens zou voor zich een eigen taal moeten hebben, want alleen in een eigen taal kun je volledig uitdrukken wat je bent. Een kind kan met zijn geluiden beter weergeven wat het is en wat het voelt dan de mens met tienduizend woorden. Het kind echter, heeft een beperkte scala van gevoelens, een beperkte scala ook van erkenningen. De mens echter omvat bijna een geheel heelal. En hij beschikt nu over de taal om dat uit te drukken, zelfs voor zichzelf. Hij wil alles terugbrengen tot de woorden en begrippen, die men hem heeft geleerd. Hij wil alles herleiden tot de norm van de wereld, waarin hij leeft. Ja, hij is bang om de norm van die

wereld te verlaten en eenzaam te staan, ergens verlaten aan een bergwand, terwijl beneden hem de wereld verder reist. Hij wil misschien "Uebermens" worden, zoals Nietzsche die heeft geschilderd. Maar dan alleen om terug te gaan en te tonen hoe groot hij geworden is.

Wij moeten niet trachten groter te worden om terug te keren in de wereld. Wij moeten groter worden door ons beter besef van onszelf in onze wereld. Wie tracht de scheiding van werelden en sferen te beschouwen, kan geen menselijke woorden vinden. Zelfs de beschrijving, die wij u soms trachten te geven van een bepaalde sfeer of wereld of van een toestand zijn bekrompen, beperkt, onvolledig en eigenlijk onjuist. Want er zijn geen woorden voor om te zeggen wat gezegd moet worden. Er is geen redelijke denkwijze te vinden, die een volkomen analogie geeft met de werkelijkheid van een andere wereld, En u 1ééft in andere werelden!

In u zijn krachten werkzaam uit andere werelden. Ja, u leeft voor een groot gedeelte uit dat onbewuste gedeelte van uw bestaan, waarvan uw stoffelijke verschijningsvorm maar zo'n heel klein zichtbaar deel is geworden. Dan zoudt u moeten leren om - misschien met een eigen taal', in ieder geval door het loslaten van de beperking van menselijke begrippen en van menselijke redelijkheid soms - uzelf te vinden. Niet onredelijk zijn tegenover uw wereld, maar de rede in uw zelferkenning loslaten.

Het is moeilijk om jezelf te hergroeperen en jezelf te zien zoals je bent. Maar laat ons eerlijk zijn: is er één wet, die voor u allen geldt? Ja, misschien die, dat u geboren zijt en sterven zult. En zelfs die wet is niet onbeperkt geldend. Want hij, die het geheim van de levenskracht bemeestert, hij bepaalt immers zelf hoe lang hij zal leven. Maar al het andere?

Wat is er waar van uw godsdienst? Wat is er waar van uw moraal? Wat is er waar van uw visie op de wereld, op de noodzaken van het menselijk leven? Wat is waar? Hoe weinig is werkelijk waar. Hoe weinig is werkelijk waar voor ú? En toch kan alleen de mens, die uit zichzelf en uit de diepte van zichzelf kan putten, ooit begrijpen wat hij betekent in de wereld, bepalen hoe en wat hij kan zijn in de wereld. De hulpeloosheid van de mens is een schrijn, die hij voor zichzelf optrekt in een werkelijkheid. De gebondenheid van de mens aan alle dingen in de materie is een uitvloeisel van die redelijke beschouwing van zichzelf en zijn wereld; niet van de feitelijke mogelijkheden van zijn bestaan.

U ziet, met gedachten kun je tot ontstellende ontdekkingen komen. De ontstellende ontdekking, dat voor niemand een bepaalde regel algemeen geldend kan zijn in zijn relatie tot anderen. Dat geen enkele regel van het Al rond u onbeperkt en volledig gelijkkluidend ook voor u geldend kan zijn, behalve misschien een goddelijke wet. Om te begrijpen wat je bent als mens, moet je begrijpen dat je slechts deel van de mensheid kunt zijn, indien je eerst mens kunt zijn zonder de mensheid.

Mens-zijn is een persoonlijk conditie, een toestand van besef, niet een gedragsnorm of een vormbepaling. Mens-zijn met de mensheid kun je eerst, indien je het menselijke, het waarlijke, dat in jezelf bestaat, tot uitdrukking weet te brengen. En dan zijn vormen, tijd en ruimte niet meer bepalend.

Zo bouw ik voor u een soort toverpaleisje van woorden. Een toverpaleis, dat soms met één slag verandert in een spooktempel of een spookhuis; dat ligt aan uzelf. De meest mensen zijn bang om los te laten wat zij redelijk noemen. Ze zijn bang om het niet-redelijke, het niet-gegroepeerde onbekende eerst op zichzelf te laten inwerken, het voor zichzelf een naam te geven en voor zichzelf eruit te putten en ermee te werken. Ze willen eerst van buitenaf de bevestiging hebben.

Maar wie kan u bevestigen wat gij zijt, indien gij uzelve niet kent? Indien iemand u zegt; "Dit zijt gij" en gij aanvaardt het, dan aanvaardt gij het beeld dat de ander heeft ontworpen, niet de werkelijkheid omtrent uw eigen wezen. "Dit zijt gij" zou kunnen slaan op alle dingen. Deze bloem zijt gij, die wolk die daar drijft, het huis dat daar staat, de aarde die beeft, de zee die kusten verslindt. Gij zijt het allemaal; in zekere zin en op een bepaalde wijze. Besef, wat gij zijt door uw verbondenheden, maar ook de verbondenheden, die niet redelijk zijn. Dan eerst zult u in staat zijn om werkelijk te leven.

Als ik u in het begin confronteerde met een paar van die eigenaardige spreuken, dan deed ik dat om duidelijk te maken hoeveel raadselen er zijn. Maar niemand kan ze voor u beantwoorden. Zeker, ik heb getracht een kleine en onvolledige beantwoording te geven van twee punten. Gij hebt misschien die zonder meer willen aanvaarden en gezegd: Zo is het waar. Maar is het voor ú waar?

De wijze, die zich terugtrok om te mediteren en te filosoferen om voor zichzelf een besef omtrent zichzelf en zijn wereld op te bouwen, hij zocht de werkelijkheid, waaraan men in het uiterlijk leven voorbijgaat. Daarom kan een filosofie zo uitermate belangrijk zijn, indien het een besepte, een bewuste, uit jezelf voortkomende filosofie is. Daarom kan het zoeken naar het antwoord op schijnbaar onredelijke vragen zo belangrijk zijn. Niet omdat het antwoord op de vraag wordt gevonden, maar omdat je iets omtrent jezelf leert. Want niemand kan een wereld leren kennen, indien hij zichzelf niet kent. Niemand kan de wereld leren beheersen, indien hij zichzelf niet beheerst. En niemand kan een eeuwigheid beseffen, voordat hij zijn eigen tijdsbegrip heeft overwonnen. Deze filosofie kunt u zelf, op uw eigen wijze verruimen.

Dit zijn mijn gedachten, onvolledig in woorden weergegeven. Wat zijn uw gedachten?

DE STEEN DER WIJZEN.

De alchemist brouwt alle dingen samen. En uit al dat samenkomt: de sulfers en de kracht, bouwt hij de steen van macht en het besef, waaruit hij zichzelf al openbaart. Maar is hij zelf niet de steen, waar kan hij dan zijn macht nog geven?

De dromer zoekt het magisch woord, dat al onthult, dat alle waarheid geeft en spreekt en macht tot leven geeft. Maar wat kan hem dat woord ooit helpen, als hij niet zelf besef van zich en van het leven heeft?

De dwaas zoekt naar de grote macht, die alle raadselen onthult en alle problemen verdwijnen doet. En toch, hoe slaagt iets dergelijks ooit, indien de mens nog niet beseft dat zelve hij zijn problemen oplossen moet?

U spreekt van een Steen der Wijzen. Een woord met een magische klank. Maar dat woord kan alleen in uzelve worden tot werkelijk magisch begrip. Gijzelf omvat immers eeuwigheid. Gijzelf voegt samen perioden van tijd in vele vormen en vele normen. Gij zijt een wezen van vele werelden. En vele gedachten en krachten smelten in u samen tot de eenheid, die tijdloos en eeuwig is. Hoe kunt gij dan buiten uzelve een Steen der Wijzen zoeken? Hoe kunt gij uit boeken leren wat niet reeds in uzelve bestaat? Hoe kunt gij in het leven ontdekken en waarmaken wat niet eerst in u geboren werd als een besef omtrent wat in uzelve was?

De sulfers is de kracht van leven, maar ook besef en deel van geestelijk bestaan en eeuwigheid, overwinning van de waan. Als ge die versmelt in het vuur van werkelijke kracht en hartstocht en denken en ze tezamen elkander laat verteren, totdat werkelijkheid overblijft, als ge uit de gedachten datgene wat ge schrijft, datgene wat ge spreekt tezamen brengt tot woord het woord breekt en uit het stamelen dat er overblijft één klank de waarheid wordt, hoe kunt ge spreken?

De Steen der Wijzen is een woord van dwazen. Want slechts wie zich in zichzelf vindt, vindt wijsheid zonder steen. En wie zichzelf harmonisch dan bepaalt in het leven van de sferen, van de kosmos en alle zijn, hij brengt in zichzelf in brandpunt de eeuwige macht en kracht. Hij is de steen, de lens, die als vermogen geen grenzen kent, behalve die van de werkelijkheid, die het Al heeft bepaald.

Wie Steen der Wijzen is, spreekt niet van wijsheid. Hij is de wijsheid, die alle krachten samenvoegt. Maar wie de Steen der Wijzen zich begeert, zoekt buiten zich te vinden wat in hemzelf verborgen is.

TIENDE LES - SLOT.

Wie zichzelf zoekt te kennen en tracht na te gaan welke waarden er in hem kunnen bestaan, wordt geconfronteerd met enige eigenaardigheden. In de eerste plaats: In mij ontmoet ik vele onbekende krachten en waarden, die voor mij pas hanteerbaar zijn, als ik ze een naam geef. Naamgeving is voor de mens erg belangrijk, omdat eerst daardoor voor hem de mogelijkheid komt te werken met alles wat hij heeft ontdekt. Zijn denkprocessen vergen nu eenmaal eerst een onderscheid (een naam), voordat hij de hanteerbaarheid in zijn gedachten zelf vindt. In de tweede plaats moeten wij rekening houden met het feit, dat juist het menselijk denken de grote beperking is voor vele eigenschappen, die hij bezit. Hij denkt volgens een bepaald systeem van logica. Met deze logica echter maakt hij het zichzelf onmogelijk in zichzelf te geloven en daarmee in de capaciteiten, die hij voelt te bezitten. In de derde plaats: Alle waarden, die voor de mens onbegrijpelijk zijn, maakt hij voor zichzelf hanteerbaar door er systemen van denken aan te verbinden. Hij komt zo tot vormen van reageren, die hij dan noemt: magie, occultisme en in sommige vormen zelfs esoterie etc.

Als wij deze punten bezien, dan moeten wij wel tot de conclusie komen, dat er voor de mens dus bepaalde dingen van groot belang zijn, daar hij om vanuit zichzelf en met zichzelf zo juist en zo goed mogelijk te werken nu eenmaal eerst zijn waarden moet definiëren. De dingen, die van belang zijn, zal ik hier achtereenvolgens opsommen, elk met een klein commentaar.

Geloof. Geloof is het niet-redelijk erkennen van iets als waarheid, waardoor je kunt handelen, alsof het - ofschoon niet-redelijk - waarheid zou zijn. Het resultaat is, dat men de grenzen van het mogelijke overschrijdt en zowel t.a.v. zichzelf als van anderen een beïnvloeding tot stand brengt, die verdergaat dan het redelijke.

2, Emotie. Emotie of gevoelswaarde is voor de mens nu eenmaal datgene, wat hem met zijn gehele wezen in spanning brengt en vanuit deze spanning en de reactie daarop ook tot de projectie van gedachtengolven en zelfs van bepaalde andere, meer fluïdieke waarden. Emotie en emotionaliteit zijn, mits beheerst, noodzakelijk willen wij komen tot magische werkingen. Maar evenzeer zal een gevoelswaarde belangrijk zijn, indien wij innerlijk naar waarheid zoeken, omdat wij in onszelf zoekende moeten aanvoelen welke van de vele mogelijkheden en denkbeelden, die wij ontmoeten, voor ons op dit moment de belangrijkste is.

3. Selectiviteit. Wij kunnen ons als mens of als geest nimmer op de totaliteit richten zonder gelijktijdig daardoor tot daadloosheid of nutteloosheid te worden gedoemd. Daar ons vermogen tot reageren, handelen en over denken zo beperkt is, moeten wij er wel toe overgaan uit het totaal van de mogelijkheden voor onszelf die punten te zoeken, welke wij belangrijk vinden. Als wij punten van belang hebben geconstateerd, dan zullen wij uit deze punten een keuze moeten doen t.a.v. de volgorde. Die volgorde houden wij dan aan door ons eerst op het belangrijkste, daarna op het daaropvolgende belangrijke punt en zo verder te concentreren. Hiermede krijgen wij dus de mogelijkheid om punt na punt te bereiken en op deze wijze ook resultaten te boeken van ons streven, innerlijk zowel als naar buiten toe.

4. Gebrek aan fantasie. Dit punt zal u misschien vreemd voorkomen. Fantasie op zichzelf hebben wij nodig, het is het voorstellingsvermogen. Maar op het ogenblik, dat onze fantasie de totale werkelijkheid terzijde schuift, komen wij in een wereld te staan, die wij alleen kunnen realiseren, indien wij zo sterk in onszelf en in al hetgeen wij denken geloven, dat het voor ons een hanteerbare z.g. tweede werkelijkheid wort. Dit wordt echter zelden bereikt. Wil een mens dus resultaten behalen - esoterisch zowel als exoterisch - dan zal hij een zeker voorstellingsvermogen moeten hebben, maar hij zal daarbij niet te ver van zijn erkende werkelijkheid moeten afdwalen.

5. Zelfkennis inclusief zelfvertrouwen. Indien wij onszelf niet kennen, zullen wij niet in staat zijn na te gaan wat voor ons belangrijk is, wat voor ons mogelijk is en daardoor op vele

vreemde paden gaan wandelen, die tenslotte slechts tot teleurstelling zullen leiden. Jezelf kennen betekent niet alleen maar weten wat je goede en verkeerde kanten zijn. Het houdt tevens in dat je begrijpt wat je wel en wat je niet kunt, wat je werkelijk wilt en wat je nu wel leuk zou vinden, maar eigenlijk toch niet wilt. Deze keuze op zichzelf is al van groot belang geworden, want zij maakt het ons mogelijk te weten, waar wij op onszelf kunnen vertrouwen. Zonder zelfkennis is zelfvertrouwen geen reële zaak. Het is dan eenvoudig een misachting van feiten; en geconfronteerd met de mislukking verliezen wij dat zelfvertrouwen heel snel. Zodra, wij echter van de feiten uitgaan zoals ze voor ons bestaan, zullen wij vertrouwen in onszelf, in onze mogelijkheden, in ons kunnen. Hierdoor kunnen wij teleurstellingen verdragen, kunnen wij kleine mislukkingen verwerken en gaan wij toch steeds verder in dezelfde richting, omdat wij weten dat het goed is en omdat wij hetgeen wij nastreven ook werkelijk willen. Dat is heel erg belangrijk.

Aan het einde van deze reeks lezingen kom ik tot de conclusie, dat er eigenlijk zoveel al gezegd is en zoveel on gezegd is gelaten, dat het moeilijk is een keuze te doen. Juist daarom heb ik allereerst de belangrijkste punten opgesomd. Stel nu eens, dat wij als mens of als geest in ons een kracht ontdekken. Of deze kracht voor de buitenwereld werkelijk bestaat of niet, doet verder niet ter zake zolang het voor ons naar werkelijkheid is. Dan is het dus noodzakelijk, dat ik die kracht een naam geef. Een naam is eigenlijk nog niet voldoende; het zou beter zijn er een voorstelling aan te verbinden en op deze wijze een soort astrale schil op te bouwen van iets dat in wezen onze persoonlijkheid vertegenwoordigt. Dan pas is het voor ons iets geworden, waarmee wij in dialoog kunnen treden. Er is een communicatie met het onbekende mogelijk geworden. In onszelf (dus esoterisch) betekent het, dat wij met die delen van ons wezen, die op dit ogenblik buiten ons direct begripsvermogen vallen, toch kunnen spreken op het niveau waarop wij nog kunnen begrijpen. Wij kunnen dus alles, wat voor ons bruikbaar is, uit het hogere niveau putten. Het resultaat is, dat wij - ook al beantwoorden wij in feite onze vragen grotendeels zelf - een zuiverder inzicht krijgen in onze mogelijkheden en noodzaken en een antwoord vinden op vele van die vreemde raadselen, die wij vooral in de esoterie plegen te ontmoeten. Als wij de gestalte vorm hebben gegeven en wij hebben haar een naam gegeven, dan is er voor ons een werkelijkheid. Ook magisch kunnen wij nu gemakkelijker aan die figuren een opdracht geven of een verzoek doen. Het resultaat is, dat wij een deel van onszelf projecteren (een soort dubbel), waar door wij op afstand kunnen werken en resultaten tot stand kunnen brengen. Hierbij komt dat wij aan dat dubbel over het algemeen eigenschappen toekennen, die wij voor ons begeren, maar menen te ontberen.

Zo zullen wij dus het totaal van onze mogelijkheden in die figuren tot uiting kunnen brengen en - door wantrouwen of onvolledig begrip voor jezelf en je omstandigheden - niet alleen de beperkte kracht, die wij normaal gebruiken.

In de paranormale wereld zijn allerhande werkelijkheden, die je niet helemaal aan kunt. Nu wil ik zeker niet spreken over de voor veel mensen toch wel erg belangrijke vijf-dimensionale wereld, waarin denken en werken gelijktijdig op twee vlakken kunnen plaatsvinden, want dat zou ons vandaag nog te ver voeren. Laten wij alleen maar eens denken aan de droomwereld.

Een droomwereld is een communicatie met mijzelf; ook als ik waarnemingen doe in een andere wereld, een andere sfeer. Als ik nl. in een andere wereld ben, dan vertaal ik toch nog steeds in de termen die ik zelf ken. Dat zou u trouwens moeten weten. Het resultaat is, dat ik in deze paranormale mogelijkheden van mijn wezen altijd terugkeer tot mijzelf en gelijktijdig voor mij werelden schep, die direct veel groter zijn. De droom beeldt deze voor mij uit.

De droom alleen als zuiver symbolisch te beschouwen - hetzij volgens de theorieën van Freud, hetzij van de volgelingen van Jung - heeft dus weinig zin. Wij moeten een stap verdergaan en zeggen: Elke droom, die wij hebben en die wij werkelijk onthouden (dit laatste is het kenmerk van de indruk door de droom op ons gemaakt), betekent dat wij onszelf iets te zeggen hebben. Dit onszelf blijkt dan later vaak contacten in te houden met andere personen op een ander niveau. Maar wij behoeven daarmee niet zover te gaan, dat wij onmiddellijk aannemen dat elke persoonlijkheid, die in een droom voorkomt, een vaste betekenis heeft of een eigen persoonlijkheid. Zoals wij ook niet behoeven aan te nemen dat elk symbool, dat in de droom

voorkomt, nu de algemeen geldende betekenis heeft. Het enige dat wij weten is: in de droom spreken wij tot onszelf. En het grootste kenmerk in de droomwereld is voor ons de emotie.

De emotie verloopt. Wij gaan van mistroostigheid tot blijdschap, van blijdschap naar mistroostigheid. Wij komen van hulpeloosheid tot beheersing, enz. Deze gevoelens zijn kenmerkend voor de droom. Maar wij moeten er wel één ding bij onthouden: in vele gevallen koert men de droom om als men haar terugleest. Als ik dus van een zonnig landschap naar een duister landschap ga, dan betekent dat heel vaak dat ik hot gevoel heb van het duister in het licht te komen. Deze onkeringswaarde wordt dan later bevestigd. Voor die bevestiging kunnen wij dan weer rekening houden met de communicatie, die er in ons bestaat.

Als ik zo'n droom heb en zij herhaalt zich meermalen, dan zullen er detailveranderingen zijn. Deze detailveranderingen zijn nu vaak een toespeling op de vorige droom. Interessant genoeg, zoals u begrijpt. Ik zal u een voorbeeld geven;

U droomt in de eerste droom van bergen; daar is enig licht, een dal. U bent in het dal, er is schaduw. In de tweede droom droomt u wederom van een dal en een berg, maar nu staat er op de berghelling een aantal ruïnes. Dat is de aanduiding dat u de plaatst die u zelf heeft gekozen, in het verleden projecteert. U denkt dus over de schaduw als iets uit uw verleden. Dat betekent, dat het andere uw heden of uw toekomst gaat uitduiden.

Er zou over de droom en de droomuitleg ongetwijfeld nog veel meer te zeggen zijn, maar in zo'n slotwoord moet ik toch proberen alle dingen samen te vatten. In die samenvatting mag ook zeker het Godsbegrip niet ontbreken, omdat wij ook daarmee voortdurend te maken hebben.

God is mijn werkelijkheid. De naam, die ik eraan geef, doet weinig ter zake. God is, zoals een vriend van mij zei, het heimwee dat wij hebben naar onze oorsprong, zonder haar te beseffen.

Als wij een figuur God noemen, dan kennen wij aan die figuur de totaliteit van voorstelbare kracht toe. Dit betekent, dat elke Godsvoorstelling voor ons de uitdrukking is van het voor ons voorstelbare en kan worden gebruikt om de ordening (niet de hiërarchie) maar de verhouding en eventueel de harmonie in onze wereld en vanuit onszelf tot de wereld te bepalen.

God ontmoeten in jezelf is eenvoudig: je uiterste mogelijkheid ontmoeten in vergelijking tot je huidig besef. God ontmoeten als een factor, die buiten je werkzaam is, is de uitdrukking voor je harmonische verhouding tot de totaliteit in vergelijking tot je betrekkelijke disharmonie van het ogenblik.

Ook hier is het dus wel erg belangrijk, dat wij - nl werken wij met deze dingen zoals elke mens en zoals vele geesten dat doen - onze eigen functie blijven beseffen. Wij kunnen nimmer een contact hebben met God, waarin het "ik" niet voor onszelf functioneel en bepalend is. Hierdoor komen wij van de waanvoorstelling terug, dat er ergens een grote kracht is die ons dictatoriaal regeert, die alles boter weet en die altijd alles wel in orde zal brengen. Daarvoor in de plaats krijgen wij het veel reëlere besef, dat het beeld van macht of mogelijkheden dat in ons bestaat kan worden gebruikt om de richting, het doel en de mogelijkheden in het heden nader te definiëren en zo ons streven beter te bepalen.

God is datgene, wat wij in onszelf nastreven en voor ons trachten waar te maken. Niet datgene, wat ons regeert en ons als marionetten laat dansen in de een of andere wereld.

Ga ik nog een stap verder terug in de herinnering van alles wat wij hier in al die jaren hebben besproken, dan denk ik onwillekeurig ook aan het oproepen van demonen, het gebruik van bezweringen en nl dat soort dingen. Want ook hier hebben wij te maken met de betrekkelijke werkelijkheid. Als ik een demon vrees, dan word ik heel waarschijnlijk geconfronteerd met dat deel van mijzelf waarvoor ik bang ben. Als ik een demon niet vrees, dan krijg ik een voorstelling van mijn beperkingen, die ik kan overwinnen. Er zijn andere wezens in het Al, natuurlijk. Er zijn geesten, die wi demonen of engelen kunnen noemen. Er zijn krachten, die zelfs geen naam hebben of die hoogstens als een verpersoonlijking van een bepaald natuurlijk element kunnen worden gezien. Maar deze wezens zijn onderworpen aan de harmonie plus de voorstelling, waardoor zij in ons tot aan zijn komen.

Een demon, die ik bezweer en oproep, roep ik op en bezweer ik volgens een beeld dat ik in mij heb. Dat wil zeggen, dat de mogelijkheid tot manifestatie tussen werelden voor een groot gedeelte ook afhankelijk is van de aanvaarding van de mens. Als er hier een engel komt en hij wil zich aan u openbaren, dan kan die engel dit niet, tenzij u innerlijk een beeld heeft, dat met die engel enigszins harmonisch is en u bereid bent een dergelijke contact te aanvaarden. Die bereidheid bestaat echter - al zullen de meeste mensen dat van zichzelf niet geloven - tegenover het duister vaak evenzeer als tegenover het licht; en daardoor verwacht men vaak beide factoren.

In de bezweringsmagie zien hij heel rustig iemand werken met de heiligste Godsnamen, die de mensheid kent om de een of andere duivel of demon tot een duistere daad aan te zetten. Omgekeerd zien wij iemand, die lichtend werk wil verrichten, heel rustig in zijn incantaties ook de namen opnemen van demonen, die toch alleen naar duister, wulps en weet ik wat nog neer zijn. Nu weet ik wel, dat wulpsheid tegenwoordig niet meer zo erg wordt gezien als vroeger, maar toch zijn dit eigenschappen die je niet direct goddelijk noemt. En toch doe je dit om een goddelijke werk te volbrengen. De rituele magie nl. heeft zich losgemaakt van het oordeel van goed of kwaad. Zij erkent alleen waarden; en die zijn, als je ze op de koper beschouwt, meestal werkmethoden.

Als ik in mij of vanuit mij magisch wil werken of streven, dan gaat het er dus niet om welke namen ik citeer en welke krachten ik aanroep, het gaat erom welk doel ik heb en op welke wijze ik dit doel wil waarmaken. De relativiteit zoudt u juist op dit terrein wel bijzonder goed moeten beseffen.

Daarnaast zult u moeten beseffen, dat wij - of het nu esoterie is of magie - altijd gebonden zijn aan onszelf. Als u zegt het goede te willen, maar eigenlijk hoopt dat het verkeerd zal gaan en u probeert een bezwering of u probeert voor uzelf goed te doen, dan gaat het verkeerd. Want u kunt niet nalaten om in de opdracht, die u aan andere krachten denkt te geven, uw element van ressentiment te verwerken. En in uw goede daad komt onwillekeurig uw beoordeling, uw reactie mede tot uiting, waardoor ze misschien juist dat ene niet heeft wat nodig zou zijn om er een werkelijk goed resultaat voor anderen uit te zien voortkomen. Het is dus wel erg belangrijk, dat we in magie, in bezweringen e.d. rekening houden met onszelf. Daarmee komen wij aan een vraag, die geloof ik altijd weer zal worden gesteld zolang er dergelijke betogen worden gehouden: Hoe weet ik nu eigenlijk wie en wat ik ben?

Er zijn heel veel systemen om u te klasseren. We kunnen zeggen, dat u tot een bepaalde straal behoort. Daarmede bedoelen wij een in feite imaginaire kleur, die uw persoonlijke resonantie met - bepaalde kosmische krachten weergeeft. Maar die resonantie is geen persoonlijke, zij is een natuurlijke. Ze is te vergelijken met het inademen van lucht. U kunt u er eenvoudig niet aan onttrekken.

Wij kunnen daarnaast spreken over bereikte graden van inwijding. Maar een graad van inwijding is alleen de distantie, die men van zichzelf heeft genomen en daardoor de aanvaarding, die men voor het andere heeft gevonden. Er is eigenlijk geen mogelijkheid te vinden om jezelf volledig te zien in wat je nu onderbewust werkelijk bent. Dat kun je alleen merken aan datgene, wat je zelf doet, wat je zelf ziet. Wat dit betreft gelden dus ook weer heel bekende regels:

1. Al hetgeen u erkent in de wereld, toont aan wat u zelf bent.
2. Al datgene wat u doet in de wereld is een oorzaak voor datgene wat tot u terugkeert.

Indien u met die paar punten rekening houdt, zult u begrijpen dat als u altijd goed doet aan de wereld en de wereld altijd kwaad aan u terugdoet, dat er dan aan uw goed-doen iets moet mankeren. Dat wil niet zeggen, dat u niet verder ten goede moet streven, naar dat u zich toch eens even moet afvragen; waarom u zo goed bent? Is dat alleen om u tegenover anderen te verontschuldigen? Is het een zeker sentiment tegenover de ander die beter zou zijn dan u, indien u geen komedie speelde? Is het misschien - en dat kan ook het geval zijn - een goed-doen, omdat u bang bent voor de wereld? Is uw goed- zijn in feite niets anders dan een haat tegen de ketenen, die de wereld u oplegt?

Dergelijke vragen kunt u beantwoorden, als u ziet wat de wereld terugdoet.

Als ik steeds goed doe en de wereld antwoordt mij steeds met kwaad, dan moet het kwaad dat ik ontmoet ergens een factor in mijn beweegredenen zijn om dat goede te doen. Ik kan dan beter trachten mijn manier van reageren op de wereld en mijn werken voor anderen een beetje te vermaanden. Ga ik uit van het standpunt, dat alles wat de wereld mij toont een deel van mijzelf is, dan kan ik natuurlijk wel zeggen: In die wereld zie ik zoveel beroerde dingen. Maar als ik ze zie, als ik ze concipieer, dan kan ik ze mij voorstellen. Ze maken dan deel uit van mijn voorstellingswereld; en mijn voorstellingswereld is weer bepalend voor mijn bewustzijn. En zoals u weet, is het bewustzijn de leidraad, die door schijnbare toevalligheden heenloopt en eigenlijk bepaalt wat er wel en wat er niet gaat gebeuren.

Vrij-worden hiervan kunt u niet, maar u kunt wel zeggen: Wat ik in de wereld zie, ga ik in belangrijkheidsgraden verdelen. Ik ga kijken naar het positieve dat ik zie, en dat positieve leef ik zoveel mogelijk. Het negatieve noem ik op de koop toe. U kunt dan wel uw houding niet alleen tegenover de wereld maar ook tegenover uzelf zover veranderen, dat u ongeacht de slechte kwaliteiten, die u - noemt u mij niet kwalijk - allen toch wel degelijk bezit, toch voor uzelf het goede zoveel nadruk kunt geven, dat het kwade eigenlijk alleen nog naar de aanvulling wordt van het goede. En dit brengt mij weer op een ander punt.

Wij kennen de kosmische wetten en daaronder is de wet van evenwicht. De wet van evenwicht vertelt ons o.m.: Als ik iets ten goede tot stand breng, moet er ergens een compensatie optreden; er gebeurt dus ook iets ten kwade, Ik heb het goede gewild, daardoor is mijn aansprakelijkheid voor het goede, niet voor het kwade.

Maar als ik die wet van compensatie nu eens verder ga ontleden, dan zeg ik: Ik kan dus eigenlijk nooit iets absoluut goed doen en ik kan nooit iets absoluut kwaad doen. Ik kan wel verhoudingen veranderen, maar nooit de totaliteit. Dat betekent, dat goed of kwaad voor mij nooit absolute waarden kunnen zijn, maar ook dat ik nooit naar het absoluut goede of het absoluut kwade behoef te streven. Ik moet streven naar een harmonie, Waarin alles wat goed en kwaad heet voor mij als eenheid aanvaardbaar is. Heb ik die eenheid nl., dan heb ik geen wetten van evenwicht, van harmonie, van gelijkblijvende velden nodig; den ben ik harmonisch. En door het feit, dat ik harmonisch ben, is mijn relatie met álle delen van het Al (licht en duister) eveneens harmonisch uit te drukken. Ik kan dan voor mijzelf en mijn wezen al datgene putten uit het totaal, wat ik werkelijk van node heb en ik kan in de totaliteit alles projecteren, wat vanuit mijn harmonische zelfrealisatie voor mij noodzakelijk is.

Dat klinkt misschien een beetje abacadabra-achtig. Toch moet u ook aan het einde van deze cursus uw gedachten eens daarover laten gaan.

Het is heel aardig jezelf te ontdekken, om de diepere werkelijkheid, de occulte wijsheid te ontdekken. Maar wat heb je aan een occulte wijsheid, als je er niets mee kunt doen? Wat heb je aan het mooiste systeem, als het fout loopt? Wat heb je aan een maanraket, als je de brandstof niet hebt om haar naar de maan te jagen? Op deze manier moet u alle wijsbegeerte en alle achtergronden zien, die wel besproken kunnen worden, waarover wij van mening kunnen wisselen, waardoor wij misschien voor elkaar een duidelijker beeld van het. Al kunnen produceren, maar die toch eigenlijk pa s betekenis krijgen, indien wij er iets nee kunnen doen. En dat zou in een aantal leefregels kunnen worden gesteld.

Nu vermeet ik mij niet u te vertellen hoe u moet leven; dat moet u zelf weten. Maar indien ik in een andere incarnatie mijn leven op aarde zou kunnen inrichten volgens hetgeen ik nu besef, dan zou ik mij aan het volgende houden:

1. Doe wat je wilt zolang je een ander niet ervoor laat betalen.
2. Zoek niet het goede of het kwade, maar zoek de harmonie waar je kunt.
3. Wees niet sentimenteel t.a.v. de dingen die gebeuren, zonder dat je daarop invloed hebt. Houd je alleen bezig met datgene, wat volgens je besef door jezelf kan worden beïnvloed.

4. Besef zelf welke plaats je op dit moment inneemt. Werk vandaaruit, maar werk met alle middelen, die voor jezelf bruikbaar zijn. Op deze manier kom je tot een leven, dat de wijsheid voor je toegankelijk maakt.

Als u denkt aan b.v. alchemie en je ziet hoe zo daar alle elementen samenvoegen, dan kom je tenslotte tot de conclusie: het is de alchemist, die van zichzelf iets moet geven, voordat zijn experimenten kunnen slagen. Zelfs zijn laboratorium-experimenten zijn voor een groot gedeelte afhankelijk van zijn uitstraling, zijn geestkracht, zijn geduld, zijn wilskracht en al wat erbij komt. Dit is het toch heel duidelijk, dat wij alles we leven een soort geestelijke alchemie bedrijven. Wij voegen aan de elementen van ons bestaan onze wilskracht toe, ons besef, onze innerlijke erkenning misschien onze gerichtheid en ook onze radeloosheid. En die dingen samensmeltend door onze wil, door onze levenskracht tot een eenheid maken wij voor onszelf misschien een Steen der Wijzen.

Maar de Steen der Wijzen is niet iets wat je in de winkel kunt kopen. Het is ook geen eeuwig houdbaar product, dat je bij wijze van erfenis aan anderen kunt nalaten. Het is doorgewoone innerlijke bereiking, die je soms stoffelijk kunt uitdrukken, maar die altijd met je zelf gereleerd blijft. En zo goed. Als dit voor alchemie geldt, zo moet dat ook gelden voor b.v. spiritisme. U bent hier omdat u in de geest gelooft. Maar uw contact met die geest, de betekenis van het contact met de geest wordt bepaald door wat u zelf bent. Niet de woorden die ik zeg zijn van het grootste belang, maar de wijze waarop u die woorden hoort. En dat horen van die woorden kunt u aan mij niet wijten; dat ligt aan uzelf. U moet volgens uw wezen verstaan en volgens uw wezen putten. Dat betekent, dat ook een geest, die u komt helpen, u alleen kan helpen voor zover u geholpen wilt worden en in hoeverre u die geest accepteert. U bent zelf de stuwkracht in alle dingen.

Zoek het dus niet al teveel in de grootse theorieën van de Maçonnerie, de Rozenkruisers, de Theosofie, de Anthroposofie en alle verdere sofieën en sofismen, die er bestaan, want de kennis die wij zoeken is niet te definiëren als een Godskennis of als een mensenkennis. Ze kan niet worden gedefinieerd als een systeem. Ze kan alleen worden gedefinieerd als een werkwijze, waarbij het werk wordt bepaald door het materiaal, dat wij zelf meebrengen en de instrumentaria waarover wij beschikken.

Ik weet niet, of u wel eens aan figuurzagen hebt gedaan. Maar als iemand u een schaar geeft en een stuk hout en zegt. Maak daar eens een mooie zaagfiguur van, dan kunt u dat niet. U heeft bepaalde gaven, bepaalde eigenschappen nodig en deze moet u - als u tenminste wilt geloven wat ik hier zeggebruiken. Niet datgene doen wat anderen zeggen dat u moet doen, maar datgene doen wat u - gezien uw middelen, uw besef en uw mogelijkheden - weet te kunnen doen.

Als je een schaar hebt, moet je niet naar hout zoeken; dan moet je papier zoeken, dan kun je knippen. En als je een beitel hebt, moet je geen papier nemen, want dan kun je er ook niets van maken. Pas datgene, wat u in de wereld zoekt ook wijsgerig en qua kennis aan uzelf aan. Deze aanpassing moge misschien egocentrisch lijken, maar ze is de enig juiste benadering.

Iemand, die met een bulldozer probeert een rijtje radijszaad te zaaien, zal ongetwijfeld geen radijs krijgen, alleen kosten. En als iemand met grote geestelijke gaven zich bezighoudt met pietluttigheden, dan komt hij niet ver. Maar iemand, die alleen maar een stokje heeft, moet radijs zaaien. Daarmee kan hij net die gaatjes in de grond maken, waarin het zaad moet worden gededoneerd. Wat je hebt, moet je gebruiken. En zo is het erg belangrijk, dat u voor uzelf nagaat.

Wat kan ik doen? In welke richting ben ik geneigd te redeneren? In welke richting gaat mijn kennis? Welke kennis absorbeer ik onmiddellijk, welke kost mij veel moeite om te absorberen en wat begrijp ik nooit. Op die manier weet u tenminste wat u kunt doen met het oneindig grote materiaal dat de kosmos u ter beschikking stelt.

Daarmede ben ik al dicht genaderd aan het einde van dit laatste betoog van deze cursus. Dat wij daarbij nog even diepzinnig moeten worden, is niet te vermijden. Vergeeft u mij dan maar dat ik ook deze laatste keer enkele abstracties naar voren breng.

Indien wij de totale kosmos indelen in een hiërarchie, dan is dit onze methode om het ondeelbare voor ons aanvaardbaar te maken door het schijnbaar in delen te splitsen. Wat wij doen is functies zien; niet andere wezens zien. Als ik zeg: Er is een aartsengel, die de bode Gods is, dan meen ik in feite: God openbaart zich aan mij. Dit is voor mij het aanvaardbaarst via, een bepaalde vorm. Meer niet. Dan zal de hiërarchie die ik in de kosmos meen te onderkennen en die ik zelfs onder mensen pleeg te veronderstellen, eigenlijk alleen van belang zijn, omdat ze voor mij een communicatie-mogelijkheid inhoudt. Dan is het toch niet belangrijk- welk systeem ik hanteer. Dan is het alleen belangrijk, of dat systeem mij een benaderingsmogelijkheid geeft.

Als ik de eeuwigheid stel tegenover de tijd, dan mag ik over die eeuwigheid praten zoveel ik wil, maar ik zit in de tijd. Ik kan de eeuwigheid alleen concipiëren als een oneindige opeenvolgende reeks ogenblikken. Ik kan haar niet zien als iets, waarin alle ogenblikken gelijktijdig zijn. Dan mag ik weten wat de eeuwigheid moet betekenen, ik zal daarin alleen kunnen leven en werken van moment tot moment. Zodra ik in mijn concepten verder ga dan mijn werkelijke mogelijkheden, dan maak ik niet alleen een karikatuur van God of van de eeuwigheid, maar in feite ook van mijzelf,

Pretenties hebben heel veel mensen tot een geestelijke ondergang geleid, Denk niet, dat je meer bent dan een ander; maar ook niet, dat je minder bent dan een ander. Besef alleen, dat je anders kunt zijn dan een ander, ofschoon je zelfs dit nooit helemaal kunt constateren. Je hebt het recht jezelf te zijn. Jezelf zijn betekent, uiting geven aan dat deel van de totaliteit, dat in jou gestalte heeft gekregen. Indien deze vorm in staat is krachten aan anderen over te dragen, dan genees je anderen, of dan wek je anderen op, totdat ze bevangen worden door wat zij misschien de H. Geest noemen. Als je een negatieve figuur bent, ben je daardoor nog niet waardeloos. Dan ben je in vele gevallen degene, die ontvangt; de recipiënt van het overschot van anderen en daardoor een factor, die de anderen activiteit en daarmee harmonie mogelijk maakt.

In de Islam kent men de stelling, dat je de bedelaar dankbaar moet zijn, omdat je door hem gaven te schenken verdiensten kunt vergaren. Ik geloof dat je dit geestelijk ook op jezelf moet toepassen.

Grote kennis is alleen belangrijk, indien je er iets van kunt weggeven. Maar hoe kan ik van grote kennis ooit iets weggeven, als er niet iemand is, die minder kennis heeft dan ik?

Precies hetzelfde is het met kracht, inzicht, wijsheid. Alles, wat u zich kunt voorstellen, krijgt pas betekenis doordat u een negatief element vindt, waarin het werkzaam is. Dit betekent, dat naarmate u zelf positiever bent u het negatieve rond u meer zult moeten leren aanvaarden, omdat u alleen daarin uzelf juist tot uitdrukking kunt brengen.

En draai het nu eens een keer om. Als u negatief bent, is dat geen reden jaloers te zijn op anderen. Dan is het slechts een reden om die anderen meer de gelegenheid te geven u als een soort klankbord te gebruiken, opdat zij zich meer bewust zullen worden van zichzelf en daardoor in u (want in u ontstaat in de negativiteit ook een werking) het beeld van uw positieve betekenis in het geheel ontstaat.

Er is niets negatief. Negativiteit ontstaat eerst, wanneer wij eenzijdig worden. En eenzijdigheid ontstaat, als wij ontkennen dat wij uit alle waarden gelijktijdig bestaan en vanuit en in alle waarden gelijktijdig moeten werken. Dit is een punt, dat aan het begin zou moeten staan van elke wijsgerigheid, van elk occult streven, ja, van elk esoterisch onderzoek.

U bent waardevol niet door wat u denkt te zijn, maar door het feit dat u bent en zo voor anderen mogelijkheid betekent. Uw leven is belangrijk, niet omdat het leven is - ofschoon dat voor u misschien het belangrijkste is - maar omdat het de uitdrukking is, waarin de latente mogelijkheden van de voor u nietkenbare totale wereld tot uiting komen. Op deze manier jezelf accepteren is het begin van een zoeken naar zelfkennis. En deze zelfkennis houdt dan geen zelfveroordeling meer in. U zult dan t.a.v. de erkenning omtrent uzelf ook vertrouwen koesteren; en met dat vertrouwen zult u oneindig veel tot stand kunnen brengen. Maar wilt u wel één ding onthouden:

Tienduizend woorden wegen niet op tegen één daad, die je hebt nagelaten. Je kunt door woorden niet je besef "ik heb moeten handelen." teniet doen. Handelen is voor de mens de uitdrukking van zijn wezen. Woorden en overwegingen zijn het middel om de juiste uiting te vinden; niet een vervangingsmiddel waardoor de uiting overbodig wordt. Hiermee zult u ongetwijfeld rekening willen houden.

Indien u dat alles overweegt, dan zult u zien dat u in kort bestek een aantal regels heeft gekregen, die voor u het geheel van de cursus gemakkelijker te hanteren maken. Want dit is de achtergrond. Van hieruit kunt u al die theorieën, al die mooie beschouwingen omzetten in een voor u praktisch geheel. En dat praktische geheel zal - naar wij hopen - bijdragen tot een betere oriëntatie in uw wereld (dus meer geluk), een juister gebruik van uw krachten (daardoor meer resultaten) en vooral een juister plaatsen van uzelf in het geheel, waardoor u niet teleurgesteld bent, als u juist op deze plaats een schijnbaar ondergeschikte functie heeft.

DE WET VAN EVENWICHT

De wet van evenwicht stelt, dat altijd het totaal van de krachten gelijk blijft en dat de tegendelen elkaar altijd voortdurend in balans houden. Dat wil dus zeggen, dat goed en kwaad elkaar opheffen. Het betekent, dat licht en duister elkaar opheffen. Dat aanwezige kracht en krachtsverbruik elkaar opheffen. Er is altijd een evenwichtstoestand; en vanuit deze evenwichtstoestand moet de mens leven en bestaat de kosmos. Elke verschuiving binnen de kosmos wordt onmiddellijk gecompenseerd, zodat de totaalwaarde van de kosmos altijd dezelfde is.

Als men de uiterste consequentie daarvan wil beschouwen, zal men moeten begrijpen dat dit alleen mogelijk is, indien wij kosmisch denken. Zodra wij menselijk denken, denken wij vanuit onze eigen verhouding en kunnen wij binnen het totaal onze eigen positie wijzigen. Dat dit wordt gecompenseerd, is voor ons niet van belang. Zodra wij echter kosmisch gaan denken, ligt de zaak anders. Misschien kan ik u voorbeelden geven, die verduidelijken wat ik bedoel.

Er is een mens, die een ander mens doodt. Men kan dit betreuren. Degeen, die een ander doodt - en zeker zonder redenen - handelt niet goed en zal daarvan zelf bepaalde gevolgen ondervinden. Maar door deze mens te doden is voorkomen, dat er nageslacht wordt geboren. In dat nageslacht zou iemand zijn voorgekomen, die misschien grote wreedheden tegen de wereld zou hebben begaan. Voor de wereld als geheel is de dood van deze ene mens dus goed, terwijl gezien vanuit een persoonlijk standpunt datzelfde ook kwaad is.

De wet van evenwicht zegt verder: Die mens heeft kwaad gedaan. Nu krijgt hij iets daarvoor terug. Dit kwade zal hij zelf als kwaad terugkrijgen. Maar voor een ander zal dat dan het goede betekenen, want hij heeft het kwaad naar de buitenwereld gebracht. Nu moet er in die buitenwereld goed ontstaan en daarvan zal hij zelf de consequenties ondergaan, zodat hij meent dat hij het kwade terugkrijgt.

In zijn uiterste consequentie betekent het natuurlijk, dat wij onszelf niet werkelijk kunnen verbeteren en dat wij niet werkelijk slecht kunnen zijn. Wij kunnen dit slechts binnen tijd en ruimte. Zolang wij ons bewustzijn concentreren op één bepaald punt of één bepaalde persoonlijkheid bestaan voor ons goed en kwaad, licht en duister en alle voorstelbare waarden en de tegendelen ervan. Op het ogenblik, dat ik mij buiten ruimte en tijd plaats, ben ik deel van de totaliteit en hebben deze dingen op mij geen invloed meer.

Misschien wordt nu ook duidelijk waarom wij kunnen zeggen dat de mens ondanks alles eens zal terugkeren tot zijn Bron. Of hij zeer goed of zeer slecht is geweest als mens, of hij een buitengewoon bewuste of buitengewoon duistere geest is geweest, maakt daarbij niets uit. Zodra hij van zijn beperktheid loskomt, is hij deel van de totaliteit. Die totaliteit is evenwichtig; ze is niet goed en niet kwaad.

Veel mensen menen, dat je goed en kwaad moet zien als waarden, die absoluut zijn. De relativiteit van goed en kwaad, zoals wij dat zelf bepalen, behoeft ik niet verder te citeren. Ik neen aan, dat dat in deze kringen algemeen bekend is.

Ik meen goed wat ik juist acht. Ik noem kwaad wat ik niet juist acht. Of het oordeel, dat ik daarbij wel enige reden heeft, of dit gebaseerd is op feiten, doet niets ter zake. Indien ik echter goed en kwaad wil zien als dingen, die reëel bestaan als de tegenstellingen in de kosmos, dan moet ik ook toegeven dat ze elkaar opheffen.

Als er nu kwaad gebeurt, zal er meer goed moeten zijn om het geheel in evenwicht te houden. Maar als goed en kwaad in hun excessiviteit meer nadruk krijgen, zal er minder gradatieverschil zijn tussen beide in de tussenliggende trappen, want de energie blijft gelijk. Als een deel excessief kwaad wordt, zal een ander deel excessief goed worden en daartussen zullen dus minder gradaties en schakeringen te vinden zijn in het omvatte gebied.

Ik kan mij voorstellen, dat dit voor de meesten van u een moeilijk te aanvaarden iets is. Gelijkijdig te leven in een wereld, waarin je persoonlijk goed en kwaad kent én in een wereld, waarin goed en kwaad feitelijk niet bestaan. Ze bestaan in een wereld, die je kunt begrenzen door iets wat je goed en wat je kwaad noemt, zonder dat die wereld zelf verandert, indien er meer kwaad of meer goed gebeurt. Toch zijn dit de feiten.

Vraagt men naar de persoonlijke consequenties, dan kan ik alleen dit zeggen: Een mens die bewust kwaad doet, zal ook weten wat het goede is. Een mens, die bewust het goede doet, zal bewust het kwade kennen. Naarmate u meer bewust juist en goed leeft, worden de afgronden van duisternis die u kent dus evenzeer groter. In uw bewustzijn speelt zich iets af wat vergelijkbaar is met hetgeen wij zeggen omtrent deze wet van evenwicht in de totaliteit.

Maar er is nog iets anders. Indien er kracht is, zal die kracht evenwichtig zijn. Er zal dus nooit ergens méér kracht kunnen zijn dan er in den beginne was. Er kan slechts een verschuiving van krachten ten opzichte van elkaar plaatsvinden, naar nooit een verandering van het totaal van krachten.

Wij kennen dit nog op een andere wijze en dan noemen wij het: de wet van de eeuwig gelijkblijvende velden. Hierin stelt men: Indien er een veld bestaat, behoudt het zijn eigen waarde. Indien het een tegengesteld veld kruist, dan kunnen er binnen deze kruising verschijnselen ontstaan (b.v. materie), maar de waarde van het geheel der krachten van beide velden blijft gelijk. Indien één der velden een groter gedeelte van zijn energie in materie omzet, zal het andere veld - kruisend en werkend - dit gelijktijdig ook moeten doen. De velden blijven in hun waarde t.o.v. elkaar voortdurend gelijk, ofschoon de werking die zij veroorzaken kan worden beschouwd als een spontane genesis van waarden, die buiten het krachtbereik zelf liggen.

Het is moeilijk u dit alles in een kort bestek duidelijk te zeggen.

Een mens, die meent dat een medemens deden kwaad is, doet daarmee kwaad. Een mens, die meent dat een medemens doden goed is, doet daarmee misschien goed. Maar beiden zullen de compenserende gevolgen te dragen krijgen. Alleen zal de een ze als kwaad ervaren en de ander misschien als goed.

Het denkbeeld dat een mens, die zelfmoord pleegt, altijd gedoemd is om daarvoor te lijden is al evenzeer kwaad en dom. Want indien een mens zelfmoord pleegt en hij doet dat met een bedoeling, die niet op zichzelf gecentreerd is, dan zal hij de gevolgen: het vrij-worden van zijn krachten en mogelijkheden in de totaliteit beleven; en dat is goed. Op het ogenblik, dat hij zichzelf zoekt en daarom zichzelf doodt, omdat hij bang is iets van zichzelf te verliezen, zal hij ook in een hiernamaals geconcentreerd blijven in een eenheid in tegenstelling tot zijn wereld en zal dit als een afgesloten-zijn, als kwaad ervaren.

Het is ze moeilijk om die consequenties allemaal duidelijk te stellen. Misschien kan ik het best trachten om enkele citaten te geven van door mij zeer gerespecteerde denkers.

"Al hetgeen ik doe, wordt onmiddellijk opgeheven door de totale kracht rond mij, zodat ik in feite niet handel dan voor mijzelf,"

"De denkwijzen en handelwijzen, die ik voor mijzelf volg, zullen op de wereld geen werkelijke betekenis hebben; ze zullen slechts de betekenis van de wereld voor mij wijzigen."

"Hij, die over eeuwigheid spreekt, kan dit eerst doen, wanneer hij de tijd beleefd heeft."

"Hij, die de grote kracht erkent, kan dit slechts doen, als hij in zichzelf het spiegelbeeld van deze kracht kent."

"Alle waarden spiegelen elkaar. Slechts door deze spiegeling is de kwaliteit kenbaar."

"Ik moet handelen volgens mijn eigen wezen, omdat alleen op deze wijze ik voor mijzelf juist en verantwoord kan leven. Ik moet niet handelen, opdat de wereld door mij worde veranderd, want ik zal niet de wereld veranderen, maar slechts mijzelf."

Dit zijn enkele van de vele citaten, die ik op dit terrein zou kunnen geven.

Duidelijk wordt nu wel voor u, dat wij in deze denkwijzen, als wij de uiterste consequentie van de wet van evenwicht zien, dus moeten stellen:

Ik kan mijn innerlijke wereld voor mijzelf veranderen, ofschoon ik nooit haar totale inhoud kan veranderen. Ik kan echter nooit de wereld buiten mij veranderen in realiteit, slechts de relatie, die er voor mij tussen mij en die buitenwereld bestaat. Daarmee is geloof ik het belangrijkste wel gezegd.

Het zou voor u misschien eenvoudiger zijn, indien ik u absolute maatstaven zou kunnen geven. Maar de kosmische wetten zijn geen maatstaven. Zij zijn het bereik. waar buiten voor ons de onmogelijkheid begint. Ons bestaan wordt beperkt door wat wij noemen: een kosmische wet. Deze kosmische wet (of grens. van ons bestaan) geeft aan op welke wijze wij bewust kunnen zijn en bewust kunnen leven. Alle veronderstellingen, die wij niet kunnen waarmaken buiten deze wet, behoren tot een droomwereld. Alle voorstellingen, die vallen buiten het totaal der mogelijkheden, uitgedrukt in alle kosmische wetten tezamen, zijn ondenkbaar en kunnen wij ons niet eens realiseren.

Wij leven. Of wij leven als mens of als geest, in de een of andere sfeer van vormloosheid of in een vorngedondenheid als u op de wereld, wij zijn dezelfde en wij veranderen niet. Slechts onze relatie met de werkelijkheid is veranderd. Het is alleen deze verandering van relatie, die voor ons telt. Zodra wij ons vermeten aan te nemen, dat wij de wereld buiten ons kunnen veranderen of beïnvloeden, passen wij ons in feite aan bij de projectie, die wij in de wereld stellen. De wereld verandert niet, maar wij gaan die wereld anders zien.

Dat, wat voor ons bij een normaal besef een ontkenning zou zijn, wordt nu in onze oren een bevestiging. Dat, wat eens reëel gezien in onze ogen hatelijk zou zijn, wordt nu voor ons een symbool van schoonheid. Maar omdat wij onze waardering veranderen, veranderen wij ook onze beleving. En tegenover het kwade, dat wij nu tot goed hebben gemaakt, ontstaat er een nieuw kwaad dat even sterk is als al het voorgaande.

Wij zijn machteloos binnen de kosmische wet. Wij zijn slechts machtig ten aanzien van ons zelf. Wij kunnen 'n harmonie vinden volgens ons eigen besef en volgens ons eigen leven. Wij kunnen betekenis vinden volgens ons begrip en daarmee onze persoonlijke relatie en erkenning van de werkelijkheid voor onszelf mede bepalen. Maar wij kunnen geen jota en geen tittel veranderen aan de inhoud van de schepping, aan het lot van de totaliteit of aan de vloed van tijd en gebeurtenissen, waarvan wij deel uitmaken. Wij zijn slechts deel van een vloed, die bepaald is vanaf den beginne en die bepaald blijft tot aan het einde, omdat zij terugkerende, in zichzelf niets anders is dan een geuite weergave van de totaliteit.

Ik hoop, dat ik hiermee enigszins aan het door u gestelde onderwerp heb kunnen voldoen. Ik verzoek u te begrijpen, dat een exacte behandeling van een kosmische wet zoals deze te ver zou voeren en beschouwingen zou vergen, die elk voor zich weer een voorscholing zou veronderstellen. Daarom meen ik hiermee te kunnen besluiten.

COMMUNICATIE.

Ik spreek en de ander luistert. Maar verstaat hij wat ik zeg? Ik luister en een ander spreekt. Maar weet ik wat hij bedoelt?

Communicatie is niet slechts het elkaar mededelingen doen, het is een werkelijk elkander verstaan; een begrip, dat verdergaat dan alleen uitgedrukt kan worden in woorden of getallen.

Als ik met God wil communiceren, dan betekent het niet alleen dat ik tegen God praat en dat God eventueel een woordje terug zegt. Dan betekent het, dat mijn wezen iets aanvoelt van datgene, wat God is; en dat God op mij reageert door een erkenning van mijn wezen. Dat is de grote moeilijkheid van deze tijd.

Indien wij willen zoeken naar een werkelijke en juiste betekenis voor het woord "communicatie", dan moeten wij niet willen volstaan met een wederkerig begrip voor wat we willen of bedoelen, dan moeten we verdergaan. Dan moeten we een wederkerig begrip voor wezen en eventueel standpunt kunnen opbrengen. Pas indien we zover komen, krijgen wij die verdieping, waardoor het innerlijk wezen en de innerlijke eigenschappen gaan meespreken.

De mens spréékt niet alleen met woorden. Hij spreekt met gebaren. Hij spreekt met intonaties.

Ja, hij spreekt eigenlijk met zijn uitstraling. Als u een mens ontmoet en u spreekt met die mens, dan zijn de woorden altijd nog anders dan als u precies datzelfde ziet weergegeven via televisie of film of het hoort weergegeven via een grammofoonplaat of bandapparaat. Er is een verschil. Er zijn bepaalde factoren. De mens van tegenwoordig probeert die wel te suppleren, daarvan ben ik overtuigd, maar er is één ding zeker: je kunt niet volstaan met mededeling zonder meer. Je kunt pas tot communicatie komen, indien je zelf medeleven opbrengt.

Medeleven, de aanvaarding van het leven van de ander, zoals het in een ander bestaat. Het begrijpen van de ander en het begrepen willen worden door de ander. Het doen wegvallen van alle verschillen, die we kunstmatig hebben opgebouwd. Het tegenover elkaar staan met een wederkerige aanvaarding en een wederkerig begrijpen, zodat wij niet meer slechts woorden spreken, maar begrippen delen.

Begrippen delen, dat is noodzakelijk. Als je geen begrip kunt delen met mensen, hoe wil je dan wel begrip delen met God en met anderen? Hoe wil je dan wel de eeuwigheid kennen, als je nog niet eens het hart van een mens kunt begrijpen? Wie naar de eeuwigheid streeft, zal moeten beginnen met een medemens te begrijpen. Wie wil leven in de eeuwigheid met de Eeuwige, moet beginnen in zich een zeker medeleven te kennen voor naderen.

Communicatie is de sleutel tot alle raadselen en alle geheimen, indien we haar niet trachten te herleiden tot de eenvoudige overbrenging van een woordelijke boodschap of een uiterlijkheid zonder meer. Slechts waar de innerlijke waarden meespreken, is een werkelijke communicatie mogelijk.